

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி பாப்ரமனேகம்:
பிரமாண்டபுராணம் வராகபுராணம்
வாமனபுராணத்திற் கூறும்

1274

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்
அழகர்கோயில்ஸ்தல
மான்மியமும்.
ஆழ்வாராதிகள் பிரபந்தமும்

ஷெஸ்தலம்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி பிரம்ம ஸ்ரீ
ஆத்தான் சடகோபராமா நுஜஜீயர்
சுவாமிகள்.

திருவடிசம்பந்தர்

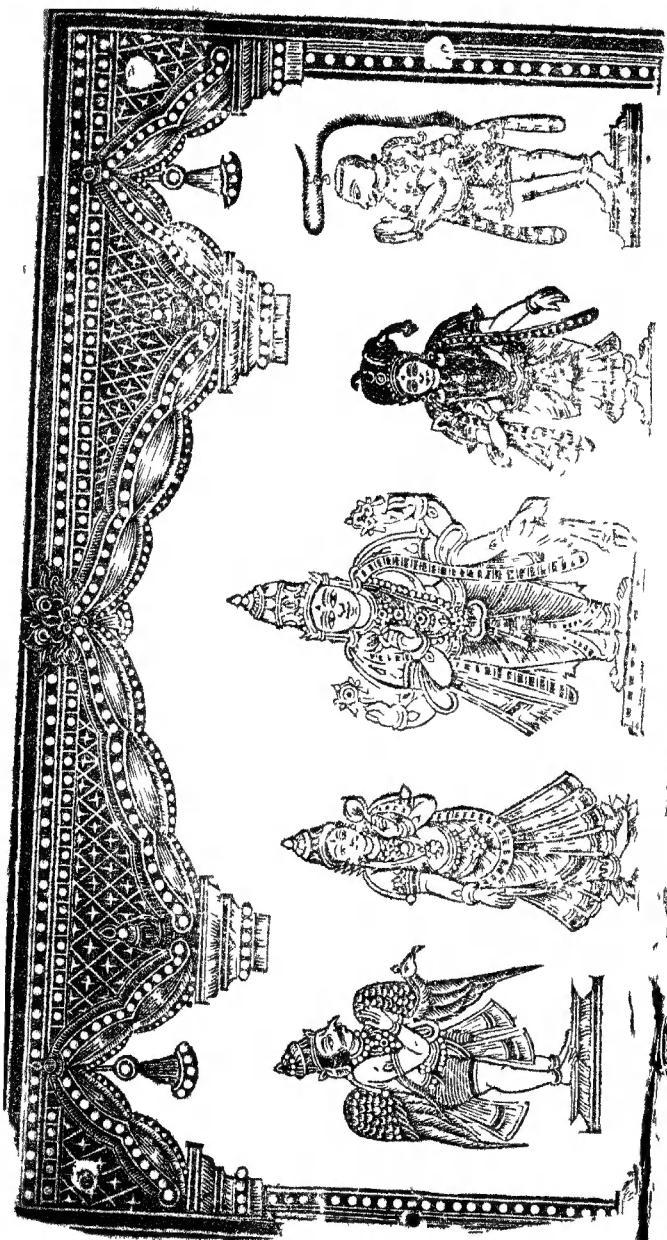
மதுரை வடக்குமாசிவீதி
வெ. நீலமேகக்கோனார்குமாரர்

இராகவக்கோனாரால்

மதுரை ஸ்ரீ ராமச்சந்திர விலாச அச்சியந்திர சாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது

1938-ஆம் டிசம்பர்-ம்

ரிஜிஸ்தர் காபிரயிட் இதன் விலை அணை—8

சாற்றுக் கணிகள்,

மதுரைஜில்லா வேம்பத்தூர் கி. லேண்டர் பிச்சுவைய ரவர்களால்

பிச்சுவைய ரவர்களால்

வெண்பா.

ஆவ லுடனே யழகரின்மேற் செந்தமிழ்தேர்
பாவலவர் சொன்னபிர பந்தமெல்லாம்—மாவளஞ்சேர்
எச்சிட் டரும்புகழ் வெல்லாரும் முத்திபெற
அச்சிட்டான் ராகவக்கோ னும்.

ஈங்கை ராஜாஹஸ் கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமபூநீ தெய்வசிகா
ஐயரவர்கள் மாணாக்கரும், மதுரை பசுமலை ஹை அண்டுடி ரெயி
னிங்ஸ்கூல்களின் தலைமைப்பண்டிதருமான
வித்வான் கணபதியாபிள்ளையியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

புருவமுகி லனையவணன் பசுநதுளப மாலழகன்
பதியாய்ப் பன்னும்
திருவளரு மிடபகிரி மான்மியத்தை வடமொழியின்
நிரட்டிச் சேர்த்து
மருவளருங் குழன்மடவார் வதிர்தாடு மலர்ததடஞ்சூழ்
மதுரை வாசன்
தருவளருங் கரததலத்தா னிராகவக்கோன்
அச்சிலிட்டுத்தழைத்தான் மன்னே.

மதுரை ஜில்லா செம்பூர்

வி. ஆறுமுகஞ்சேர்வை யவர்களியற்றிய
அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

கடவனையின் குலத்தோங்கு மிடபகிரி தனிலெழுந்து
தரங்கஞ் சூழ்மா
புடையிசைப் பலபுதுமை புரிந்தமஞ்சு வணக்கடவுள்
புகழ்சேர் ஈரதை

வடமொழியிற் நிகழ்வதைத் தென்மொழியி லிருந்தபடி
வயங்க வாற்றி
திடமுடனே யசசிலிட்டி ராகவனங் கூடலிலே
சிறந்தா னம்மா.

மதுரை த. குப்புச்சாமிநாயுடு அவர்களியற்றிய

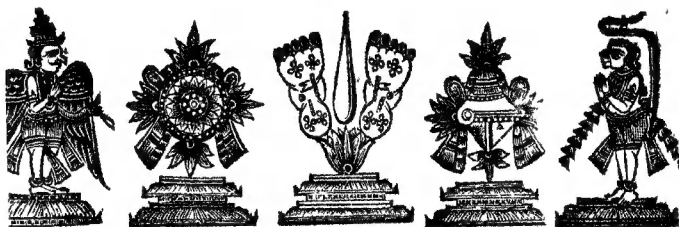
அறுசீக்கழி நெடிலடி யாகிரியவிருததம்.
படியளந்த திருமார்பன் பதச்சிலம்பிற் றேன்றியதப்
படியப் பூவின்
அடியளந்து பாய்கின்ற நூபுரகங் கைக்கிடனா
யமைந்து பத்தா
மிடியளந்து தீர்க்கவல வியப்புடை ததா மிடபகிரி
மேன்மை யாவுங்
கடியளந்து பகரவொணுத துளவணியன் னேன்கிறப்புங்
கலந்து காண.

இதுவுமது.

வடமொழியி லழகாகோ விறறலமான மியமென்ன
வகுத்து மேலோர்
திடமுறச்செய் தேயிருந்த வநநூலைத் தென்மொழியிற்
றிருபபி யிங்கு
மடமகற்றுங் கலைவல்ல வெங்கட்ட ராமசாத
திரியாம் வள்ளல்
உடனகொடுக்க வசசிலிட்டி ராகவனு முதனிக
வுயாவுற முனா.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீமதேராமா நஜாயநம்:

பொதுத்தனியன்கள்.

அழகியமணவாளானருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்-தீபக்த்யாதிசூரணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம்வந்தே-ரம்யஜாமாதரம்முநிம்

கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்தது.

லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்-நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம்-வந்தேகுருபரம்பராம்

யோரித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம ,
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி த்ருணயமேநே
அஸ்மத்குரோர்பகவ தோஸ்யதயைகவலிந்தோ
ராமாநுஜஸ்யசரணௌஸரணம்பரபத்யே.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்தது.

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயானிபூதிஸ்
ஸர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்
ஆதயஸ்யந:குஸபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகுளம்பரணமாமியூர்தநா.

பட்டரருளிச்செய்தது.

பூதம்ஸரஸ்யமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலேஸைகர்யோகிவாஹாந்
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிஸ்ரந்
க்பாராங்குஸமுநிம்ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்.

த னி ய ன்.

நாதழனிகளருளிச்சேய்தது.

சூருமுகமநதீத்யப்ராஹ்வேதாநஸேஷார்
நரபதிபரிக்கிப்தம்ஸுல்கமாதானுகாம:
ஸ்வஸுரமமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாக்ஷத்
த்விஜகுலதிலகம்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாம்.

பாண்டியபட்டரருளிச்சேய்தது.

நேரிசை வெண்பா.

மின்னார் தடமதிள்கூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னார் கழற்கமலம் சூடினேம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தா நென்றுநாதேதாம் கீழ்மை யினில்சேரும்
வழியறுத்தேதாம் நெஞ்சமே வந்து.

பாண்டியன் கொண்டாடப் பட்டாபிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்க மெடுத்தாத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று.

தனியன்கள்-முற்றம்.

ஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

ஆழ்வார்பிரபந்தங்கள்.

பெரியாழ்வார் பிரபந்தம்.

உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதொல்லுருவி
உன்னொடுதங்கள்சுருத் தாயினெய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர்கண்சுளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவாப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதின்கூழ்
சேரலைமலைக்கரசே கண்ணபுரத்தமுதே
என்னவலம்கலைவா யாடுகசெங்கீரை

ஏழலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே.

(1)

ன்றிநின்றயார்தழைகளிடச் சுருள்பங்கிநேத்திரத்தாலணீந்து, பற்றிநின்றயா
கடைத்தலையே பாடவுமாடக்கண்டேன், அன்றிப்பின் மற்றொருவர்க்கென்
னப்பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயர்கல்லால், கொற்றவனுக்
வளாமென் நெண்ணிக்கொடுமின்கன்கொடராகிற் கோழம்பமே.

(2)

திருமாலிருஞ்சோலைச்சிறப்பு.

ஜலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியுமரக்கரை
தலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்நின்றகோன்மலை
லம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களாடும் சீர்,
லம்பாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே.

(3)

பல்லாளன்தோளும் வாளரக்கன்முடியும் தங்கை
பொல்லாதழக்கும் போக்குவித்தான்பொருந்தும்மலை
ரல்லாவிடத்திலு மெங்கும்பாந்து-பல்லாண்டொளி
செல்லாநிற்கும் சீர்த்தென்திருமாலிருஞ்சோலையே.

(4)

நக்காரமிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யும்சலவரை
தெக்காநெறியேபோக்குவிக்கும் செல்வன்பொன்மலை
ரக்காலமுஞ்சென்று சேவித்திருக்குமடியரை
அக்கானெறியைமாற்றும்தண் மாலிருஞ்சோலையே.

(5)

ஜனாயர்கூடி யமைத்தவிழவை அமரர்தம்
கோனூர்க்கொழியக் கோவர்த்தனத்துச்செய்தான்மலை
வானாட்டில்லின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனாறுபாயும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே.

(6)

ஒருவாரணம்பணிகொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன்றன்
ஒருவாரணமுயிருண்டவன் சென்றுறையும்மலை
கருவாரணமதனபிடி துறந்தோட கடல்வண்ணன்
திருவாணைகூறத்திரியும்தண் மாலிருஞ்சோலையே (7)

ஏவற்றுச்செய்வானேன் நெதிர்த்துவந்தமல்லரை
சாவத்தகர்த்த சாங்கணிதோட்சுதூரன்மலை
ஆவத்தனமென் றமரர்களுந்நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்கும தென் திருமாலிருஞ்சோலையே (8)

மன்னர்மறுக மைதுனன்மாக்கொருதேரின்மேல்
முன்னங்குறின் று மோழையெழுவித்தவன்மலை
கொன்னவிற்குர்வே றற்கோன் நெடுமாறன் தென்கூடற் கோன்
தென்னனகொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (9)

குறுகாதமன்னரைக் கூடுகல்கு வெங்காளிடைச்
சிறுகால்நெறியேபோக குவிக்கும் செல்வனபொனமலை
அறுகால்வரிவண்டு ளாயிரநாமஞ்சொல்லி
சிறுகாலைப்பாடுமதென திருமாலிருஞ்சோலையே. (10)

செந்தப்புடைததுச் செங்குருதிகொண்டு பூசங்கள்
ஆந்திப்பலிகொடுத்தாவத்தனஞ்செய்யப்பன்மலை
இந்திரகோபங்க ளொம்பெருமான்கனிவாயொப்பான்
சிந்தும்புறவிலகென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (11)

எட்டுத்திசையு மெண்ணிறந்தபெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றி நந்தவிமலனமலை
பட்டிப்பிழிகள் பகழிரிஞ்சிச்சென்று, மாலேவாய
தெட்டித்தனைக்கும்தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. (12)

முருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னை
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல்வண்ணன்மான்றன்னை
விரதங்கொண்டேததும் வில்லிபுத்தூர்விட்டுசித்தன்சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணன்கழலிணை காண்பர்களே. (13)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையின் மாட்சி,
உருப்பிணிநங்கைதன்னைமீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பணையோட்டிக்கொண்டிட் டுறைத்திட்டவுறைப்பன்மலை
பொருப்பிடைக்கொன்றைநின்று முறியாழியும்காகங்கொண்டு
விருப்பொடுபொனவாணன் றியன்மாலிருஞ்சோலையேதே. (14)

ஞ்சனும்காளிபனும் களிறும்மருதுமெருதும்
 ஞ்சனையிலம்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
 ஞ்சமிழ்நாகமெழுந்தணவி நளிர்மாமதியை
 ஞ்சுடர்நாவளைக்கும் திருமாலிருஞ்சோலையதே. (15)

ன்னுநரகன் தன்னைச் சூழ்போகுவளைத்தெறிந்து
 ன்னிமகளிராதம்மைக் கவர்ந்தகடவ வண்ணன்மலை
 ன்னைசெருந்தியொடு புனவேங்கையும்கோங்குமின்று
 பான்னரிமலைகள்சூழ் பொழில்மாலிருஞ்சோலையதே. (16)

ாவலிதன்னுடைய மகன்வாணன்மகளிருந்த
 அவலைக்கட்டழித்த தனிக்கானைகருதும்மலை
 காவலாகோவிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப
 அவொலிபாடிநடம்பயில் மாலிருஞ்சோலையதே. (17)

லபலநாலஞ்சொல்லிப் பழித்தசிசு பாலன் தன்னை
 லைவலைமைதவித்த வழகனலங்காரன்மலை
 லமலைகோலமலை குளிர்மாமலைகொற்றமலை
 லமலைநீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (18)

ரண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
 ண்டங்குநாற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல்வைத்தவபப்பலை
 ரண்டகுலண்டினங்கள் பண்கள் பாடிமதுப்பருக
 காண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. (19)

நங்குழையாள்பொருட்டாக் கணைபாரித்து, அரக்கர்தங்கள்
 னம்கழுவேற்றுவித்த வெழிலதோளெமமிராமனமலை
 நங்கொழிதெள்ளருவி வர்புகுழந்தகல்ஞாலமெல்லாம்
 னங்குழுவாடும்மலை யெழிலமாலிருஞ்சோலையதே. (20)

ரிசிதறும்சரத்தா லிலங்கைபினைதன்னுடைய
 ரிசிலைவாயிறொய்து வாயகொட்டம் தவிர்ந்துகந்த
 ரையனமருமமலை யமரொடு கொணுமசென்று
 ரிசுடர்குழம்மலை திருமாலிருஞ்சோலையதே. (21)

ளட்டுமண் கொண்டிடநது குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து
 ட்டுமதுண்டுமிழ்ந்து ன்ளையாடும் விமலன்மலை
 ட்டியபல்பொருள்க ளெம்பிரானுக் கடியுறையென்று
 ட்டரும் தண்சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (22)

ஆயிரம் தோள் பரப்பி முடியாயிரமின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய அனநகசயந்நுநம்மலை
ஆயிரமாறுகளும் சுனைகள் பல வாயிரமும
ஆயிரம்பூம்பொழி லுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. (24)

மாலிருஞ்சோலையென்னும் மலையையுடைய மலையை
நாலிருமூர்த்திதனை நாலவேதககடவுழை
மேலிருங்கற்பகததை வேதாந்தவிழப்பொருளின்
மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுதிதனை விரித்ததனே. (25)

திருமாலிருஞ்சோலை பெயம்பெருமானை மீக்கூறல்.

துக்கச்சுழலையைச் சூழ்நதுகிடந்த லையையறப்பறித்தது
புக்கினிற்புக்குணைக கண்டுகொண்டேனினிய போகவிடுவதுண்டே
மக்களறுவனாக் கல்லிடைமோக மிழநகவள்தன்வயிறறில்
சிக்கெனவந்துபிறநதுகின்றப திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (26)

வகைத்துவைத்தேனினிய போகலொட்டேனுன்றனிரதிரஞாலங்க
ஒளிதகிடித்தின திருவாணைகண்டாய நீயொருவாக துமைய்யனலை
அனிக்தெங்குநாடுநகரமும தமபுடைதழிவினைநீரகா லுற்று
தெளித்துவலஞ்செய்யுமநீர்த்தமுடைத திருமாலிருஞ்சோலையெந்த

உனக்குப்பணிசெய்திருக்கும் தவமுடையேன இனிப்போயொருவ
தனக்குப்பணிநது கண்டகலை நிறைநின்ற சாயையழிவுகண்டாய
புனத்தினைக்கின்றியபுதுவனிக்காட்டி யுனபொன்னடிவாழ்குவென்று
இனக்குறவர்புகியதுண்ணு மெழில்மாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (27)

காதம்பலவும்திரிசுழைநேற் கனகோநிழலிலை நீருமில்லை உன
பாதநிழல்லல்லமறநீருயிரப்பிடம் நானெவருமகாண்கின்றிலேயு
துதுசென்றயருபாண்டவாகசா யங்கோபொயசுற்றம்பேசிகசென்று
பேதஞ்செய்தெவருமபிணமபடுததாய திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

காலுமெழாகண்ணீருமநிலலா வுடலசோர்ந்தாடுங்கு குரல்
மேலுமெழாமயிர்கூச்சுமற எனே காள்களும் வீழ்வொழிபா
மாலுகளாநிற்குமென்மனனே யுனைவாழத்தலைப்பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்குமரீளசுனைசூழ் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (28)

எறுத்துக்கொடியுடையானும பிரமணுமிதிரணுமறறும
நுத்துநுமிப்பிறவிபென்னும்நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனாய்நின்ற மாமணிவண்ண மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தினைநோயில் கடைப்புகப்பெய்திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய்.

அக்கறையென் னுமனத்தக்கடலு ளழுந்தியுன்பேரநுளால்
 ிக்கரையேறியினைத்திருந்தினை யஞ்சேலென் றுகைகவியாய்
 க்காமும்தடக்கைகளும் கண்களும் பீதகவாடையொடும்
 ிக்கர்நிறத்துச்சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (31)

ரத்தனைகாலமுமெத்தனைபூழியு மின்றொடுநாளையென்றே (ன்
 ித்தனைகாலமும்போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப்போகலொட்டே
 மத்துனன்மர்களைவாழ்வித்து மாற்றலர்நூற்றுவரைக்கெடுத்தாய்
 த்தமநின்பாலத்திறியின்றே திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். (32)

அன்றுவயற்றிற்கிடந்திருநகே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்
 இன்றுவந்திருனனைக்கண்டுகொண்டேனினிப போகவிடுவதுண்டே
 சென்றங்குவாணையா பிரந்தோளும் திரு சக்கரமதனால்
 றென்றித்திசைதிசைவிழ்ச்செற்றாய் திரு லிருஞ்சோலையெந்தாய்

சன்றுலகம்குடைந்தாடுநனைத்திருமாலிருஞ் சோலைதன் னுள்
 ின்றபிரான் அடிமேலடிமைததிரம் நோர்படவிண்ணப்பஞ்செய் (தன்
 ிபான் கிகழ்மாடம்போலிந்துதோன்றும் புதுவைக்கோன் னிட்டுசித்
 றன்றிஞொடொன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான் தமரே. (34)

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

ஆண்டாள் பிரபந்தம்

திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானை வழிபடல்.

ந்துரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும்
 ற்திரகோபங்களே யெழுந்தும்பரந்திட்டனவால்
 மந்தரம்நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறுகொண்ட
 றந்தரத்தோளுடையான் சுழலியிலின்றுய் துங்கொலோ. (1)

பார்க்களிறுபொரும் மாலிருஞ்சோலையம்பூம்புறவில்
 ார்க்கொடிமுல்லைகளும் தவளநகைகாட்டுகின்ற
 ார்க்கொள்படாக்கள்நின்று கழறிச்சிகரிக்கத்தரியேன்
 ழர்க்குகோரோழி அவன்தார்செய்த பூசலையே.

ருநினையொண்மலர்காள் காயாமலர்காள் திருமா
 லுருவொளிகாட்டுகின்ற ரெனக்குய்வழக்கொன்றுமாயீர்
 திருவிளையாடுதிண்டோள் திருமாலிருஞ்சோலைநம்பி
 ிரிவிளையிப்புந்து வந்திபற்றும்வழக்குளதே. (2)

பைம்பொழில்வாழ்துயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவினைகாள்
வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவைநறுமலர்காள்
ஐம்பெரும்பாதகர்காள் அணிபரவி நடு சோலைநின்ற
எம்பெருமானுடையநிற முங்களுக்கெனசெய்வதே.

துஞ்சுமலர்ப்பொழிலுருத் திருமாலி நஞ்சோலைநின்ற
செங்கட்கருமுகலின் திருவுருப்போல மலாமேல
தொங்கியவண்டினங்காள் கொகுஞ்சுனைகாள் சுனையில்
தங்குசெந்தாமனாகா னெனக்கோசமண் சாற்ற மினே.

நாறுநறும்பொழில் மாலிருஞ்சோலை நயிசுகருநான்
நூறுதடாளில்வெண்ணெய் வார்ப்போரநூ பராவிவைத்தேன்
நூறுதடாநிறைந்த வககாரவடிசில் சொன்னேன்
எறுதிருவுடையா னின் றுவந்திவை கொள்ளுங்கொலோ.

இன்றுவந்தித்தினை; மழுதுசெய்கிடப்பெறில் நான்
ஒன்றுநூறுயிரமாகக்கொடுத்தா பின்னுமாளும்கெய்வன
தென்றல்மணங்கமழும் திருமாலி நஞ்சோலைதன்னுள்
நின்றபிரான் அடியேனமனத்தே வந்துநோர்ப்பிலே.

காலையெழுந்திருந்து கரியகுருவிக்கணங்கள்
மாலின்வரவுசொல்லி மருள்பாடுதலெய்யம்மமைகொலோ
சோலைமலைப்பெருமான் அவராபதியெம்பெருமான்
நீலுவினிலைப்பெருமா னவன்வார்த்தை யுரைக்கின்றதே.

கோங்கலரும்பொழில் மாலிருஞ்சோலையில் கொன்றைகண்மேல்
துங்குபொனமாலேகளோ டுடனாய்நின்று துங்குகின்றேன்
பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தாதியசங்கொலியும்
சார்ங்கவில்நாணெலியும் தலைப்பெய்வதெஞ்ஞான்றுகொலோ.

சந்தொடுகாரகிலும்சுமந்து தடங்கல்பொருது
வந்திழிமுசிலம் பாறுடை மாலிருஞ்சோலைநின்ற
சுந்தரனைசுரும்பார்குழலசோதை தொகுத்திறைந்து
செந்தமிழ்ப்பத்துமவல்லார திருமாலடிசேர்வர்களோ.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

அழகாகோயில மானம்யம.

திருமங்கையாழ்வார் பிரபந்தம்.

உளங்கனிந்திருக்குமுன்னையே பிதற்றுமுனக்கன்றியெனக்கன் பொன்றி
ளால், வளங்கனிப்பொழில்குழ்மாலிருஞ் சோலைமரயனையென்றுவாய்வெருவு
களங்கனிமுழுவலகாரிகைபெரிது கவலையோடவலஞ்சேர்ந்திருந்த
இளங்கனி யிவளுக்கென்னினைந் திருந்தாயிடவெந்தை யெந்தைபிரானே. (1)

எட்டனைப்பொழுதாகி னுமென்று

மென்மனத்தகலாதிருக்குர்ப்புழ

தட்டலர்த்தபொன்னே யலர்கோங்கின்

தாழ்பொழில் திருமாலிருஞ்சோலை பங்

கட்டியை கரும்பின் றவின் சாற்றைத்

காதலால்மறைநான்குமுன்னேதிய

பட்டனை பரவைத்துயி லேற்றையென்

பண்பணையன் நிப் பாடல்செய்யேனே. [2]

யோங்குதண் திருமாலிருஞ்சோலைமலையுறையும்

யாயாளனக்குரையாயிது மறைநான்கினுளாயோ

தியோம்புகைமறையோர் சிறுபுலியூர்ச்சலசயனத்

தாயோஉனதடியார்மனத்தாயோ வறியேனே. (3)

மஞ்சயர்மாமதிதீண்டநீண்ட மாலிருஞ்சோலைமணூர்வந்துளன்

நெஞ்சுள்ளும்கண்ணுள்ளும்நின் றுநீங்காரநீர்மலையார்கொல்நினைக்கமாட்டேன்

மஞ்சயர்பொன்மலேமேலெழுந்தமா முகில்போன் றுளர்வந்தகாணீர்

அஞ்சிறைப்புள்ளுமொன்றேறிவந்தாச்சோவொருவாழுகியவா. (4)

திருமாலிருஞ்சோலை அழகர்விஷயம்.

முத்துவழரைக்கேன் விரைக்குழல்மடவார் கலவியைவிடுதமோறல்

அந்தரமேழுமலைகடலேழுமாய வெம்மடிகள் தம்கோயில்

சந்தொடுமணிமயில்தழையும் தழுவிவந்தருவிகள்நிறந்து

தமிழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (5)

வள்ளி

நிமையோர்

பார்த்துடையும்புனலும் கொண்டிடையின்றி யெழுமினோதொழுதுமென்

காத் தாட்டரும்பாவவரவணைத்துயின்றசுடர் முடிக்கடவுள் தம்கோயில்

தீர்த்தண்டலர்தூளிவேய்வளர் புறவில்விமைமலர்க் குறிஞ்சியின்றறுந்தேன்

மூர்த்தண்டலர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (6)

பிணிவளராக் கைநீங்குகின்றேத்தப் பெருநிலமருளில்முன்னருளி
அணிவளர்குறளாயகலிடமுழுதுமளந்தவெம்மடிகள்தம்கோயில்
கூணிவளர்வேங்கைநெடுநிலமதனில் குறவர்தம்கவணிடைத்துரந்த
மணிவளர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (7)

நூர்மயிலாயபேய்முலைசுவைத்துச் சுசெரமடுகிலைத்துரந்து
நீர்மையிலாததாடகைமாள் நினைந்தவர்மனங்கொண்டகோயில்
கார்மலிவேங்கைகோங்கலாப்புறவில் கடிமலர்குறிஞ்சியின் றுநதேன்
வார்புனல்குழ்தண்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (8)

வணங்கலிலாக்கன் செருக்களத்தனிய மணிமுடி யொருபுதுப்புரள
அணங்கெழுந்தவன் றன் கவந்தமின்றாட அமர்செய்தவடிகள் தம்கோயில்
பிணங்கலிநெடுவேய்துதிமுகம்கிழிப்பப் பிரசம்வந்திழிசா பெருந்தேன்
மணங்கமழ்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

விடங்கலந்தமர்தவரவணைத்துயின்று விளங்குகின்றவகன்றுவிசிறி
குடங்கலந்தாடிக் குரவைமுன்கோத்த கூத்தவெம்மடிகள் தம்கோயில்
தடங்கடல்முகத்துவிசம்பிடைப்பிளிறத் தடவரைக்களிநென்றுமுனிந்து
மடங்கலநின தநிரும்மாலிருஞ்சோலைவணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. 10

தேனுகளைவிபோயுகவங்கோர் செழுந்திரள் பனங்கனியுதிர்
தானுகநெறிந்ததடங்கடல்வண்ண ரெண்ணிமுனிதங்கொண்டகோயில்
வானகச்சோலைமர தகச்சாயல் மாமணிக்கல்லதாநிறைந்து
மானுகர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (11)

புதமிகுவிசம்பில்புணரிசென்றணவப் பொருகடலரவணைத்துயின்று
பதமிகுபரியின்மிகுசினத்தவிர்ந்தபனிமுகிலவண்ணர் தம்கோயில்
கதமிகுசினத்தகடதடக்களிற்றின கவுள்வழிகளிவண்பெருக
மதமிகுசாரல்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே. (12)

புந்தியில்சமணர்புததரென்றிவர்க ளொத்தன பேசவுமுடகந்திட்டு
எந்தைபெம்மானரிமையவர்தலைவ ரெண்ணிமுனிதங்கொண்டகோயில்
சுந்தனப்பொழிலின் தாழ்சுனைநீழல்தாழ்வறைமகனரிக்களநாளும
மந்திரத்திறைஞ்சும்மாலிருஞ்சோலை வணங்குதும்வாமடநெஞ்சே.

வண்டமர்சாரல்மாலிருஞ்சோலை மாமணிவண்ணரைவணங்கும்
தொண்டரைப்பரவும்கடரொளிரெடுவேல்குழ்வயலாலின்னாடக
வண்டல்நல்வேலிமங்கையர்தலைவன்கலியன்வாயொலிசெய்தபனு
கிணைமுனைபாடும் தவமுடையார்களாள்வரிக் குரைகடலுலகே. (13)

இதுவுமது

மூவரில்முன்முதல்வன் முழங்கார்கடனுங்கிடந்து
பூவல் நந்திதன் லுள் புவனம்படைத் துண்டுமிழந்த
தேவர்களநாயகனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கோவலர்கோவிந்தனைக் கொடியேரிடைகூடுங்கொலோ. (15)

புனைவளர்பூம்பொழிலார் பொன்னி நுரமுங்கநகுள்
முனை வனைமுவுலகுமபடைத்த முதல்முர்த்திதனை
சுனைவளர்பூம்பொழில் சூழ் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கனைகழல்காணுங்கொலோ கயல்கண்ணியெம்காரியையே. (16)

உண்டுலகேழினைபு மொருபாலகளுலிலேமேல்
கண்டியில்கொண்டுகத்த கருமாணிக் கமாமலையை
திண்டிற்லமாகரிசேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
அண்டர்தம்கோவினையின நனுகுங்கொலென்னுபிழையே. (17)

சிங்கமதாயவுணன் திறலாகம் முன்கீண்டுக்க
பங்கயமாமலர்ககண்பரனை செம்பரஞ்சடரை
திங்கன்நன்மாமுகில்சேர் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நங்கன்பிரானையின நனுகுங்கொலென்னுநிலே. (18)

தானவன்வேள் விதன்னில் தனியேகுறளாய்கிரிந்து
வானமும்மண்ணகமு மளந்திருவிக்கிரமன்
தேனமர்பூம்பொழிலகும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வானவர்கோனையின வணங்கித்தொழ வல்லங்கொலோ. (19)

நேசமிலாதவர்க்கும் நினைபாதவர்க்குமரியான்
வாசமலர்ப்பொழிலகும் வடமாமதுரைப்பிறந்தான்
தேசமெல்லாம்வணங்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
கேசவநம்பிதனைக்கெண்டை யொண்கண்ணிகாணுங்கொலோ. (20)

புள்ளினை வாய்பிளந்து பொருமாகரிகொம்பொசித்து
கள்ளச்சகடுதத்த கருமாணிக்கமாமலையை
தெள்ளருவிகொழிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
வள்ளிலைவாணுதலாள் வணங்கித்தொழவல்லங்கொலோ. (21)

பார்த்தனுக்கன்றருளிப் பாரதத்தொருநேர்முன்னின்று
காத்வண்மனைவிண்ணோர் கருமாணிக்கமாமலையை
தீர்த்தனைப்பூம்பொழிலகும் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
மூர்த்தியைககைத்தொழவும் முடியுங்கொலென்மொய்குமுற்கே. (22)

சுலம்புரி யாழியனை வரையார்திறடோளன்மனை
புலம்புரி நூலவனைப் பொழில்வேங்கடவேதியனை
சுலம்பியலாறுடைய திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
நலந்திகழ்நராணனை நனுகுகொலென்நனனுதலே. (23)

தேடற்கரியவனைத் திருமாலிருஞ்சோலைநின்ற
ஆடல்பறவையனை யணியாயிழைகாணுமென்று
மாடக்கொடிமதிள்குழ மங்கையார்க்கலிகனறிசொன்ன
பாடல்பனுயல்பத்தும் பயில்வார்க்கில்லை பாவங்களே. (24)

பத்தராவியைப் பான்மதியை அணித்
தொத்தைமாலிருஞ் சோலைதொழுதுபோய்
முத்தினைமணியை மணிமாணிக்க
வித்தினைசென்று விண்ணகாககாண்டுமே. (25)

மஞ்சறுமாலிருஞ்சோலை நின்றமணாளனார்
நெஞ்சம்நிறைகொண்டுபோயினார் நினைகின்றலா
நெஞ்சுடர்போய் விடியாமலெவ்விடப் புகுகதோ
நஞ்சுடலம்துயின்றால் நமக்கினிநலலதே. (26)

தேடுவெண்டா லும் திருமாலிருஞ்சோலை
தானிடமாக்கொண்டான் தடமலாக்கண்ணிக்காய்
ஆன்விடையேழன் றடர்த்தாற்காளா னாரலலாதார்
மாணிடவரல்லரென் றென்மனதேதவைதந்தேனே. (27)

பாயிரும்பரவைதன்னுள் பருவரைதிருத்தி னானோர்க்
காயிருந்தமுதற்கொண்ட வபயினையெம்பிரானை
வேயிருஞ்சோலைசூழ்ந்து விரிகதிரியநின்ற
மாயிருஞ்சோலைமேய மைந்தனைவணங்கினேனே. (28)

சீராரும்மாலிருஞ்சோலை திருமோகூர்
பாரோர்புகழும்வதரி வடமதுரை (29)

மன்னனைமாலிருஞ்சோலைமணானை
சொன்னவி லுமாழிப்படிடயானை கோட்டியூர். (30)

திருமங்கையாள்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பூதத்தாழ்வார் பிரபந்தம்.

உணர்ந்தாய்மறைநான்கு மோதினாய்நீதி
மணந்தாய் மலர்மகள்தோள்மாலே—மணந்தாய்போய்
தேயிரும்சாரல் வியலிருஞ்ஞாலம்குழ
மாலிருஞ்சோலைமலை. (1)

வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடமென்றில்வீரண்டும்
நிற்பென்றுமீதிக்கும் நீர்மைபோல்—நிற்பென்
றுளங்கோயி லுள்ளம்வைத்துள்ளினேன் வெள்ளத்
திளங்கோயில்வைக்கிடென்றா.

(2)

பேயாழ்வார் பிரபந்தம்.

பண்டெல்லாம்வேங்கடம் பாறகடல்வைகுந்தம்
கொண்டங்குறைவார்க குக கோ பில்போல்—வண்டு
வளங்கிளரும்நீள்சோலை வன்பூங்கடிகை
இளங்குமரன் மன்விண்ணகர்.

(1)

நம்மாழ்வார் பிரபந்தம்.

கிளரொளியிளமை கெடுவதன்முனனம்
வளரொளிமாயோன் மருவிபகோயில்
வளரிளம்பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை.
தளர்விலராகில் சார்வதுசுதிரே.

(1)

சதிரிளமடவார் தாழ்ச்சியைநதிபாது
அதிர்குரல்சங்கத் தழுகர்தமகோயில்
மதிதவழ்குமி மாலிருஞ்சோலை
பதியதுவேத்தி யெழுவதுபயனே.

(2)

பயனல்லசெய்து பயனில்லைநெஞ்சே
புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறைகோயில்
மயல்மிசுபொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை
அயன்மலையடைவ ததுகருமமே.

(3)

கருமவன்பாசம் கழித்துமுன் றய்யலே
பெருமலையெடுத்தான் பிறைகோயில்
வருமழைதவழும் மாலிருஞ்சோலை
திருமலையதுவே யடைவதுதிறமே.

(4)

திறமுடைவலத்தால் தீகினைபெருக்காது
அறமுயலாழிப் படையவன்கோயில்
மறுவில்வண்குணசூழ் மாலிருஞ்சோலை
புறமலையாரப் போவதுகிறிபே.

(5)

கிறியெனநினைமின் கிழமைசெய்யாதே
உறியமர்வெண்ணெ யுண்டவன்கோயில்
மறியொடுமிணைசேர் மாலிருஞ்சோலை
நெறிபடவதுவே நினைவதுநலமே.

(6)

நலமெனநினைமின் நரகமுந்தாதே
நிலமுனமிடந்தான் நீடுறைகோயில்
மலமறுமதிசேர் மாலிருஞ்சோலை
வலமுறையெய்தி மருவுகல்வலமே, (7)

வலம்செய்துவைகல் வலங்கழியாதே
வலம்செய்யும் ஆபமாவன்கோயில்
வலம்செய்யும்வானோர் மாலிருஞ்சோலை
வலம்செய்துநாளும் மருவுகல்வலமே, (8)

வழக்கெனநினைமின் வல்வினைமுழுகாது
அழக்கொடியட்டா நமர்மருங்கோயில்
மழக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை
தொழக்கருதுவதே துணிவதுருதே, (9)

குதென்றுகளவும் நுகாரெய்யாதே
வேதமுன்விரிதகான் விருமயிபகோயில்
மாதறுமயில்சேர் மாலிருஞ்சோலை
போதனிழ்மலையே புதுவதுமொருநே, (10)

பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்புரழ்மேல்
மருளில்வண்குரு கூர்வண்டகோபன்
தெருள்கொள்ளசொன்ன வோராயிரத்துணிபயத்து
அருளுடையவன்தா னனைநிகழும்முடித்தே, (11)

இதுவுமது.

முடிச்சோதியாபுனது முடிச்சோதிமலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதிநீநின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதிபாடைமொடும் பல்கலனாப்தின்பைம்பொன்
கடிச்சோதிகலந்ததுவோ திருமாலேசட்டுளாயே, (12)

கட்டுரைக்கில்லாமரைநீர் கண்டாதம்கையொவ்வா
கட்டுரைத்தனன்பொன்னுன் திருநோனியொளியொவ்வாது
ஓட்டுரைத்ததிவ்வுலகுன்றைப புகழ்வெல்லாமபெருமபாலும்
பட்டுரையாய்பபுகுகென்றே காட்டுமால்பாஞ்சோதி, (13)

பாஞ்சோதிநீபரமாய் நின்னிகழ்த்துபின்மற்றோர்
பாஞ்சோதியின்மையில் படியோலிகழ்க்கின்ற
பாஞ்சோதியின்னுள்ளே படருலகம்படைத்த எம்
பாஞ்சோதிகோலித்தா பண்புரைக்கமாட்டேனே, (14)

மாட்டாதேயாகிலும் மலர் தலைமாஞாலம்நின்
மாட்டாயமலர்புரையும் திருநுலம்மனம்வைக்க
மாட்டாதபலசமய மதிக்கொடுததாய் மலர் ததுழாய்
மாட்டேநீ மனம்வைத்தால் மாஞாலம்வருந்தாதே. (15)

வருந்தாதவருந்தவத்த மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்
வருந்தாதஞானமாய் வரம்பின் நிழுமுதியன்றாய்
வருங்காலமநிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காகவளிப்பாய்சீ ரெங்குலக்கவோதுவனே. (16)

ஒதுவாரோத்தெல்லா மெவ்வுலகத்தெவ்வொவையும்
சாதுவாய்நின்புகழின் சுகையல்லாப்பிறிதி
போதுவாழ்புனந்துழாய் முடியினாப்புகின்றோல்
மாதுவாழ்மார்பினு யென்சொல்லியா னவாழ்த்துவனே. (17)

வாழ்த்துவார்பலராக நின்னுள்ளேநான் முகனை
மூழ்த்தநீருலகெல்லாம் படையென் றமுதல்படைத்தாய்
கேழ்த்தவீரரன்முதலாக் கிளர்தெய்வமாபக்கினாந்து
சூழ்த்தமரர்துதித்தா னுன்தொல்புகழ்மாருணாதே. (18)

மாகுணச்சுடருடம்பாய் மலராதுகுவிபாத
மாகுணஞானமாய் முழுதுமாய்முழுதியன்றாய்
மாகுணவான்கோலத் தமரர்கோன்வழிபபட்டால்
மாகுணவுன்பாத மலர்ச்சோதிமழுங்காதே. (19)

மழுங்காதவைந்திய சக்கரநல்வலத்தையாய்
தொழுங்காதல்களிறளிபான் புன்னாந்துதோன்றினையே
மழுங்காதஞானமே படையாக மலருலகில்
தொழும்பாயார்க்களித்தா னுன் சுடர்ச்சோதிமறையாதே. (20)

மறையாயநால்வேதத் துள்ளின்றமலர்ச்சுடரே
முறையாலிவ்வுலகெல்லாம் படைத்திட்டுநுண்டுமிழந்தளந்தாய்
பிறையேறுசடையானும் நான்முகனுமிந்திரனும்
இறையாதலறிந்தேத்தவீற்றிருத்தலிதுவியப்பே. (21)

வியப்பாயவியப்பில்லா மெஞ்ஞானவேதியனை
சயப்புகழார்பலர்வாழும் தடங்குருடர்ச்சுடகோபன்
துயக்கின்றித்தொழுதுரைத்த வாயிரத்துளிப்பத்தும்
உயக்கொண்டுபிறப்பறுக்கு மொலிமுந்நீர்ஞாலத்தே. (22)

இதுவுமது

முந்நீர்ஞாலம்படைத்த வெம்முகில்வண்ணனே
அந்நாள்தந்த வாக்கையின் வழிபுழல்வேன்
வெந்நாள்கோய்விய வினைகளைவேரறப்பாய்ந்து
எந்நாள்யானுன்னை யினிவந்துகடுவெனே,

(23)

வன்மாவையமளந்த எம்மாமனா நின்
பன்மாமாயப்பல்பிறவியில் படிசின்றபான்
தொன்மாவல்வினைத் தொடர்களைமுதலரிந்து
நின்மாதான்சேர்ந்து நிற்பதெஞ்ஞானறுகொலோ,

(24)

கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போ
எல்லாச்சேனையு மிருநிலத்தவித்தவெந்தாய்
பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கலுற
சொல்லாயானுன்னைச் சார்வதோர்குழ்ச்சியே

(25)

குழ்ச்சிஞானச்சுடரொளியாகி என்றும்
ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி பெங்கணும்நிறந்தவெந்தாய்
தாழ்ச்சிமற்றெங்கும் தவிர்ந்துநின் தாளிணைக்கீழ்
வாழ்ச்சி யான்சேரும் வகையருளாய்வந்தே,

(26)

வந்தாய்போலேவந்து மென்மனத்தினோர்
சிந்தாமல்செய்யா யிதுவேயிதுவாகில
கொந்தார்காயாவின் கொழுமலர்திருநிறத்த
வெந்தாய் யானுன்னை பெங்குவந்தணுகிற்பனே,

(27)

கிற்பன்கில்லேனென்றிலன் முனநாளால்
அற்பசாரங்க ளவைசுவைத்தகன்றொழிந்தேன்
பற்பல்லாயிர முயிர்செய்தபரமான்
நற்பொற்சோதித்தாள் நனுகுவதெஞ்ஞான்றே,

(28)

எஞ்ஞான்றுநாமிருந் திருந்திரங்கிரெஞ்சே
மெய்ஞ்ஞானமின்றி வினையிலப்பமுந்தி
எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவறநிறைந்துகின்ற
மெஞ்ஞானசோதிக்க கண்ணனைமேவுதுமே,

(29)

மேவுதன்பவினைகளை விடுத்துமிலேன்
நலுதலின் நி புன்கழல்வணங்கிறுநிலேன்
பாவுதொல்கண்கண்டு எனபாஞ்சுடரே
கலவின்மென்சாண்பா மென்கெய்தக்கவுவனே,

(30)

கூவிக்கூவிக்கொடுவினைத் துற்றுள்ளின்று
பாபியேன்பலகாலம் வழிதிதைத்தலமருகின்றேன்
மேவியன்றாநிறைகாத் தவனுலகமெல்லாம்
தாபியவம்மாளை எங்கினித்தலைப்பெய்வனே. (31)

தலைப்பெய்காலம் நமன்றமர்பாசம்விட்டால்
, அலைப்பூணுண்ணு மவ்வல்லலெல்லாமகல
கலைப்பல்ஞானதென்கண்ணனைக்கண்டுக்கொண்டு
நிலைப்பெற்றெனனெஞ்சம் பெற்றதுநீயிரே. (32)

உயிர்களெல்லா வுலகமுமுடையவளை
சூயில்கொள்சோலைத் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்
செயிரில்சொல்லிசைமலை யாயிரகதுளிபபத்தும்
உயிரின்மேலாக்கை யூனிடையொழிவிக்குமே. (33)

இதுவுமது

செஞ்சொற்கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்யின் திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வனமாமாயன் மாயக்கவியாய்வநது என்
நெஞ்சமுயிருமுள்கலந்து நின்றரறியாவண்ணம் என்
நெஞ்சமுயிருமமையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே. (34)

தானேயாகிநிறைத் தெல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய்
தானேயானென்பானாகித் தன்னைத்தானேதுதித்து எனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலையமுதே திருமாலிருஞ்சோலை
கோனேயாகிநின்றொழிந்தா நென்னைமுற்றுமுயிருண்டே. (35)

என்னைமுற்றுமுயிருண் டென்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றும்தானேயாய் நின்றமாயவம்மாந்சேர்
தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேரந்தயான்
தூன்னம்போவேனெகொலோ என்கொலம்மாந்திருவருளே. (36)

என்கொலம்மாந்திருவருள்க ளுலகுமுயிரும் தானேயாய்
நன்கென்னுடலம்கைவிடான் ஞாலத்துடேநடந்துழக்கி
தென்கொள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிஞ்சோலை
நங்களுன் றம்கைவிடான் நண்ணுவசுரர்நவியவே. (37)

நண்ணுவசுரர்நவியெய்த நல்லவமர்பொலிவெய்த
எண்ணுதனகளைண்ணுமநன்முனிவ ரின்பம்தலைச்சிறப்ப
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடி
தென்னுவெண்ணுமென்னம்மாந் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (38)

திருமாலிருஞ்சோலைபானையாதிச் செழுமூவுலகும் தன்
ஒருமாவயிறறினுள்ளேவைத் தூழியூழி நிலையளிகுதம்
திருமாலென்னையாளுமால் சிவனுட்பிரமனுமகாணுது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீய்த்தவமமானே. (39)

அருளையீயென்னம்மானேயென னும முககணம்மானும்
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவாகோனுமதேவரும்
இருள்கள் கடியும்முனிவரு மேததும்மமான திருமலை
மருள்கள் கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (40)

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேயென்தலையே
திருமால்வகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேக நம்பே
ஒருமாநொடியுட்பிரியா நென்னாழிமுதல்வனொருவனே. (41)

ஊழிமுதல்வனொருவனென னு மொருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறும் தன்னுள்ளே படைததுகாநா ததுககெடுத்ததுழலும்
ஆழிவண்ணென்னம்மா னந்தணிந் திருமாலிருஞ்சோலை
நவாழிமனமேகைவிடேலுடலு முயிருமமங்கவொட்டே. (42)

மங்கவொட்டுனமாமாயை திருமாலி நஞ்சோலைமேய
நங்கள் கோனே யானேநீயாகியெனையளித்தானே
பொங்கைபுலனும் பொறியைநதும் க நமேந்திரியமைம்பூதம்
இங்கிவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மாணுகாரமனங்களே. (43)

மாணங்காரமனங்கெட ஐவர்வன்கையாமங்க
தாணங்காமாய்ப்புகுத்த தானே தானேயானானே
தேணங்காரபொழிலகுருகூர்ச சடகோபனசொல்லாயிரத்தன
மாணங்காரத்திவைபததும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே. (44)

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்பேனென்ன
திருமால்வந்தென்னெஞ்ச நிறையப்பகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தெனபால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே. (45)

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை
பொருப்பேயுறைகின்றபிரா னின் றுவந்து
இருப்பேனென் றென்னெஞ்சநிறையப்பகுந்தான்
விருப்பேபெற் றமுதமுண்டுகளித்தேனே. (46)

நம்மையாழ்வார்திருவடிகேளே சரணம்.

முற்றிற்று.

சாற்று முறை

பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தது.

பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு

பலகோடி நூறாயிரம்

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணு உன்

சேவடி செவ்வித் திருக்காப்பு

அடியோமோடும் நின்னோடும் பிரிவின்றியாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய்நின் வலமார்பினில வாழ்கின்றமங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர்புக்கு முழங்குமப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டே.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

ஸர்வதேசதசாகாலேஷ்வவ்யாஹதபராக்ரமா

ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞாவர்த்ததாமபிவர்த்ததாம்.

கந்தாடையண்ணன் அருளிச்செய்தது.

ராமாநுஜார்யதிவ்யாஜ்ஞாப்ரதிவாஸரமுஜ்வலா

திகந்தவ்யாபிநீபூபாத்ஸாஹிலோகஹிதைதவிணீ.

உடையவர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய

ஸ்ரீமந்ஸ்ரீரங்கஸ்ரீயமநுபத்ரவாமநுதிநம்ஸம்வர்த்தய.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்தது.

நமஸ்ரீசைலநா காயகுந்தீநகராஜந்மநே

ப்ரஸாதலபதபரமபரபயகைங்கர்யசாலீநே.

நம்பெருமாள் அருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணர்ணவம்

யதீந்த்ரப்ரவணம்வநதே ரம்யஜாமாதரம்முநிம்.

மடத்தும்பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

வாழி திருவாய் மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்

வாழு மணவாள மாமுனிவன்—வாழியவன்

மாறன் றிருவாய் மொழிப்பொருளை மாநிலத்தோர்

தேறும் படியுரைக்குஞ் சீர்.

ப்ரதிவாதிபயங்கரமண்ணன் அருளிச்செய்தது.

செய்யதாமரைத் தாளிணைவாழியே

சேலேவாழி திருநாபிவாழியே

துய்யமார்பும் புரிநூலும்வாழியே

சுந்தரத்திருத் தோளிணைவாழியே

கையுமேந்திய முக்கோலும்வாழியே

கருணைபொங்கிய கண்ணிணைவாழியே

பொய்யிலாத மணவாளமாமுனி

புந்திவாழி புகழ்வாழி வாழியே

அடியார்கள் வாழ அரங்க நகர்வாழ
சடகோபன் தண்தமிழ்நூல் வாழ—கடல்குழந்த
மன்னுலகம் வாழ மணவாள மாமுனியே,
இன்னமொரு நூற்றாண் டிரும்.

ஆண்டாள் வாழித்திருநாமம்

வெண்பா.

வேதப்பிரான்பட்டரருளிச்சேய்தது.

கோதைபிறந்தவூர்கோவிர்தன் வாழுமூர்
சோதிமணிமாடமதோன் றுமூர்—நீதியால்
நல்லபத்தர்வாழுமூர் நான்மறைக ளோதுமூர்
வில்லிபுத்தூர் வேதக்கோ னூர்.

பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும்
வேத மனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதைதமிழ்
ஐயைந்து மைந்தும் அறியாத மானிடரை
வையம் சுமப்பதும் வம்பு.

அப்பிள்ளையருளிச்சேய்தது.

திருவாடிப்பூரத்துச் செகத்துதித்தாள்வாழியே
திருப்பாவைமுப்பதும் செப்பினுள்வாழியே
பெரியாழ்வார்பெற்றெடுத்த பெண்பிள்ளைவாழியே
பெரும்பூதூர்மாமுணிக்குப் பின்னாளுள்வாழியே
ஒருநூற்றாற்பத்து மூன்றுரைத்தாள்வாழியே
உயரரங்காக்கேகண்ணியுகந்தளித்தாள்வாழியே
மருவாரும்திருமல்லிவளநாடிவாழியே
வண்புதுவை நகர்க்கோதை மலர்ப்பதங்கர் வாழியே.

நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்

திருக்குருகைப் பெருமாஸ்தன் திருத்தாள்கள் வாழியே
திருவான திருமுகத்துச் செவியென்றும் வாழியே
இருக்குமொழி பென்னெஞ்சில் தேக்கினுள் வாழியே
எந்தையெதி ராசற் கிறைவனார் வாழியே
கருக்குழியில் புகாவண்ணம் காத்தருள்வோன் வாழியே
காசினியில் ஆரியனாய்க் காட்டினுள் வாழியே
வருத்தமற வந்தென்னை வாழ்வித்தான் வாழியே
மதுரகவி தம்பிரான் வாழி வாழி வாழியே

வாழித்திருநாமம் ஸம்பூர்ணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ
ஸ்ரீ ராமஜெயம்.

அழகர்கோயில் மான்மியம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விஷ்ணுதி.

எண்சிர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

பொன்னிறமா மெனப்புவனம் படைத்துக் காத்துப்
புயனிறமாய்த் தழனிமாய்த் துடைத்துப் போந்து
முந்நிறமாய்த் திளைத்துயர்ந்து முழங்கு நார
முடுகிடவே நீண்டவட விலைமேன் முந்தித்
தொன்னிறமா மண்டரண்ட மெண்ணில் கோடி
துலங்கிடவே வயிற்றமைத்துத் தூய தாய
தன்னிறமாங் குழவியெனப் பொலிந்து தோன்றுந்
தலைவனிரு தாளிணையெந் தலைமேல் வைப்பாம்.

வேறு.

யாதவர் குலத்துட்டோன்றி யிமையவர்க் கிடர்கள் செய்யும்
பாதகர் மடியவேபார்ப் பாரம தொருவப் பார்த்தன்
றுதனா யைந்தூர்வேண்டிச் சூதனாய்த் தேரு முருஞ்
சீதர னுனவாச தேவனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

வேறு.

தீய னொரெழுபிறப்பினுஞ் செய்ததீ வினைகண்
மாய நாரண நெட்டெழுத் தினைவழி யொழுகச்
சேய வாயரங் கேசனார் மகிழ்திருப் பணிசெய
ஆய னாந்திருத் தாளிணை போற்றுவ மறிவால்.

அநுமார்துதி.

அஞ்சிலே யொன்றுபெற்றா னஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாக வாரியர்க் காக வேகி
அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற வணங் கைக்கண் டயலா ஞரில்
அஞ்சிலே யொன்றை வைத்தா னவனெம்மை யளித்துக் காப்பான்.

கலைமகள் துதி.

பொத்தகம் பழகமலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான
வித்தகத் தரித்தசெங்கை விமலையை யமலை தன்னை
மொய்த்த கொந்தளக பாரமுகிண் முலைத்த வளமேனி
மைத்தகு கருங்கட் செவ்வா யணங்கினை வணங்கல் செய்வாம்.

நூ ல்.

திருவுறைபுர திருமார்பனாகிய திருமாலினது திருவுறையிற்றே
ன்றிய திசைமுகக்கடவுள் சிருட்டித்த, இடமகன்று இப்பூமண்டலத்
தின்னன், இருடியர் தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய், புராணங்க
ளென்னும் பைங்கூழ் வினையும் நல்ல செய்நிலறைய அடவிடக்கெல்லா
மரசெனற் பாலதாய் விளங்காநின்ற “ஹைசாரணியத்தில்” வசிக்கி
ன்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயநதிப்பற அறிந்தவர்களும்,
பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நிகாததவர்களும், சொருபத்தியா
னஞ் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ ஹரிகதாசங்கீதகன சீலர்களுமாகிய
சௌனகாதி மகரிஷிகள், ஓர்திமை பிராதக்காலத்திலெழுநது ஸ்நான
சந்தியாவந்தன ஜெபஹோமாதி முதலாகிய நித்திய கர்மானுஷ்டானங்
களை முடித்துக்கொண்டு அந்த ஹைசாரணியத்திலேர்பால் வரும்
போது, அவ்விடத்தில் முனிவாகளுட் சிறேஷ்டரும், பத்மாசனத்தி
லிருந்து இருக்கு தைத்திரியம், சாமம், அதாவணம், என்னும் நான்கு
வேதங்களையும், ஆயுள்வேதம், அருத்தவேதம், தனுர்வேதம், காந்த
ருவவேதம் என்னும் உபவேதங்களையும், வேதாந்தம், வைசேடிகம்,
பாட்டம், பிரபாகரம், பூருவமீமாஞ்சை, உததரமீமாஞ்சையென்னும்
ஆறுசாஸ்திரங்களையும், மச்சியம், கூர்மம், வராகம், வாரணம், பிரமம்,
வைணவம், பாகவதம், சைவம், இலைங்கம், பொளடிகம், நாரதியம்,
காருடம், பிரமகைவர்த்தம், காந்தம், மாககண்டேயம், ஆக்கினேயம்
பிரமாண்டம், பதுமம் என்னும் பதினெண்புராணங்களையும், சீருத்தி
ரம், பிருகதாரண்ணியம், சுவேதாசுவதரம், கைவல்லியம், காலாக்கினி
கடம், வல்லி, காத்தியாயனம், பிரமம், நாராயணம், அங்கிசம், பரமா
ங்கிசம், பாற்கரம் பிரமசிந்து, ஆருணி, அமிர்தசிந்து, பருவபஞ்சம்,
பிரமசாபாலம், தேசோபிந்து, வாகியாயரீயம், போதாயரீயம், ஆச
வலாயரீயம், சாங்கியாயரீயம், வாகியாயரீயம், சௌனகியம், சிவசங்
கற்பம், சிவவணம், பாராகம்; கிம்புரோடியம், மாண்டீகம், முண்டிரம்,
மௌண்டிரம் என்னும், முப்பத்திரண்டு உபநிடதங்களையும், அக்கா

விலக்கணம், இலிகிதம், கணிதம், வேதம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிடசாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திர சாத்திரம், சஞ்ஞசாத்திரம், சிற்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இதிகாசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிரமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம் தாளம், அத்திரபரீட்சை, கணகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, சுகபரீட்சை, அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆக்ருடணம், உச்சாடணம், வித்துவேடணம், மதனசாத்திரம், மோகனம், வசிகரணம், இரதவாதம், காந்தருவவாதம், பைபிலவாதம், கவுத்துகவாதம், தாதுவாதம், காருடம், நடடம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பாகாயப்பிரவேசம், அதிரிசயம், இந்திரசாலம், மகேந்திரசாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்குத்தம்பம், சக்கிலத்தம்பம், கன்னத்தம்பம், கட்டுத்தம்பம், அவத்தைப் பிரயோகமென்னும் அறுபத்துநான்கு கலைக்கியானங்களையும் பாரத இராமாயண முதலிய இதிகாசங்களையும், கற்றுணர்ந்தவரும், வேதசாங்களை யிடமறிந்து மெலித்தும், வலித்தும், உரைக்கத்தக்கவரும், பகுதி விசுதியறிந்து பிரகணத்திற்குத் தக்கபடி சொற்களை உபயோகிக்கத் தக்கவரும், உபிரக்ஷரம், மெய்யக்ஷரம், தளை, மாத்திரை, தப்பாமல் உச்சரிக்கவல்லவரும், மந்திரங்களை யந்திரதேவதா கல்பங்களுடன் அறிந்தவரும் சகலவேதாகம புராணங்களுடைய பொருள்களை நிச்சயித்து நவிலத்தருந்தவரும் வைதீகலௌகீக வாக்கியங்களை ஓசை குன்றாமல் இணைக்கத்தக்கவரும், சொற்களுக்கெல்லாம் செம்பொருள் ஆக்கப்பொருள், குறிப்புப்பொருள்களை நிச்சயிக்க வல்லவரும், தர்ம சூட்சுமத்தைச் சந்தேகமறப் பகர வல்லவரும், சமயோகிதமாய்ப் பேசுந் திறமை வாய்ந்தவரும், சுகந்தராச்சாரியார் முதலிய முன்னோர்களாற்செய்த அறநூலையறிந்து உபயோகிக்கக் கூடியவரும், இங்கிதங்களாலேயே இதயமறியத்தக்கவரும், விதிவழுவாது அனுஷ்டானம் புரிபவரும், கடவுளைத் தொழுவதும், துதிப்பதும் தியானிப்பதுமே தமது கருமமாகக் கொண்டவரும், தேகதத், ஏவங்களை ஐயமற வுணர்ந்தவரும், காமக்குரோதாதிகளைக் கண்டித்தவரும், பஞ்சேந்திரியங்களைத் தம்வயமாகக் வல்லவரும், சரிடை, கிரியை, போகம், ஞானமென்னும் பூசையியல்புகளை முறையே யுணர்ந்தவரும், அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாயியம் ஈசத்துவம், வசித்துவமெ

ன்னும், அஷ்டமாசத்திகளிற் றெளிந்தவரும், இயமம், நியமம், ஆத்
னம், பிராணபாமம், பிரக்திபாகாரம், காரணை, திபானம், சமாதி
பென்னும் அஷ்டாங்கபோகமார்க்கங்களிற் பழகிபவரும், பிரம்மிஷ்ட
ரும், பிரமதேஜனச யடைந்தவரும், சகலமுனிவர்களாலும், பூஜிக்க
ப்பட்டவருமாகிய சூதமகா முனிவரைகண்டார்கள்.

அவ்வாறு கண்டவுடன் முறைப்படி வணங்கியுமீன் நாராயண
ருடைய பக்தியிலீடு பட்டவர்களாய் மேற்கண்ட நைமிசாரணிய வா
சிகளாகியரிஷீகளெல்லாருமொன்றுகூடி அந்தச்சூதமகா முனிவரைப்
பார்த்து ஓ மகானுபாவரே! ஓ புராணகிரேஷ்டரே! ஓ சூதமாமுனி
யே!!! உம்மிடத்தினின்றும் பர்வதங்கள், சமுத்திரங்கள், புண்ணிய
நதிகள், தீர்த்தங்கள், தீவுகள், அதிதீவுகளிலுள்ள பிரதானபட்டண
ங்கள், அநேகவிதமானதர்மங்கள், பிராமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரெ
ன்னும் நான்குவாணததாரும் செய்பவேண்டிய கிரியைகள் முதலிய
வைகளின் விருத்தார்த்தங்களும், சூரியனையும், சந்திரனையும் பிரதான
மாயுள்ள புண்ணிய அரசாசனின் வம்சங்களும் அவர்கள் விசித்திரக்
கதைகளும், பூவுலகத்திலுள்ள புண்ணியகேஷத்திரங்களும், விஷ்ணு
சம்பந்தமாயும், சிவசம்பந்தமாயுமுள்ள சரித்திரங்களும் எங்களாற்
கேட்கப்பட்டிருப்பினும், மற்றொரு விசேஷ விருத்தார்த்தத்தையும்
இப்பொழுது கேட்கவிருப்புறவாகளா பிருக்கின்றோம். அதாவது:-
எந்தக்கதாப் பிரசங்கத்தின் கிரவணமாததிரததில் மானிடம் பாவங்க
ளின்று நீங்குகின்றார்களோ? அக்கதையைக் கேட்கவிரும்புகின்றோம்
சந்திரனை நிகர்த்த உம்முடைய முகத்தினின்றும் நாவழியாகவுண்டா
கிய அமுதம்போன்ற கதைகளை அடிக்கடி செவியுற்றிருப்பினும், பூர
ணதிருப்தியை யடையாதவாகளா யிருக்கின்றோம். ஏ. புண்ணியசொ
ரூபான சூதமுனிவரே! நீர் வியாசபகவான் அனுக்கிரகத்தினால் சம
ஸ்தமும் நன்கறிந்திருக்கின்றீர், அவ்வல்லபததால் வராகபுராணத்தில்
விருஷபாத்திரி பென்னும் புண்ணியகேஷத்திரத்தினதுமகிமை உம்
மால்முன் கூறப்பட்டிருப்பினும் விரிந்ததல்லவாதலின், பாண்டிநாட்
டிலுள்ள அந்தகேஷத்திரத்தின் மகிமைபைச் சுவஸ்தாரமாகக்கேட்க
யுள்ளாற்றினம்.

ஆகலின் அந்தக்ஷேத்திரத்திற்கு விருஷபாத்திரி யென்னுநராமம் எவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் ஆங்கு நூபுரகங்கை யுற்பத்தியான விதத்தையும், அங்கேமுந்தருளியிருக்கும் எம்பெருமானார் எவருக்குப்பிரத்தியக்ஷையினு ரென்பதையும், அத்தலத்தில் மெய்த்தவஞ் செய்து உத்தமசித்தி டெற்றவர் யாவரென்னும் விபரத்தையும் மிக விரிவாபெடுத்துணாக்க வேண்டுமெனமிக்க அன்போடு வினாவினர்.

புராணிக சிரேஷ்டரான சூதமகாமுனிவர் முனிவர்களைநோக்கி நைமிசாரணிபவாசிகாள்! துமமொழிகளைக் கேட்டுமிக்களரிப்படைந்தனன். துமமாற் கேட்கப்பெற்ற இவ்வற்புதமான புண்ணியகதையானது சொல்வோரையும் கேட்டானந்திப் போரையும் சந்தேகமின்றிச் சாவபாவங்களினின்றும், அபொபாழதே நீக்கக்கூடியது இத்தகைய சிரவணாதைக நீங்கள் விருப்பியாயால் மனோபிஷ்டத்தை நிறைவேற்றுகின்றேனென்று கூறித்தபொதனர்களை ஆசனங்களிலமரச் செய்துவிஷ்ணு சொரூபநம, தவத்தினால் அளவிடக்கூடாத பிரமகேஜை யடைந்தவரும், இருக்குமுதலிய நான்குவேதங்களையும், வியாகரண முதலாகிய ஆறுசாஸ்திரங்களையும், மச்சியமுதலான பதினென புராணங்களையும், அக்ஷரவிலக்ஷண முதலிய அறுபத்தி நான்கு கலைகளையானங்களையும், மணுவிக்ஞான முதலிய சகலசாஸ்திரங்களையும், நன்குணர்ந்தவ ராகிய ஸ்ரீ வியாசபகவானை நமஸ்கரித்துப் பின்னர்தாமம லா தவசிலிருந்து சொல்வாராயினர்,

தபசிகாள்! மற்ருவ்விடத்தும், மனதைச் செலுத்தாமல் திருமாலி நஞ்சோலைமலை பென்னும் விருஷபாததிரியாகியபுண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைச் சொல்வேன் கேட்பீர்களாக.

வாரிதிபைதகனக்குரிய வஸ்ரதிரமாக மருங்கிற் கொண்டிருக்கின்றமாலிலமாகிய நானிலங்களினுஞ் சிறப்புற்று மறப்பற்ற தவசிகளாலே தவமுறறதக்கதான மகாமேருகிரி முதற் பொதிகை யீறாகவுள்ளவுத்தமந்தங்கிய வத்திரிகளிலெல்லாம் மிக்கநலனிறைந்து சத்தியலோகமவரை நிமிர்ந்து இணைசொலற்கரிதாய் நிலவுகின்ற அந்தவிருஷபாத்திரி யென்னு மலையானது வராகமலைக்குக் கிழக்கே ஆறுயோசனைதூரத்திலும், காவிரிக்குத் தெற்கே ஆறுயோசனை தூரத்திலும், கீழ்சமுத்திரத்திற்கு மேற்கே ஏழுயோசனை தூரத்திலும், மூலவரைக்குவடக்கே பதறுயோசனை தூரத்திலு மிருக்கின்றது.

இப்பெருந்தலத்து னெப்பெருங்கிரியையு மொப்புவமை யாகச் செப்புதற்கரிய அற்புதநிறைந்த கற்பகம்போலும் தற்பரன்வளரும் இப்பெருஞ்சயிலம் இடபத்தைப் போன்றும், பசுவைப்போன்று மிருத்தலால் அமரர் கருடகாந்தருவ கின்னரர் கிம்புருடர் சித்தர் வித்தியாதரர் முனிவர் மனிதருட் சிறந்தோர் முதலிய யாவரும் விருஷபாததிரி யெனவிருப்போடு திருப்பெயரிட்டுக் கொண்டாடினார்கள்.

ஆதலால் இப்பருவதமானது மற்ற அசலங்களுக்குச் சிரசில் வைத்துமுடிக்கின்ற உச்சிமலர் போன்று மெச்சத்தக்க, அழகுவாய்ந்து எனறும், பிரகாசித்திருக்கின்றது. உம்பலருகுவரை ஒங்கியுயர்ந்த விருஷபாத்திரியின்மேல் நீங்காதிருக்கும் மதகரிகளும், பாங்காயதற்குச் சமீபத்திலுலாவும் மேகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமை தோன்றாதிருத்தலால் தந்தியினங்கள் அம்மஞ்சத்திரள்களைத் தம்மினமெனச் சிந்தித்து அவற்றோடு சேர்வதற் கோடியோடியினத்தைக்காணாது மருட்சியடைந்து நிற்கும். இலட்சக் கணக்காயுள்ள வளையாடுகள் தமமிச்சையாகவே அச்சமில்லாமற் குதிக்கும் போது அவற்றின் பாதங்களால் எற்றுண்டு குதிக்குமபச்சை ரத்தினங்களின் மிச்சமாகிய வொளியினால் அம்மறியினங்கள் பச்சைக் குதிரைகள் போலத் தோற்றும். அங்கமபெருத்த மலைப்பாம்பின் சருமங்கன்புங்கர் வாழ் நகரின் துங்கக்கொடிகள்போல அங்கங்கே தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். தவறிய கவரிமான மயிர்த்தொகுதிகள் அருவிநீர் பாய்வதுபோல அழகுபெற வரிசையாகத் தோற்றும். முற்றிய மூங்கிலுநீர்த்த முத்துக்கள் சிற்றிடைசங்ககத்தாற கொலையுண்ட அத்தியினுடைய விரத்தப்பெருக்கிற் றோய்நது கூட்டங் கூட்டமாய்க் கிடப்பதானது பத்தினிப் பெண்களின் உததமமாபிற சித்திரக்குங்குமத்திறோய்ந்த முத்துமலை களைப் போன்று விளங்கின. செங்கழுநீரலர் பொங்கிமேற்றிகழ வெங்கும பரவுந் துங்கப்புனல்சேர் அருவிப்பெருக்கானது சங்கரன் முடியேல் மங்காதிருக்குங் கங்காஜலம் வந்ததுபோலிருக்கும்.

ஏமஹரிஷிகளே! அந்தப்புண்ணியபருவத்தின்வளத்தை இன்னுங்கேட்பீர்களாக, அம்மலையானது தன்னைச்சார்ந்த பூங்காவனத்திழ்புதுப்போதலாந்து தேஞ்சாற்றைச் சொரிந்திடக்கண்ட வண்டி அஞ்சென் தப்பாங்குளதேனைப் பருகியேமருண்டு பேடைகளுடன்

கிதங்கள் பாடிப் பொலிந்ததை யுணர்ந்த ஆண்கிள்ளைகள் தம்பெடைகளோடு கொஞ்சிக்குலாவி மிஞ்சியேசென்று மாங்கனி ரசத்தைப் பாங்குடன் குடித்து மகிழ்ந்தலையும், பெட்டையானைகளை வாட்ட மடையா நாட்டமாக மதயானைகள் துதிக்கையினுற் றாக்கித் திரிகின்றதையும் ஆகாயமளாவி வளார்திருக்கின்ற சந்தனச் சோலைகளினெ ளுக்கத்திற் சந்திரனானவன் புருந்து செல்ல அச்சோலைகள் இடையிடையே சுவர்ணபூப்பூக்கன போன்று துலங்குதலையும், காட்டியானைகள் ஈட்டமாக மரக்களைகளை யொடித்துவண்டுகளை யோட்டித் துன்றிய தேனியலை மிஞ்சியரகங்களா லெடுத்து கருப்பந்தரித்த பெட்டையானைகட் கூட்டுதலையும், மலைத்தேன்கள் பொங்கிப்பெரு கிக் குரமகளாகிழங் கெடுத்தபள்ளங்கடோறும், பரவிநிறைந்து நிற் தலையும், தாவியோடும பெண்குரங்குகள அருவியினீரை வெருவி வாரி யிறைக்க மந்திக் குரங்குகள் மரங்களின் மீதிருந்து புஷ்பங் களின் தேனைப்பதிலா யுதிர்க்கின்றதையும், மரகதப பாறைகள் பச்சை யொளிகளை மிகுததுப்பரப்பக் காட்டாவின் கன்றுகள் பசும புல்லீதெனக் கருதி வினாந்தோடிக் கவ்வித் திகைக்கின்றதையும், கதிர்மதிவடிவைக் கவாந்துகொண்ட மாணிக்கப் பாறையே அக்கதிர்மதியாக வெக்காலத்தும் பிரகாசிக்கின்றதையும், தினைப்புனக் காவலை யிணக்கமாப்புரியும் மாந்தளிர் போலும் வாய்ந்த மேனியை யுடைய வேடுவமங்கையர் அந்தரப்பக்ஷி வந்திரங்காது செங்கைவ னையலொலிக்கக் கவண்கல்லாக வைத்தெறிகின்ற மாணிக்கங்கள் ஆகாயத்திருந்து வாகாயுதிரும் உடுக்கணங்கள்போல விழுமின்றதையும் காணாறுகடோறும் நானாவித ரத்தினங்கள் பிரகாசித்துக் கொண் டிருப்பதால் அவ்வாறுகள் பலகட்சத்திரங்களைக் கூட்டமாகக் கொண் ட வாகாயத்தைப் போன்று பிரகாசித்தலையும், சற்குணங்களா லிய சமுகதிருத்தின் எல்லைகண்டவர்களாயும் வேதவேதாந்தங்களை ஓதாதறி கின்றவர்களாயு முள்ள முனிபுங்கவர் செய்கின்ற ஓம்பு புகைகளானவை பர்வதங்களினுடைய சிகரங்களைப் போன்று மேலெழுந்து பிரகாசித்தலையும் விஞ்சையஸ்திரீகளுடைய செம்பஞ்சுதோய் நதிருக்கின்ற காலடிகள் மாணிக்கப்பாறையிற் பிரகாசமறைந்து மரக தப்பாறையிற் பிரகாசிக்கின்றதையும், தேவலோகக்கணிகையர் ஆவ லோடணிந்திருந்த பாரிஜாதப்பூர் தொடைகளைக் கழித்துப்போட அவைகள் அங்கங்கே அருவிபோன்று ஒழுங்காய்க்கிடத்தலையும் தேனை யுமிழ்ந்த தினைப்புனக்காவல் வேடக்குமரியர் வைத்திருக்கின்ற கிறு

பறைகளை மந்திகள் கவர்த்துகொண்டு தித்திமித்தோமென மத்தளங் கொட்டுதலையும், மாமரச்சோலையில் மகிழ்வா யமார்திருக்கின்ற பூங்கு யில்கள் பாடகாரிகர்ப்பச் சங்கீதம்பாடுதலையும், ஆங்கு பூத்துச்சிதறு மலர்த்தேனருதும வண்டினங்கள் துருத்தியி னிசைபோல ரீங்கார மிடுதலையும், குரங்குகள் கரங்களால் வெண்சாமரைவிசுதல் மரக்களை களைப் பிடித்தசைத்தலையும், உடையதாய் செங்கமல நீரோடை குழுஞ் சிங்காவனங்களில் இச்சையோடு பச்சையில்கள் நிருகதஞ் செய்யவும், சந்திரவதன சுந்தரவடிவ கருதருவபெண்கள் நூபுரகங் காள்நானத்திற் கன்புகூர்ந்து தம்நடைநடக்க எந்நிலமாதரும வலல ரல ரென்றுன்னிதமாக நன்னடைநடந்து செல்லுங்கால அங்குள் ளவாசப்பூங்காவில் நேசப்பேடையோ மிலாவும், அன்னததினடை யைக்கண்ணுற்று வெட்கி அயமின்றார் மற்றடிவைக்கச் சிற்றடியெ ழாமல் தலைகவிழ்ந்து சறறே நின்று அவாவனங்களின்முன் ஒயி லாய் நடத்தலுதவாதென்றெண்ணி மமதையைவிட்டுச் செல்லவும், கோகிலமொழிசேர் வேடுவமாதா கூடிக்குலாவி ஆடுஞ்சமயம சந்தி ரன் திடுமெனச் சோலையிற் சென்று மறைந்தது; அம்மாதா களின முகத்தைக்கண்டு நரணி மறைந்தது போன்றிருக்கவும், குருக்கத்தி யில் வசந்தமல்லிகை படாநதிருப்பது திவ்ய மணப்பநடல்கள் போ ன்றிருக்கவும், அனைவகளினடியில ரெதகைபோற் சிந்தி நிறைந்திருக் கின்ற மலர்ப்பாயலினமிது அரமபாஸ்திரீகள் நித்திரை செய்யவும், குறமாதர் இன்னிசை கூட்டிப்பாடும் நன்யைக கீதங்களைக் கேட்டு அசுணங்கள் அருகேவந்து நினகுடவும், சனைக்டோறும தெய்வமா தர் தினமும்வந்து கூந்தலில்புடித்த பாரிஜாதமலரோடு நீரிலமுழு கிஸ்நானஞ்செய்வதால் அனைவகளிலுள்ள கயல்கள் தங்கள் இயற்கை மணமாகிய புலாலநாற்றம் நீங்கிப் பாரிஜாதவாசனையைப் பெற்றவை களாய்த் திகழவும், மேற்பாகததிற செல்லுகன்ற செங்கதிர்ோன் தன்சிரசிறற்றித்த சுடர்மணிபதித்த கிரீடம்போற் பிரகாசிக்கவும் இன்னும் அத்நி அரசு, அசோகு, அகத்தி, அனிச்சை, ஆச்சா ஆத் தி, ஆல், இததி, இலந்தை, இலவம், இலுபபை, ஈந்து, உசில், எலு யிச்சை, ஜமை, கடம்பு, கடவு, கடு, கடுககாய், கழுகு, கருக்குவாளி கருங்காளி, காயா, குங்குமம், குருந்து, கூந்தற்பனை, கொன்றை, கோங்கு, சுந்தனம், சீவந்தி, செண்பகம், செருந்தி, தண்கு, தெங்கு தெக்கு, நறுவிலி, நாரததை, நாவல், நெல்லி, டலா, பனை, பாதிரி, புனை, பூவரசு, மகிழ், மருதம், மலைப்பச்சை: மலைமல்லிகை, மா

தலை, மா, முருக்கு, முருங்கை, மூங்கில், வன்னி, வாகை, வில்வம், விளா, வெட்பாலை, வேம்பு, வேரமுதலியிருக்கங்களாந்து அவைகளிற் பூவும். பிஞ்சும், காயுங்களியுமாகிய பலவளங்களு மதிகரித் திருக்க அவைகளின்மீது படிநதுவரும் தென்றற்காற்றானது பல விதமாகிய பரிமாங்களை விசவும், மிகவும் நெருக்கமாய் வளர்ந்திருக் கின்ற அந்தமரச்சோலைகளெங்கும், அன்றில, அன்னம், ஆந்தை, உள்ளான், ஊர்க்கு நவி, தூக்கணங்குநவி, எண்காற்புள், கருடன், கவுதாரி, கழுகு, காககை, கண்டபேரண்டம், அண்டங்காக்கை, நீர்க் காக்கை, காடை, கிளி, குயில், குருகு, கூகை, கேயம், கொக்கு, கோழி, காணுகோழி, சம்பங்கோழி, சககரவாகம், சாதகம், சிச் சிலி, சிவல், செம்போதது, எகணவாய்ப்புள், நாரை, கருநாரை, பெருநாரை, வெண்ணை, நிலாழுதி, பருந்து, புறா, கருமபுறா, மாடபுறா, பொய்யாபுறா, மயில், மீனகொத்தி, வானம்பாடி முதலிய பறவையினங்க ளெல்லால் குமாபுடும்பாய்த தங்கள் பே டைகளோடு கூடிய கனிவாகுகுநலிய தங்கருக்கிஷ்டமானவைகளைப் புசித்து மரகதிகளென்றிற் றங்கியும், சுறபாறைகளிற் றாங்கியும், கா விடங்களிற் பறந்தும், தாபரைத்தடங்களி னோங்களிலுலாவிடும், இன்னிசைகளைப் பாடியும், சிலாக்கிகள் மரகதிகளென்றிற் படர்ந்து தொங்குகின்ற ஊனாங்கொடியைப் பிடித்தாளுசலாடியும் சந்தோஷ த்துடன் வாழவும் ஆகியசிறப்புடன் பிரகாசிப்பதோடு மற்றும், தன்னிடத்து அமிர்தசஞ்சிக கொப்பாடுங் மர்மான மூலிகைகளையும், அஷ்டமாசித்துகட் குகந்தவஸ்துக்களையும், மல்லிகை, முல்லை, இருவாட்சி, பிச்சி, மரு, மருக்கொழுந்து, ரோஜா, சண்பகம் பாரிசாதம், சிவந்தி, பன்னீரமுதலிய புஷ்பஜாதிகள் மிருந்திருப்பதாகிய நந்தனங்களையும், அணில, ஆடு, குருமபையாடு, செமமறியாடு, வெள்ளாடு, எருது, எருமை, காரெலி, ஓட்டகம், கஸ்தூரிமிருகம் கரடி, கவரிமா, கிரி, குரங்கு, சிங்கம், நரி, நாய், செந்நாய், நீர்நாய், நாவிப்பிள்ளை, பசு, பன்றி, முட்பன்றி, புலி, புலவாய், பூனை, மாண, மரை, முக, முயல், யாளி, யானை, முதலிய மிருகத்தொகுதிகளையும் அவைகளினரவரங்கையுமுடையதாய் காட்டியானைகள் அருவிநீரை தும்பிகையினுலே, கொண்டுவந்து செஞ்சுடா பாரத்தையுடைய முனிசிரேஷ்டர்களினது கமண்டலங்களினுலே சொரியவும், மிதமிஞ்சிய தவத்தினுலே தேகபலங்குன்றித் தள்ளாடிக் கொண்டு திரிகின்ற சிலஇருடியருக்கு மந்திகள் தமதுவாலை அவர்கள் கையிலே கொடுத்த வழிகாட்டிக் கொண்டு போகவும், கிள்ளைகள்சென்று தலை

க்கதிர்களையும் மூங்கிலரிசிகளையும் கொண்டுவந்து ரிஷிகளுடை பன் னக்சாலைகளில் முத்துகளைச் சொரிந்ததுபோற் சொரியவும், மலை ப்பாம்புகள் கற்றறிந்தவாகளைப் போல அடங்கி மகாரிஷிகளுக்கு நடப்பதற்குப் படிக்கல்களாகக்கிடக்கவும், தபோதனர்களை யழைத் துக்கொண்டு போவதற்குத் தெய்வவிமானங்கள் இடைவிடாது வந்துகொண்டே யிருக்கவும், பாபங்களைப் போகப்பாட்ட சணக்க ற்ற பலபுண்ணிய தீர்த்தங்கள் எங்கும் பிரகாசித்துக் கொண்டிரு க்கவும், இடனாய் மந்திரபர்வதத்திற் கொப்பாகி ளிளங்கிக் கொண்டிருக்கும, ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியே தமக்கிருப்பிடமாய் வாசஞ்செ ய்வதற்குமைந்த இந்தவிருஷபாததிரியின் மகிமையை ஒருவிதத் திற் சொல்லமுடியாது, ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலு மளவிட்டுச் சொல்லமுடியாதென்றால், என்னொரு நாவாலெடுத்ததுச் சொல்லுந் தரமுடையதோ யுனிசிரேஷ்டாகுள்ள நீங்களேயுகித் தறிந்து கொள்கின்றீர்களாக.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹா.

இத்தப்பிரகாரம் வாமனபுராணமேக்ஷேததிரகாண்டத்தில் விரு ஷபாத்திரிமகாதமியம்.

முதலாவது அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

—o—o—o—

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

—o—o—o—o—o—o—o—

வாமதேவ மகாமுனியானவர் ஜனகமகாராஜனுக்குத் சொன்ன படியே இரதவிருஷபாததிரி டென்னும் புண்ணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையையான உங்கட்குத் சொல்லுகின்றேன், கேளுங்களெனச் சூத புராணிகர் சொன்னகாதமஹரிஷிகளை நோக்கிமேலுஞ் சொல்லத்தொ டங்கினார்.

தபோதனர்களே! கேட்பீர்களாக, ஜனமஹாராஜாவானவர் வாம தேவனானோக்கி யஞ்சலியஸ்தராய்த் தமதிறு கரங்களைபுஞ்சிரமேற் கூப்பி ஒழுனிநாதனோ புராணர்த்தங்களைச் செவ்வையாகத்தெரிந்தவ

ராதலால் தெரிசித்த காலத்தே தேகசத்தியையும், பாவவிமோசனத் தையுந் தருகின்ற விருஷபாத்திரியின் மான்மிய மெல்லாவற்றையும் அடியேன் விருப்பத்தின்படியே இருபைபாலித் துணைத்தருளவேண் டமென்ற ஜனகமஹாராஜனுக்கு வாமதேவரானவர் சொல்லுகின்றார்.

மகாராஜனே? கேட்கக்கடவாயாக, சகலபுவன சம்ரக்ஷகராகியும் சர்வஜீவதயாபரராகியும், எங்கும் விபாபத்திருக்கின்ற பரப்பிரம் சொருபராகியும், துழாய் மௌலி தாரியாகியும், சங்குசக்கரந்தரித்தவ ராகியும், விளங்கா சிற்ற இலக்குமிதேவி சமேதராகிய பூமந்நாராயண ர் வாசமாகிருக்கின்ற தும, சோமசந்திரவிமானப்பிரகாசிப்பதும், இந் திராதி தேவர்களுலுங் கொண்டாடத்தக்கதும், தெரிசித்தவர்களு டைய சர்வபாவங்களையும் போக்கத்தக்கதும், விருஷபாத்திரியென் னும் பெயரினையுடையதுமான புண்ணியபர்வதத்திற்கு ஓர்காலத்தில் மார்க்கண்டேயர், பரீசர், கௌதமம், மயித்திரேயர், புலத்தியர், பரா சர், சவுனகர், தாலப்பியர், நுகமாங்கதர், பிரகலாதர், அருச்சுனர், வதிஷ்டர், மாபலி, விபீஷணர் முதலியதபோதனர்களும், அம்பரீஷ மகாராஜாவும் வந்துசேர்ந்து பூமந்நாராயணனைக் காணவேண்டுமென எத்தபோதனருஞ் சித்தத்தே செபிக்கும் பூராமநாமமாகியும், பிரம் தேவனுக்காதியில் விஷ்ணுவாலுபதேசிக்கப்பட்டதும், மூலமந்திரமு மாகிய (ஓம்நமோபகவதேவாசதேவாயா) என்றமந்திரத்தை மனதி னிடத்திலுன்னி நாவினாலுச்சரித்து முந்நூற்றைம்பது வருஷம்வ ரை அருந்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்தில் விருஷபாத்திரி வாசராகிய மகாத்மா அவர்கள்செ ய்த தவத்திற்கு மனமகிழ்ந்து அவர்கட்குத் திருக்காட்சி கொடுத்தரு ளக் கருதிகெருடாழ்வார் மீதாரோகணிதது ஆதிசேடன் முத்துச்சா ங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்பட்டுக்குடை கவித்துக்கொண்டு வர வும், தர்மதேவர் பொற்பிரம்பினால் சந்தடிவிலக்கிக் கட்டியங்கடறிவர வும், சந்திரகுரியிருவரும் வெண்சாமரைவிசிவரவும், நாரதர், தும்பு ருவர், கந்தருவர்முதலியோர் அரிகிர்த்தனம் பாடிவரவும், இன்னுமற் றுமுண்டாகிய தேவரிஷிகளனைவரும் அஞ்சலியஸ்தர்களாய் நின்றுச கஸ்திர நாமங்களைப்புகழ்ந்துவரவும், தேவேந்திரனுந் தேவர்களும், புஷ்பமாரி பொழிந்துவரவும், பூமதஅகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகராகியும், ஆதிமத்தியாந்தரகதராகியும், ஆபத்பார்தவராகியும், விளங்காசிற்ற அந்தப்பகவானது திருக்கரங்களில் சங்குசக்கரங்கள்

விளங்கவும், மகரகுண்டலசேபூரகடக கங்கணங்களாகிய பலஜூபரணங்கள் சூரியப்பிரகாசத்தைச் செய்யவும், விருஷபாத்திரநாயகர் வந்தாரென்று திருச்சின்னங்களுதிவரவும், பதினெட்டுவகை மௌவாத்தியங்களும், தேவதூந்துமியும் அண்டங்களெல்லாஞ் செனிபிபிம்படிதாம்தாமென்று முழங்கிவரவும், ஆகிய கணக்கிடற் கரிதானசம்பிரமங்களுடனே அந்த எம்பெருமானா மேற்கண்டரிஷிகளுக்கு முன்பாக வந்திறங்கினார்.

இத்தகைய பெருமானது திருக்காட்சிசுண்டவுடன் முன்தவந்து செய்து கொண்டிருந்த மார்க்கண்டேயர் முகலான தபோதனர்களியாவருமெழுந்து அடியற்றதருக்கள்போல பூமியிலிழுந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித் கொழுவநின்று தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சிரமேற்கூப்பிவிருஷபாததிரி வாசமாகிய எம்மினையே! எல்லாவடிவிற்கு மேலானதாயும், நிர்ணயிககமுடியாததாயும், அசிக்கயமாயும், அசிரனெனியாயும், அசிராபையாயும், அவனியாகிருதமாயும், சாஸ்வதமாயும், துருவமாயும், சாரதமாயும், நிஷ்களமாயும், சுபமாயும், அமலமாயும், சகலவேதங்களிலுஞ் சொல்லப்பட்ட ரூக்ஷமமாயும் யாவராலுந்தியானிக்கப்பட்டதாயும், நிததினாயற்றதாயும், நிரகுணமாயும், பிரகிருதிக்கு லட்சணமாயும், எப்பொழுதுஞ் சந்ருபமாயும், சர்வலோகத்தின் உற்பத்திக்காரணமாயும் விளங்காநின்ற ஹரிஹரிகோவிந்தா, அச்சதா, பரந்தாமா, விஸ்வநா, விருஷிசேகரா, அக்ஷாண்டகோடிபிரமாண்டராயகா, அநாதரகூதகா, அபரிமேயா, பகதஜனபரிபாலனபரமபுருஷா, கோபிகாவல்லபா, குருசரமகூதகா, நுகமணிமனோகரா, எமதிஷ்டதெய்வமேரகூதியும், ரகூதியுமென்று துதித்தனர்.

அந்தச்சமயம் பிரம்மலோகவாகியாகிய பிரம்மதேவரானவா அன்னவாகனருடமாய் சகலதேவ கணங்களுக்கண்ணேச் சூழவந்து தனதுபிரதாவாயும், விருஷபாததிரி வாசியாயும் விளங்குநின்ற ஸ்ரீமந்நாராயணரைக்கண்டு சாஷ்டாங்கமாய்ப் தெண்டஞ்சமர்ப்பித்து எழுந்துகைகீட்டினின்று தனதுநான்குதிருவாயாலும், ஸ்ரீமத்துவாதசராம நாமங்களைச்சரித்துத் தோத்திரஞ்செய்து கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ விருஷபாத்திரி நாதாயநமஹா.

இந்தப்பிரகாரம் வாமனபுராணம் கேஷதிரகாண்டம், 42-வது

அததியாயதில் விருஷபாத்திரிமான்மியம்,

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

மு ன் று ம் அ த் தி ய ய ம்.

கேளுமையா ஜனகமகாராஜாஹீ! மேற்கண்டவிதமாக அஞ்சலியஸ்தாகளாய்ச் சந்திமனைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற நகூத்திரங்கள்போல பிரமண இந்நிரனமுதலிய தேவாகளும்: கருடகாந்தருவ கின்னரர் கம்புநடா முகலியோநம், நம்பெருமாளைச் சூழ்ந்திருக்கின்ற சமயத்தில் கிருபாசமுதிருமாகிய அககடல் வண்ணன் மிருகண்டமகா ரிஷியின் புத்திரராகிய மாககண்டேயனாக் கிருபையோடு நோக்கி ஹே! விபபிரேந்திரா! உமங்காசனேநான இங்ரு பிரசன்னமாகியிருக்கின்றேன். சங்கேதசுமினி ரீர கேரிய வரததைக்கேளும், கடா ஸ்விததநுஞ்ஞனே நெனத்திருளாய் மலாதநுளினர்.

இவ்வாறு நூற்பா வாசதேவா கிருபையோடுரைத்த வசனங்களைச் செவிப்புற மாகவணமீடைய மிகவும் ஆனந்தபரவசராய்த் தமதிரு கரவளைபுஞ் சீரமேழகூப்பி உபகாமி தாங்கள் இருஷ்டி, திதி, சமயபரமேஸ்வரம், பரகனொழில்பட நக காரணபூகாயும், ஒவ்வொருவருடைய இகயகபலங்களில் வதிக்கவராயுமிருக்கின்றீர்கள். ஆதலால் காங்கா ரியாக தென்குநககின்றனவா? இல்லை, நூயப்பதே. உமமைககந்த மொழிகே மிருபாந்தனானேன், பானகோருகின்ற வரம் ஒன்றுளது, அகாவது — எனக்கு கித்தியதனுவங்கொடுத்த நூலே பானம எனது சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, பகவானை நண்ணேபோடும் புனசிரிப்போடும் பாரதநுளி மாககண்டேயரே! உமதவாவினபடியே கித்திய ஜீவியாய்வாழ்த்திருக்கக் கடவிரென்று சீர்வதித்த நுளினர்.

வினபு அநதவாசுதேவன அம்பரீஷமகாராஜனை நோக்கி ஹே பூபாலகா! நுமமனதில் நினைத்திருக்கின்ற வரததைக்கேளுங் கருணையோடளிப்போமென மொழிகத்தைக்கேட்ட அநதஅரசரிற் றந்தோனாகிய அம்பரீஷ நும சாஷ்டாகமாய்ப் பணிர்தெழுந்து நின்று அஞ்சலியஸ்தாரை ஒதேவதேவா, பரம்பருஷோத்தமா, பரநகாயா, பக்தவதஸஸா, பண்ணிருநாமா, பரமதயாளா, விருஷபாத் திரிவாசா தேவகிரந்தனா, வசுதேவகுமாரா, வாசுதேவா, கம்ஸசம மாரா, கமலாசனியித்திரா, கௌரிசகோதரா, ஹரிமுகந்தா, கோ

102 திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

பாலா, கோவிர்தா, ருக்குமணிமனோகரா, வனமாலிகாபரணா, சங்கு
சக்கராயுகா; தாமோதரா, கேசவா, கஜேந்திராக்ஷகா, கருடவாகனா,
அண்டர்பெருமானே, வைகுண்டவாசா, என்னை இரக்ஷியும்!! இரக்ஷி
யும்!! யான் இப்பிரபஞ்சமாயை பென்னும், சம்சாரமாகிய சாகரத்தில்
அழுந்தி மெத்தவும் நொந்து தவிக்கின்றேன், ஆதலால் எனக்கு உம
துபாதாரவிர்தமாகிய தோணியைப்பற்றிக் களாயேறி மோக்ஷத்
தையடையும்படியான வரத்தைக்கொடுத்தருள வேண்டுமென வெ
குவாய்த் துதித்துநிற்க, அந்த அம்பரீஷணமீது நம்பெருமான் அ
ன்புகூர்ந்து அவனையருகழைத்து ஓராஜேந்திரா! மகாவத்சியாயும்,
உன்னுடைய புரோகிதராயுமிருக்கின்ற வதிஷ்டமா முனியானவர் ச
ரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னு நான்கு மார்க்கங்களையுங்
கண்ணொந்தவர், ஆதலால் அவனாவணங்கி அவர்சொல்லுகிற வித
மாய்ச் செவ்வாயானால், இப்பிரபஞ்சமாயை பென்னுந் துக்க சாக
ரத்தினின்றிஞ் சுலபமாக்ககளாயேறி சீக்கிரத்தில் எவரும் அடை
வதற் கரியதானமோக்ஷானந்தத்தையடைவாய், அவவாழே செய்
பெனக் கட்டளையிட்டருளினா.

அந்தச் சமயத்தில் இதுகண்டகமலத்தின்வழி வந்தபிரமதேவ
னானவன் பூமநாராயணருடைய பாதாரவித்தங்களில் சாஷ்டாங்கமா
ய்விழுந்து நமஸ்கரித்தெழுந்த கைகட்டிநின்ற தனதுநான்குதிருவா
ய்களினாலும், துதிசெய்து ஏ அபப்ரமேயா தாங்கள் ஆகஞாபித்
தவண்ணம் அண்டரண்ட பூகலங்களையும், மேலுலகாகிய பூலோகம்
புவலோகம், சுவலோகம், சனலோகம்; துலோலோகம், மகாலோகம், ச
த்திபலோகமென்னு மேலேழுலகங்களையும், அதல, விதல, சுதல
தராதல, இரசாதல, மகாதல, பாதாளமென்னுங் கீழேழுலகங்களை
யும், வாயுமண்டலம், வரூணமண்டலம், சந்திரமண்டலம், சூரியம
ண்டலம், நக்ஷத்திரமண்டலம், அக்ஷினிமண்டலம், திரிசங்குமண்
டலமென்னும் சப்தமண்டலங்களையும், உவாரீர், நன்னீர், பால, த
யிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன் என்னுஞ் சபதசமுத்திரங்களையு
ம், நாவல், இறவி, குகை, கிரவுஞ்சம், புட்கரம், தெருகு, கழுகு
என்னுஞ் சப்ததீவுகளையும், கங்கை, யமுனை, சரச்சுவதி, நருமதை
காவேரி, குமரி, கோதாவரி, சிந்து, தாமிரபருணி, அங்கபத்திரி,
பட்டினியென்னும் பதினொருநதிகளையும், கைலை, இமயம், மந்தரம்
கிந்தம், லிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனமென்னும் அஷ்ட
மாபிகளையும், அனலன், அனிலன், ஆபச்சைவன், சோமன், தரன்

துருவன், பிரத்தியூசன், பிரபாசன் என்னும் அஷ்ட வசுக்களையும், ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதருத்தம், சாருவஸ்தம், சுபபிரதிபம் என்னும் அஷ்டகஜங்களையும் வாசுசி, அனந்தன், தகதன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கராகோடகனென்னும் அஷ்டமாநாகங்களையும், இந்திரன் அகிகனி, யாமன், நிநதி, வநன்ன, வாயு, குபேரன், ரசானன் என்னும் அஷ்டதிசுபாலகாரணம், அமரர், சித்தர், அசுரர், கைததியர், கருடன், கின்னரர், நிநதர், கிருத்தர், காரதருவர், இயதகர், விநாயகர், பூதர், பைசாசர், அநந்தர், முனிவர், உமகர், ஆகாயவாகிசன், போகர், பிரம்மா, என்னும் பதினெண்கணங்களையும், சூரியன், சாதீன், செவ்வாய், புதன், விபாழன், சுகிரன், சனி, ராகு, கேதுஎன்னும் எண்கிரகங்களையும், பிரம், கூத்திரிய, வைசிய, சூத்திரரென்னும், பாண்டுவாணததாராகிய மானிடர்களையும், நாலவகையோனி, எழுவகைத் தோற்றம், எண்பததுநான்குலட்சம், ஜீவஜெருதங்களையும், இன்னும் அநேகஅறபுகமான வஸ்துக்களையும் நினது கிருபாகடாக்ஷ மகிமைபினிலேயே சிறந்தித்ததுகோத்திபெற்றேன் மேலும் என்னையாண்டருளவேண்டு மென்கையே யெனப்போற்றி நின்றேன்.

அதன்பின் புத்தங்கள் தங்கள் கரங்களைச் சிரமேற கூப்பிட்டு மகிழ்ந்து பண்புநாமங்களையும் மிடைவிடாது சொல்லித் தோத்திரஞ்செய்துகொண்டு நின்ற தேவேந்திராதிகேவர்களைச் சாரங்கபாணியாகிய அநந்தவிருஷபாததிரி நாதர் அருட்பாவையாகப்பார்த்து அன்புகூர்ந்து ஆதரனைச் செய்து அவர்களை எகக நமஸ்கரியாவரும், இப்பாலகத்குணினுந் நீங்கி உவகத்திரிய மலங்களிற் சென்று மங்களகரமாய் வாழ்ககடவியுள் ளெனஞ்சீவதித்து அநந்தரதியானமாய் மறைந்த நாளினா.

ஸ்ரீசிவாஸா கூணநேரத்தில மறைந்ததை யுணர்ந்தயாவரும் சித்திரப்பதுமைபோல ஒன்றறதோற்றத்தைவறுவினது பின்பு ஆசுசூரியதையடைந்து ஆனந்த மவராய ஸ்ரீமநராயணரைப்பற்றல் விதங்கொகப்பாடித் துதித்துக்கொண்டாடி இவ்விருஷபாததிரி யானது மிகவுமபுண்ணிய முள்ளதாயும், பிரமதேசுள்ளதாயும், தவஞ்செய்தறது யோகியமாயு மிருக்கிறதெனப் புகழ்ந்து பேசுததத மிருபிடஞ்சோற்கனா.

ஸ்ரீ விருஷபாததிரி நாதாயநமஹ-

இந்தப்பிரகாரம் விருஷபாததிரிமான்மியம்,

புன்றும் அத்தியாயம்,

முற்றிற்று.

நான்காம் அத்தியாயம்.

ஜனகமகாராஜனே ! கேட்கக்கடவீ ! நேருசொன்னபடி ஆனந்த பரவசராயிருந்த பிராமசொருபிடிம, சிரஞ்சீவியுமாகிய மார்க்கண்டேயரும், அம்பரீஷ மகாராஜனும், பிராமதேவனும், தேவேந்திரனும், மந்திரைய முனிசிரேஷ்டர்களும், கருட கார்தருவ கினனரர்களும், ஏனை தெய்வ குழாங்களும், ஒன்றுகூடி அவளிருஷ பாததிரியின் கண் சோமசந்திர விமானத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசிக்கின்ற ஸ்ரீஹரிவாச தேவனது திருவுருவத்தை கண்களராக் கண்டானந்திர்க வேண்டுமெனக் கருதி அந்த விமானத்தருகே வந்து நோக்குங்கால, அது எப்படியிருந்ததென்னில், வேதசாரமாகிய மூன்றெழுத்துக்களு மோருருவாகிய பிரணவ மந்திரமே தன் ரூபமாகவும், வேதங்களை சிகரமாகவும், ஓமகுண்டம்போற் சுற்றிலும் அழகுறவாய்ந்து ஜெயவிஜயா னென்கின்ற இரண்டு சுவர பாலாரூப வாய்விற் காத்து நிற்க, அவர்களுக்குப்பின் கேத்திரபாலகர் அதிக உபசாகத்தோடு நிற்க ஸ்ரீவைகுண்டப் பதிபோற் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது.

அதைப் பூரணமாகக் கண்களாற் கண்ட அனைவரும் பேராணத்தக் கடலின் மூழ்கினவராகி இன்று இவ்விமானத்தைத் தெரிவிக்கப் பெற்ற மாத்திரத்திலேயே சகல பாவங்களையும் போக்கடித்தோமெனப் புகழ்ந்து அதில் அபரந்திருக்கின்ற எப்பெருமானை ஆவலோடு காணப்பெற்றனர். அப்போது அந்த இலக்குமிதான் எவ்வாறிருந்தாரெனில், சுந்தரநீலம்போற் பிரகாசிக்கின்ற மேகவாண்டார், பூரணச் சந்திரனைப்போற் புரகாசிக்கின்ற திருமுகத் தாயாயும், மூன்றாம் பிறைச் சந்திரனைப்போல விளங்காநின்ற நெற்றியும், கோதண்டத்தைப் போன்று விளைந்து விளங்குகின்ற புருவங்களும், கருப்பையே திருவுருவாய் விளங்குகின்ற திருக்கட்க மலங்களும், தாமரைமலர்களில் நீலோற்பலப் பூத்ததுபோற் பிரகாசிக்கின்ற கருவிழிகளும், எள்ளின் மலரையும், குமிழின புட்பத்தையும், சண்பகப்பூவைபுற தாழ்த்திய நாசியும், கொவ்வைக்கனியையுப, இலவமலரையும், பவளத்தை யும் பழித்த இதுக்களும், திரிலோகங்களும், பிர்மைகொள்ளாதக்க புன்சிரிப்பும், சாணைக்கலையும், கண்ணாடியையும், நீர் நிலையையும் பழித்த கண்ணபாகங்களும், எனைக் கொடியை வாட்டிய செவிகளும் வலம்புரிச் சங்கத்தையும், கழுமையும, பழித்த கண்டமும், மேருவை

ப்போன்று வீரலட்சுமிக்கிடனாய் விளங்குகின்ற புஜங்களும், பஞ்சாயுதங்களோடு பிரகாசிக்கின்ற கரக்கமலங்களும், மகாலட்சுமி வாசமாய் விளங்குகின்ற மார்பும், நகல் சராசரங்கூடியும் அடக்கி வைத்திருக்கின்ற அண்டரபோனற அசுமெ, புண்ணியமிகுத்த கங்காநதியிலுண்டாகும் நீர்ச்சுழிபோன்ற திருநாடியும், வாழைததண்டையும், யானைச் சூதுதிகைகளையும், மருட்டிய அடைகளும், மனமதபாணம் போன்ற ஆசனமும், செங்குரும்புபோன்ற கண்ணாக்களும், சந்திரரேகை, வசகிரேகை, பாதமரேகை, அன்னரேகை, குயில ரேகைகளுடன் சிவநாவினங்காநின்ற பாதகமலங்களும், நவரத்தினகசிகமாய்க்கோடி சூரியரொளிபோற் பிரகாசிக்கின்ற மகுடமும், மகரகூண்டல ஆரகே பூரவா குவளையமுதலிய இரத்தின மணங்கள் விளங்குகின்ற பூரண தேகமுமான திவ்விய அலங்காரத்தோடு வனமால் முதலிய சுகந்த பரிமா புஷ்பத்தொடைகள் எங்கும் விரிந்தவும, விநோக தெய்விக பீதாமபரம் மேனியில் மின்போற் பிரகாசிக்கவும், மின்னற்கொடி போன்ற சீதேவி பூக்கள் பென்றுமி நமர்ச்சுரும, இறுமருங்கினும் இசைந்து நிற்கவும், பேரானந்த வாரிநிபோற் பிரகாசிக்கனர்.

அத்திருவுருவைக் கண்ட யாவரும் மெத்தவுங் குதகலித்து பத்திவசப்பட்டவர்களாய் இலக்குமிநாதா இரட்சியு மிரட்சியுமென வணங்கித் துதிக்க அடங்காப் பெருவள்ள ஆனந்தத்தேனை யருந்தினாற்போல, பிரமதேசசோமும் பிரகாசிக்கின்ற அந்தத் தேவசேவிதமான விமானத்தினின்றும் வெளிப்பெறி வநகார்கள்.

அவ்வாறுவந்த பிரமாதி தேவகணங்களோடும், தபோதனராகிய முனிவர் கணங்களோடும், அம்பரீஷ மகாராஜனும், இன்னும் வந்த மஹையரும், அவ்விமானத்திற்கு மேற்கே ஓர் தகுதியான தலத்தில் வந்தமர்கனர். அக்காலத்தில் பிரமதேவரானவர் மார்க்கண்டேய ராதிமுனிவர் சூழாங்களைப் பார்த்து சர்வ பூதாதமாவாகிய ப்ரீமந் நாராயணர் வாசமாயிருக்கின்ற அந்தச் சோமசந்திர விமானத்தின் மகிமையைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்ரீ விருஷாத்திரிநாதாயநமஹா.

வாமனபுராணம் விருஷபாத்திரி மான்மியம்

நான்காவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

சர்வ சுகானுபவங்களையுங் கொடுக்கிறதாகிய இவ்வுலகத்தில் தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், கருடகாந்தருவ கினைவர்களாலும், இயக்கர் முதலிய மஹையராலும், பக்திமிருகங் தெரிசித்தபா சர்வ பாவங்களையும் போக்குதற் கிடனாயமைந்தி நுகுகின்ற இரக விமானத்தை யாவரேனும், அந்தரங்க பததியோடு கூடித் தெரிசிப்பார்களோ யானால், அவர்கள் எவ்வளவு பாவத்தைச் செய்தவர்களாயிருந்தாலும் அப்பாவங்களினின்றும், விடுபட்டு விருஷபாதத்தி லாசிரமபிப பூமந நாராயணருடைய வரபிரசாதத்தினால் பாபிகளால் ஆடைய முடியா ததாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், நித்திபானந்த சுகமாயும், சாதுகக்ளால் விரும்பப்பட்டதாகியும், விளங்காநின்ற ஒப்பவமையற்ற மோக்ஷத்தானத்தை யடைவார்கள். இன்னும் இதலத்தில் ஒருவன் வந்து காமிய தவத்தைச் செய்வானானால், அவன் விரும்பியவற்றையெல்லாம் தடையின்றிப் பெற்று இமமை மஹமை யிரண்டிலும், சுகானுபவங்களை யடைவான். நிஷ்காமிய தவத்தைச் செய்வானானால் பிறப்பிறப்பென்னு மிருவாதனையும் மறு முடித்த தலத்தையடைந்து என்று நீங்காப் பேராநந்தத்தை யடைந்துகொண்டிருப்பான்.

தேவர் முனிவர்களாகிய உங்களின் தவங்களுக்கும், ஸ்தோத்திரங்களுக்கும், மனதிரங்கி பூமந நாராயணர் திருக்காட்சி கொடுத்தது நீங்கள் தெரிசித் தானந்த சாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்போதே தம் முடைய பெரிய அழகுவாய்ந்த ரூபத்தை மறைத்துக்கொள்ளும்படி செய்ததும், அப்படியவா பிரசனைபாகி யிருக்குங்காலத்தில் சூழ்ந்திருந்த சூர்முனிவா முதலிய நானெல்லாம் பூரணமாகத் தெரிசித்தும் அந்தச் சொரூபத்தின் முடிவைக் காண்பல இன்னும் ஸ்ருகால பாக கவேண்டுமென்னும் அவாவினோ டிருக்கச்செய்கதுமாகிய அந்தப் பெருமான் வாசமாயிருக்கின்ற சோரசுந்திர விமானத்தையுடைய இந்த விருஷபாதத்தி லென்னும் புண்ணிய கேஷத்திரத்தில் தங்கியிருக்கின்ற தாவரங்களுங்கூட தாம் அவ்வாறு அறபமாகிய பிறவிகளில் வருவதற் கேதுவாயிருந்த சர்வ பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு இச் சேத்திரத்தில் வசிக்கப்பெற்ற புண்ணிய வசத்தினால், புண்ணிய தேவங்களைப் பெற்று பதங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததாகிய தெய்வலோக

பதவியைப்பெற்று எப்பொழுதும் நீங்காத பேரானந்தத்தை யடைந்துகொண் டிருக்கமுன்னால் மற்றையர் பெறும்பேற்றிற் களவுண்டோ? இவ்வாறுகூட இத்தலத்தின் மகிமையை யெடுத்துரைக்கவும் இயலுமோ.

முனிசிரேஷ்டரே! கேட்பீர் நளாவென்று பிர்மதேவர் சொன்னதுபோல் சூகபுராணிகர் மேலுஞ் சொல்லுகின்றார். தபோதனர்களே! இன்னும் விண்ணையளாவிய சிகரத்தையும், தவசிகள் தவஞ் செய்வதற்கு யோக்கிய பலகைகளுையுந், பலபுண்ணிய தீர்த்தங்களுையும், உயர்ந்த தருக்களின் நிழல்களையுமுடைய விருஷபாத்திரியென்னும் இந்த மகிமை தங்கிய கிரிபில சோமசந்திர விமானத்தி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற விருஷபாத்திரி நாதராகிய எம்பெருமானே ஒருவன் ஒருமுறை கெரிசிககப பெருவானாகில், அந்தத் தேவருடைய பெருங்கருணையால் நான் விருமபிய புண்ணிய லோகங்களின் பதவியில் உன்னதமான கெதுவோ? அதை யாதொரு தடையுமின்றிப் பெறுவான்.

மேலும், இலக்குமி தேவியோடு எப்பொழுதுங் கூடி இஷ்டப் பிரகாரம் மமிகயிறவரும், பூகப விஷயத் காலத்தை நியமனம் பண்ணுகிறவரும், சுபமான பக்தர்களால் சேவிக்கப்பட்டவரும், சுபமான மனசினால் பக்தர்களுடைய ஹரிநாதைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்றவரும், இந்த லோகமானது தமமால் கிருஷ்டிக்கப்பட்டதென நினைத்து இதைத்தயமுடைய உதரதநிலேயே யடக்கி கருணையோடு காத்துவருவாரும், தேவகெந்தருவ மனிதர்களா லறியப்படாதவருமாகிய ஸ்ரீ வாசுதேவர் குடிக்கொண்டிருக்கின்ற, இந்தப்பர்வதத்திலுள்ள தடாகம், கிணறு, ஏரி, அருவிமுதலிய நாமங்களோ டமைந்திருக்கின்ற பலவிதமாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒருவன் முறைப்படியே ஸ்நானஞ்செய்து ஹரியைத் தொழுதாலும், ஒருகையளவள்ளிப் பானஞ்செய்தாலும், அவன் ஒப்புயர்வற்ற நற்பதவியைப் பெற்றுச் செப்பமாய் விளங்குவான். இன்னும் அந்தத் தீர்த்தங்களில், எவனாயினும் கிரமப்படி அஷ்டாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு செய்ய வேண்டிய ஒழுங்கின்படியே தவறாது ஸ்நானஞ்செய்வானாகில், அவன் அங்கே வாசமாயிருக்கின்ற நாராயணருடைய வரமகிமையாலும், அந்தத் தீர்த்தங்களின் பிரபாவத்தினாலேயும், சமஸ்தமான பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு முழுட்சுகரு மடைதற்கரிய உத்தமமான

கெதியை யடைவான். ஒருவன் இந்தப் பர்வதத்தைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியத்தைமட்டு மடைந்தாலும், அவன் உடனே பலவருஷங்கள் தவமியற்றுவதினால் என்னபலன் கிட்டுமோ? அநதப்பலனை யடைவான்.

முனிவர்களா! மேலும் கேட்பீர்களாக, இந்தப் புண்ணிய பருவ தத்திற்கு அனாயோசனைக் குட்பட்டவிடங்களில் வசிக்கின்றமனிதர் கட்டுந், தேவர்கட்கும், மறறைய லீவராசிகட்கும், பாவமென்பதே சேராது, மிக்கபுண்ணியமே கிட்டும, சகலசுகமுங்கைகூடும், அந்தப் பர்வதத்தின் நிழலானது எவ்வளவு தூரம்பரவி யி நுக்கின்றதோ அவ் வளவு தூரத்திற்குட்பட்ட பூரியானது, உலகத்தில் மிகவு முயர்வுற்ற து, யாவராலும் பூஜிக்கப்பட்டது. அதிகச் சாஸனம், நிர்மலமானது, இவ்விடத்தில் வசிக்கப்பட்டவர்களோ? அதிகத்தனஞ் சள்ளவர்கள். மிக வும்புண்ணியந்தங்கியவர்கள், விஷ்ணுவினுடைய சிருபைக்குப்பாததி ரமானவர்கள்.

எல்லாராலும் அறியப்படாமல் பூாவத்தில் மறைந்து இரகசிய மாயிருந்த விமானந்தங்கிய இந்தப்பர்வதத்தை ஆதர்ஷமாகக்கையிச் சித்தவர்கள் மித்ரந்தபகதி வசப்பட்டவர்களாய்த் தெரிச்சிக்கவேண்டும் சர்வபூதேஸ்வரரூபியாயும், சர்வா கபாவாயும், அசசதராயும், பூதே வியோக குடியாராராபணராயுமி நுகுகின்ற புந்தப், ரமாதமானினுடை ■ திருப்பாதங்குன்றைப் பீடிகக பட்டகாயும், அதிகபுண்ணியந தங்கி யதாயும், திவ்வியமாயுமி நுகுகின்ற இநதமகதவ கேஷத்திரமானது மிகவும்இரகசியமுடையது" சாமானியருக குப புலப்படாத பெருமை யையுடையது, இதனங்மைபை இவ்வளவினதெனக்கணித்துச்சொ ள் என்னுள்முடியாது செளனகாதி ரிஷிகளே! நானசொல்வதை ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும். சர்வகடியானியாகிய வாமதேவமே? இத்தலத்தின்பெருமையை எனனைத்தவிர மறறையர் எவ்விதத் தாலும் உணரார் எனச் சொல்லியிருப்பாரேயானால் இதுஎவ்வவு உயர்ச்சிபெற்றதாயிருக்கும், இைகரீங்களை பூகித்தறிந்து கொள் வீர்களாக,

முனிசிரேஷ்டர்களே! இநதபிரம்மபர்வதத்தின் மஹாத்மிய மானது நிரம்பவும் ஆர்ச்சியமுள்ளது, இதை விஸ்தரித்துச்சொல் னவேண்டுமானால், அநேகவருஷங்கள் செல்லும், ஆயினும், சொல்லு கிறேன் கேட்பீர்களாகவென்று பிரமதேவர் தேவகணங்களுக்குச்

நீர் ன்னு பொலி வாமகே பா ஜனகனுக்குச் சொன்னதை ரூகபுரா
ணிநா நைவியசாரணிப வாசிசன்குது மேலுரு சொல்கிறாரா.

[illegible]

ரும், அன்னவாகனரும், வேதத்திற்குரியருமாகிய பிர்மதேவர் எழு
தேவர்களும் ரிஷிகளும்புடைசூழுவந்து புருஷோத்தமராகிய
நாராயணரை நமஸ்கரித்து அந்த உத்தமமான விமானத்தை பிரதக்
ணம்செய்து தாமுடைய லோகத்திற்கெழுந்தருளினார். அந்தச் சடைய
ததில் அவரைச் சூழ்ந்திருந்த தேவர்களும், முனிவர்களும் கொஞ்
தூரம் பின்சென்று அவரிடம் விடைபெற்று விருஷபாத்திரி நாதன்
வணங்கிக்கொண்டு அவரவர்க ளிருபபிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

வாமனபுராணத்தில் விருஷபாதிரி

மஹாத்மியம் ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

முற்றிற்று.

— १०५ —

ஆறாவது அத்தியாயம்.

ஹே! மஹ ரிஷிகளே! வாமதேவா ஜனகமகாராஜனுஞ்ச் சொன்
னதாகிய புண்ணியருபமாயும், கேட்பதற்கு மனோகரமாயும் இருக்
கப்பட்ட சிரேஷ்டமான இந்த விருஷபாத்திரியின் சரித்திரத்தை
மேலுஞ் சொல்வேன்கேட்பீர்களாக.

பூர்வத்தில் ஓர் கெந்தருவன் அநேககெந்தருவாகளோடு கூடி
மகாமதமபிடித்தவனாய் கண்டகண்டவிடங்கடோறுங் கானம்பண்ணி
சந்தோஷமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஓர்தினம்
மேற் குறிப்பிட்டமற்ற கெந்தருவக்கூட்டத்தோடு கானப்பண்ணிக்
கொண்டு ஆகாயமாகமாய்ச் சென்றான், அப்போது அவர்கள்
செல்வதற் கிடையில் கீழ் விருஷபாதிரியானது தோற்றப்பட்ட
து. அதுகண்ட மற்றகெந்தருவரெல்லாம் பயந்த ஆகாமோசம் வந்
ததே; இதுபரமாதமாகிய பூர்வநாராயணர் வாசஞ்செய்யப் பட்
டஸ்தலமல்லவா வென்றுன்னி மரியாதையோடும், பகதியோடும்
வணங்கி பொதுங்கிச் சென்றார்கள். அவர்களில் தலை பெற்றிருந்த
கெந்தருவன் மட்டும் அகங்காரத்தை வகித்தவனாய், அதுஇன்றாந
டையுள்ளதானமென்பதை ஒருசிறிதுமெண்ணாது அவமதித்து நே
ரே சென்று இந்தப்புண்ணியருபமா விருஷபாத்திரியென்னும் மகா
கேஷத்திரத்திற்கு மேற்பட்டுத்தாண்டிவிட்டான்.

அப்படித்தாண்டும்போது விருஷபாத்திரியின்பக்கங்களில் தெ
வ்வசொருபமாகத்தங்கிய விஷ்ணுபக்தாளனை வரும்மனம் பொருத
வராடு மிக்ககோபத்துடன் கெந்தருவனைப்பார்த்து அடாபாதக
சொருபமுடையவனே, நாராயணரையவமதித்த நாசகாலா, தெய்
வத்துரோகி, உன்னுடைய அகங்காரத்தினுற் சகலபாவங்களையும்
போக்கடிக்கத்தக்க இந்தப் பண்ணிய கேஷத்திரத்தைத் தாண்டிப
டியால், நீ, உன்பறகுகும் பலமொழிந்து பாரில்விழக்கடவாயெனச்
சபித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்தக்கெந்தருவன் திடுமெனத் தன்
வல்லமை கெட்டுப் பறக்குந் தன்மையற்று ஆகாயத்திலிருந்து அடி
யற்றமரம்போலும், சிறகறுபட்ட கழுகுபோலும், பூராமபாணத்
தினால் மாரசன் என்ற ராகுஷன் எவ்வாறு தள்ளிவிடப்பட்டானோ?
அவ்வாறே, ஒர்பெரியமலை விழுந்ததுபோல மண்ணினமேல் விழுந்
தான். இந்தச் சம்பவத்தைப் பார்த்த மற்றைய கெந்தருவரெல்லாம்
மனதில் அச்சமுற்றவராகிச் சற்றும், நிலைகொள்ளாது தம்கொற்ற
வனையும் வேண்டாது ஓடிவிட்டார்கள்.

பூமியில் விழுந்த அந்தக்கெந்தருவனுனவன் மிகமூர்ச்சையடை
ந்தவனாய் ஸ்மரணையற்றுப்பிணம்போல் வெகுநேரம்வரையிற்சாய்
ந்துகிடந்தான். அந்தச்சமையத்தில் முன்பயந்தோடிய கெந்தருவர்
களிற் சிலர்பரிதாப முற்றுத்திரும்பிவந்து இவன், இவ்வாறு கிடப்ப
தைப்பார்த்துச்சிறி துபசாரஞ், செய்து, மயக்கத்தைநீக்கி தெளிய
வைத்தார்கள். உடனே அவன் மூர்ச்சை தீர்த்தெழுந்து அங்குமின்ற
கெந்தருவரைப்பார்த்து எம்மவர்களே! எனக்கு எக்காரணமு மின்றி
இவ்விதச்சம்பவம் யாதால் நிகழ்ந்ததெனவினவினான். எமதுதலைவா!
சர்வலோகராகுஷகராகிய பூமந்நாராயணருக்கு அபசாரஞ்செய்தீர், எத்
தேவர்களும் நிகத்தமும்வந்து பத்தியுடன்பணிந்து முத்திபெறுவதற்
குரிய இத்தலத்தின் மகிமையைச் சித்தத்திலுணராதுமறந்தீர். எம்
மெருமானை உமதுசெருக்கால் அவமதித்தீர், இந்தவிருஷபாத்திரியின்
மகிமையை என்னுமலிழந்தீர், சர்வபாவங்களையும் போக்கதக்கதா
கிய இந்தவிருஷபாத்திரியின் சாயையைத் தாண்டியதால் உமக்கிந்தக்
கெதிநேர்ந்த தென்றார்கள்.

உஅ திருமாலிருஞ்சோலைமலை பென்னுட்

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட அந்நகர்க்கெதரு வன் மனஞ்ஞ்ச
லத்தை யடைந்துய், உடனே அவைவாரிமாநாது மயமாபு யு வந்த
ந்தருவரோடு பிராபணமாகப் பிழைத்தறி கா கிணை. அப்படி அப்பன்
கருதிமேலேபறக்கமுயன்ற சமயத்தினில் பூமியைவிட்டுச் சென்று உ
யரமாவது மேலேயெழுமபக்கடனிலே. அதுகண்ட அந்தக் கந்தரு
வன்மகா துக்கதையடைந்து இனிமேற் செய்வதென்ன வென்ப
ஆலோசிக்குங்காலத்தில் அவனுக்குச் சிறிது அசுடங்காடும் நீங்கு மன
தில் நல்லஞானம் பிறவேசித்தது. அவ்வாறு பூரணமு னாடாகவே
ஆகாமமதையால் வலிதுன்றினேன், அங்குமிடக்கால அப்பிழைத்தன
பூமநாராணருடைய பக்காகோபத்திற பூட்டிப்பி லெல்ல, எம்
பெருமானுக்குத் திகழ்செய்தேன அவ்வவெய்தாயிப் பித்தலத்
தைச்சற்றுமதியாமல் அவ்மதித்துக்கடங்கினேன். அகற்றேலேயே என்
க்கிவ்விதத்துன்பம் நோங்குவ. இனி அவ்வாறாயிற் றென்று அவ்வாறாய்
குறைகளை நீங்குகொள வொன்றுமேபாதவிட, அவ்மமமசத்ததால் பூன்
றும் சாத்தியப்படமாட்டாதென்ற பதவபுக் தாயன் சொல்லிச்
கொண்டு உடனேபற்று கொச்சுருவாடைப் சகாயத்தைக்கொண்டு
பூவிஷ்ணுவெழுந்தருளியிருந்த சூழ வியக்காக்கிரியின விமானத்தரு
கேவரது நின்றபொருண்டு அந்தக்காத்தாராநா டில் பூவிஷ்ணுவைக்
கைப்பாடி பூவாகவேவா, பம்பகாநா, பரணை வாயாராயா, பகராபு
நேயா ஆலிலேமறாநன்னிகொண்ட அனந்தாராய அனந்தாரோ,
அம்புஜநேத்திரா, கோபாலா, சேவாசகாயா, பூரிப்பருகமா வ்யாபா
வண்ணு! என்னை இரக்கியும் இரக்கிய; எழும்புகூடாய் நின் அந்
ட்டிறததையெண்ணுக்கமுறவேன், விவிகவ்ஹீன வகல பூசனிந்ரு
பாத்திரியின் சாயையையக்கடந்தேன், வல்லா பிழந்தேன் பட்டயம்
மிகுந்தேன், கெரியாபறசெய்கசிறிவேன பிழம்பையபி னா வகல
வேண்டும் புண்ணொழாசத்தியே பென்பு மயமாய்மருகென னடிபு
ன்னேனிழந்தச் சாஷ்டாங்கப்பாக நமஸ்கரித்துத் துதிக்காவன்.

இவ்வாறு துதிக்கவே எம்பெருமான அவன காணுமிறமுட
துதிக்கும், மனதீரவக அந்தரத்தில்நின்ற சபருந்ததை அவன்க
ண்களுக்குக் காட்டாமல் ஹே! கெந்தருவா! நீ உன்னு பெருக்கின
லே நாம வாசஞ்ஞெய்வதாயிப் இந்ததிய்ய சேந்தத்திரத்தின் சாயை
யைதகாண்டிய அசாரத்தினால் நாம பக்காகுளின் கோபசாபத்
திரகாளங்கி யிவ்வாயா யகதிறுளாளாய். ஆயினும் நீரெய்த
துதிக்கவகி ■■■■பேரிற் கருபையைச் செய்தேன், நீபூரண நிலைமை

யை இப்பொழுதே யடைவாய், இராமபுகார நோது அலயங்க
கோது நடல், பெயர்த்துப் படுகொண்டாநிதிக் கிச
கிசவாது நடையிநுதல் வேண்டுமென்று கட்டளைப்பட்டரு
மினா உரினை கொடுத்தாய், புண்ணினை மயமாபு மமபெ
ருமானே! கிளது கிரவநாநாநிதைதேவா, இனி ஓநகாலும்
உனது தெரிவினை மதுவேனென்று சொல்லிப்பனமுறை வணங்
கித கன்னிடநுநீசாரான.

முனிவரானே! நே மானார் இரகநி நுஷபாதநிரிபை அவம
தி ககவன பட்ட பாடடை புராரகநி மவனா நுநு, இரகபபர்
வதகநி சாந நாரநாநா பட்ட, அபபி அபபிதகதுக்
தாண்டுவானே யாகல், அவன பொநாநாநி நபகபபபையடைவது
திண்ணமென லைக யாநி நனாக.

மாமனபுராணதநில் விருஷபாநந்திரி மகாத்மியம்,

ஆருவநு அபத்யாயம்

மருபுரு.

—0000—

அழகரு அத்தியாயம்.

—0000—

முன கொலிவர வ் நுஷபாதநி வைபவநனை மெலலாக்
கேட்ட பொன்னகதி நிஷிநன் மிக அளங்ககதை யடைகவாகளாய்
நீண்டும் புகமகாபுனினை நோக்க வேறுபுனிநுகவ! தாம இதுவ
னா சொல்லவந விஷயகவகமெலலாய் கேட்டுப் பேராநநதககட
லில் முழங்கேறும், ஆவியை ஜன லுமொந விஷயகக கேட்க விரு
மபுவினேழும் அகாநு — சாவலேக மகாத்மாய புநீ மநநாராய
ணா என்ன விஷயக எவா பிபராந நனைககரகி, இரகநி நுஷபாத
நிரிபில் பூவியக நிரநகேகாலகதேவா மெழுகநுநிநுமென லும விப
ரதகநக தலையபபபு சிறநவேண்டுமென்று மிகவும் பிபார்த்தித
தாக்கள்.

இவ்வாதலையைக்கேட்ட சுகமகாபுனிவா மனமகமுசசியோடு
அவர்களை நோக்கி இருடியமே! நீங்கள் அவாவாயக கேட்கின்றபடி
யால், அடியார்க்கு பேரமாய மெபெருமான இங்கெழுந்தருளிய கா
ரண, கதை இசைபு சொல்லவேன கேட்பீர்களாக வென்றுரைக்கத்
தொடங்குகோ.

ஹே முனிபுங்கவரே! பூநீ வியாசபகவான் எனக்குத் திருவுளமகி
ழ்ந்து சொல்லியவாரே இந்த வரலாற்றைச் சொல்கிறேன் கேளுங்கள்
சர்வலோகங்களுக்கும் கேடமத்தைச் செய்யவேண்டிய நிமித்தமாய்
ஏதோ ஒருகாரணத்தினால் வைகுண்டத்தினின்றும் கூர்மசமுத்திரத்
தீபைந்தவரும், தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டும் அசுரரோ
வதம்பண்ணும் பொருட்டும், சாதுக்களுக்கு ஹிதத்தைச் செய்யுந்
பொருட்டும், அந்த கூர்மபதி சயனத்தைவிட்டு விருஷ பாத்திரிக்கெ
ழுந்தருளியவரும், இஷ்டகாமியங்களைக் கொடுக்கும்படியாகிய மகா
லட்சுமியானவன் மனமகிழ்ந்து வாசஞ்செய்வதாகிய அத்தலத்தில்
கிருதயுகத்திலே பரமேஷ்டியாகிய பிரமாவினாலே புனிக்கப்பட்டவரு
ம், மகாவட விருஷத்திற்குக் கிழக துபாபாகமாயுள்ள நூபுரகெங்கை
யின் களையில் தேவர்களாலும், பிருதுவாதி முனிவர்களாலும், உபா
சிக்கப்பட்டவருமாகிய வாசுதேவனாக குறித்து மிக்க தவத்தைச்
செய்து நற்பேறுபெற வேண்டுமெனக் கருதிய தருமதேவரானவர்
ஓர் காலத்தில் விருஷபருபததைத் தரித்துக்கொண்டு தவதிற்குத்
தகுதியான விடத்தைத் தேடும்போது அதற்குத் தகுதியுள்ள தலம்
புண்டரீகத்தங்களாலும், தடாகங்களாலும், தெய்வத் தன்மைபொரு
ந்திய விருஷங்களாலும் சிறந்து பல தலங்களினும் மேற்பட்டு இஷ்ட
காமியங்களை யளிக்கின்றதாகிய விருஷபாத்திரியொன்றே யென்று
துதிகொண்டு இந்த மகாசுஷத்திரததை யடைந்து தேவவருஷத்தா
ல் எண்ணூறு வருஷம்வரை பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து அகோர
மாகிய தவத்தை யிப்பற்றி வந்தனர்.

முடிவில் அந்த நூபுரகங்கைக் களையில் மாத்வீமண்டபத்திற்கு
முன்னாலே எம்பெருமானாகிய வாசுதேவர் மந்தாரமலர் முதலியவை
களாற் றொடுக்கப்பெற்ற மாலையினங்காநின்ற அகிலாவண்ய தேகத்
தோடும் சுந்தரராஜர் என்று சொல்லும்படியான திருக்கோலத்தோ
டும், அந்த வனத்தில் தர்மதேவருக்கு முன்னால் பிரசன்னமாயினார்.

அப்பொழுது தர்மதேவர் திடுக்கிட்டெழுந்து எல்லாத் தேவர்க
ளாலும் துதிக்கத்தக்கவராயும் கெருடாருடராயு மிருக்கிற பகவானைப்
புன்முறையும் நமஸ்கரித்து ஹே! தேவதேவா, பரந்தாமா, அடியேன்
தமது திருவடிநோக்கிச் செய்யும், பத்து, நூறு, ஆயிரம், கோடியெ
ன்று கணக்கிலாதான அபரிமிதமாகிய நமஸ்காரத்தை ஏற்றருள
வேண்டும். ஆதிபுருஷரே தங்களுடைய தெரிசனை கிடைத்தமாத்

திரத்தில், என் அமங்கலமெல்லாம் தீர்தன பாவங்களெல்லாம் அடியோடு கொலைந்தனன் ஜென்மம் சாபல்யமாயிற்று. எத்தகைய தேவருங் காணமுடியாத தமது திருக்கோலத்தைக்கண்டேன். பேராணந்தங்கொண்டேன இனி எனக்கியாதொரு குறைவுமில்லையெனப் பலவாறாகத் துதித்து உரோமஞ்சலிபபததேகம் பரவசமாகி பகவானை அடிக்கடி பிரதக்ஷணஞ் செய்து நின்றார்.

அந்தச் சமையத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணர் மகா பிரியத்தோடும் மேற்கண்டபடி நமஸ்கரித்து விருஷநுதியாகிநின்ற தருமதேவரைப் பார்த்து பகதியிற்சிறந்த பரம புருஷா! உத்தமமாக நீ செய்த தவத்தை மெச்சினோம், உனக்கு மிருங் கேசு முண்டாகுக; நீ விரும்பிய வரத்தைக்கேள் அருள்வீமென மகிழ்ந்து கூறினர்.

இந்த அருளான தீருவாய்மொழிபைக் கேட்ட தருமதேவர் எம்பெருமானே! தங்கள் தெரிசனை கிடைத்த மாத்திரத்திலேயே எல்லாச் செல்வங்களையும் அடைந்தேன் ஆபினும் நான் செய்யப்பட்ட பூஜையை யேற்றருளி எனை யிரட்சிககவேண்டியதே எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய வரமென்று பணிபு அப்போது ஆதிநாராயணர் அகமகிழ்ந்து தருமதேவ! உன் மனோபீஷ்டப்படியே நின் பூஜையை யேற்றருள் விசைத்தேம். ஆகையால் மகாபுண்ணியந் தங்கியதான இந்த நூபுரக்கக்கை கனாயில் எமக்குரிய ஓர் ஸ்தலத்தை ஸ்தாபித்து அதில் எமக்குரிய பூஜையை வழிபடியே செய்து வருவாயாக வென்று தீருவாய் மலர்ந்தருளி வீராவாக மறைந்தனர். அதன்பின் தருமதேவர் மீண்டும அவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்து எம்பெருமானுக்கு ஓர் சிறந்த ஆலயத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராய் தபசுமுகலியவைகளைச் செய்துகொண்டுவந்தனர்.

இப்படி நடந்து வருங்காலத்தில் இந்தவிருஷ பாத்திரியனுச்சிபி பிரதோஷகாலத்தில் பூரணச்சந்திரன் தன்னுடைய கிரணங்களை விரித்துப்பிரகாசித்தான், அப்போது, ஓஷதிகட்டுக்கெல்லாம் அதிபனுமும், அந்தஓஷதிகளுடைய தாபங்களைத் தன்னுடைய கிரணங்களினால் போகடிக்கத்தக்கவனாயும், சூரியனுடைய கிரணங்களால் வெப்பத்தையடைந்து வாடிய விருக்ஷங்களை சந்தோஷத்தோடு பிதாவானவர் புத்திரரானை கைகால் தடவி உபசரித்தும் பிரியவாக்கியங்களினாலே சந்தோஷப்படுத்தியும் வளர்ப்பதுபோல் தன்னுடைய அமுர்த கிரணங்களால் வெப்பத்தைத் தவிர்த்துச் செழிப்பாக வளர்ப்பவனாயும், பிரசன்ன முகத்தினாலே அழகுள்ளவளான தனது இஷ்டநாயகி

சந்தோஷிக்கச்செய்கின்ற இஷ்டநாயகன்போல் அமிர்த மர,
கோடுங்கூடிய தன்னுடைய காந்தியினுலே கொஞ்சம வெளுத்தமுடக
போன்ற வனவி நட்சங்களைச் செழிப்பாகச் செய்கிறவனுபும, தன்னு
டைய மின்னறகொடியோன்ற கிரணத்தினுலே இந்த பாவத்தத்திறந
கிய வனமநசிகளை நனைக்கிறவனுபும, பாவத்தகிறநற்கிய குரங்குகள்
மதுபானங்களை யறாதி மதோஷாதகைய நடந்து மேலே லே மன
கிளம்பி தன்னிடத்தி லுண்டி நட்சங்களை அழிச்சுக்கொட கைகளால்
கிரஹித்து மற்ற குரங்குகளுக்கும், சிசுபதங்குர, பரதவாகங்களுந்
குற கொடுத்துக் களிக்கக்கூடிய நட்சங்களை யுபும, அந்தச்
சந்திரனைத் தருமபீதவா பாரி அரண்மனை நடல்கைகப்போ
ன்ற ஓர் சிறநக விமானத்தை மீர் பாரி நட்சங்களை மகமகவேண்டு
மெனக் கருத்துக்கொண்டு செய்வத சந்தருதப் விஸ்வகாமாவை
ஸ்மரித்தாரா.

மேட்சண்ட விமலாக கருமபீதவா என அழகளி நுஷ்பாசனத்
தில் மகசாமவன சோபிகடான நாடகங்க கருமபீத அஸ்வத்த
விருக்தத்தி லுண்டிய நட்சங்களை நனைக்கிறவனுபும, தன்னு
டைய மின்னறகொடியோன்ற கிரணத்தினுலே இந்த பாவத்தத்திறந
கிய வனமநசிகளை நனைக்கிறவனுபும, பாவத்தகிறநற்கிய குரங்குகள்
மதுபானங்களை யறாதி மதோஷாதகைய நடந்து மேலே லே மன
கிளம்பி தன்னிடத்தி லுண்டி நட்சங்களை அழிச்சுக்கொட கைகளால்
கிரஹித்து மற்ற குரங்குகளுக்கும், சிசுபதங்குர, பரதவாகங்களுந்
குற கொடுத்துக் களிக்கக்கூடிய நட்சங்களை யுபும, அந்தச்
சந்திரனைத் தருமபீதவா பாரி அரண்மனை நடல்கைகப்போ
ன்ற ஓர் சிறநக விமானத்தை மீர் பாரி நட்சங்களை மகமகவேண்டு
மெனக் கருத்துக்கொண்டு செய்வத சந்தருதப் விஸ்வகாமாவை
ஸ்மரித்தாரா.

இதைக்கேட்ட விஸ்வகர்மா வானவர் தர்மதேவர் விரும்பிய வண்ணமே சகல லட்சணங்களும் அமைந்த விமானத்தை நிரூபித்து நான்குபக்கங்களிலும், வரிசையாகச் சக்தியைச் சாபித்து ஈசானிய பாகத்தில் வீரசத்தியைச் சாபிதம்பண்ணி கூணநேரத்தில் தம்கைச் சமர்த்தைக்காட்டி அந்தவிமானத்தைப்பார்த்து அது அமைந்திருக்கும் அமைப்பிற்காகத் தாமே அளவிலடங்காமகிழ்ச்சிகொண்டு தருமதேவரைப்பார்த்து தவத்திற் சிறந்த தருமதேவரே! தாம்கட்டளையிட்டவாறே உத்தமவிமானத்தைச் சகலலட்சணங்களோடும், அமைத்து விட்டேன். மேலும் என்னாலாகவேண்டிய காரியம், இன்னதெனத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்றுரைக்க அப்போது தருமதேவரானவர் விமானத்தைமுற்று நோக்கி அது அமைத்திருக்கும் சிறப்பைக்கண்டு அடங்காமகிழ்ச்சி கொண்டு விசுவகர்மாவின் கைச் சமர்த்தியத்தை மெச்சிப்புகழ்ந்து விஸ்வகர்மாவைப் பார்த்து சிறப்புற்றோங்கிய தெய்வத்தச்சரே! உமது கைவல்லமையால் எம்பெருமானுக்கு எனதெண்ணப்படியே இணையிலா விமானம் அமைந்தது. இதன் இலட்சணத்தை ஒருவிதத்தாலும், அளவிட்டு முடியாது. ஆதலால் உம்மீது அளவிலா ஆனந்தங்கொண்டேன். உம்மாலாகவேண்டிய காரியமெல்லாம் ஆய்விட்டது. இனிமேல் உமக்கு என்னுலாகவேண்டிய வரத்தைக்கேளும், தருகிறேனென்று விளம்பினார்.

விஷ்வகர்மாவானவர் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ஆனந்தங் கொண்டு தருமதேவரே! எனக்குவேண்டிய வரத்தைச் சொல்லுகின்றேன். கேளும், என்னுற் செய்யப்பட்ட இந்த விமானத்தில் விருஷபாசலபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணர் எந்தக்காலத்திலும் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்தப்பூமியும், சந்திரகுரியரும் உள்ள மட்டும் “அகாவது பிரமகற்பம் வரையிலும்” இந்த விமானமானது பிரசித்தமாயிருக்கவேண்டும். இந்த விமானமானது என்னுலமைக்கப்பட்டதென்று எக்காலத்தும் உலகத்தார் பிரசித்தமாகச்சொல்லிக் கொள்ளவேண்டும். இவைகள்தான் எனக்கு சர்வோத்தமமான பலங்கள், இவைகளைத்தவிர எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டுவதில்லையென்று சொல்லிவிட்டுத் தமதிரப்பிடஞ் சென்றார்.

இதன்பிறகு தருமதேவரானவர் அஷ்டாக்கூர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டும் தேவதேவனுடைய பகவானைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டும் அந்த உன்னதமாகிய விமானத்தருகேவந்து அந்த ரங்கபத்தியாடு நின்றார். அந்தச்சமயத்தில் லாவண்ய சமுத்திரமான ஸ்ரீ ஹரி

யானவர் தரும் தேவருக்கு அனுக்கிரகத்தைச் செய்யும்பொருட்டு சதுர்பாகுவாயும் மஹா மனஸ்வியாயும் ஸ்ரீதேவி, பூதேவி ஆகிய மெல்லியரோடு அந்த விமானத்தினுடைய மததியப பிரதேசத்தில் எழுந்தருளிப் பிரகாசித்தனர். அந்தச் சமையத்தில் தேவர், கெந்தருவர், சித்தர், சாரணர், குஹபர், முதலியோர் தேவதேவேசனாகிய அரிணைத் தோத்திரம்பண்ணினார்கள். அபஸ்ரோகணங்கள் நர்த்தனமடண்ணினார்கள், திவ்யமான சூரதுபி முதலிய வாதத்யங்கள் முழங்கின. மஹரிஷிகளியாவரும் வரது வணங்கினார்கள்.

அந்தச் சமையத்தில் சந்திரமண்டலத்தைப்போல அமைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் சோமசந்திர விமானமென்று சொல்லற்றுவாய்ந்த அந்த விமானத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரும், ஆச்சரியகரமும், ஸ்படிகமயமும், பிதாம்பரதாரியும், ஸ்ரீலட்சுமிதேவி வாசம்பண்ணப்பட்ட மார்பை யுடைத்தானவரும், சண்டாளனா அதஞ்செய்யுந்தண்டம் சாவலோகத்தையும் ஆட்சி புரிதற்கேதுவாய் சக்கரம், வலம்புரிச்சங்கம் முதலியவை பிரகாசிக்கின்ற கரங்களையுடையவரும், கௌஸ்துவமென்ற மகா ரத்தினத்தினு லலங்கரிக்கப்பட்ட கண்டத்தை யுடையவரும், குளிரந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம், அமிரதம் நிறைந்த பூரணச் சந்திரமண்டலம், இவைகளையொத்த முகமண்டலத்தையுடையவரும், செம்பரத்தம், புஷ்பம், பவளம், இவைகளைப்போன்ற அதர பல்லவங்களையுடையவரும், மிகவும் நீண்டதாயும், அழகாயும், ஸ்பரம்போன் றிருக்கின்ற இரண்டு கண்களையுடையவரும், கண்களாசிய சமுத்திரங்கட்குக் கரைபோன்றிருக்கின்ற அழகமைந்த நாசியையுடையவரும், மகத்தான விலைப்போன்று வளைந்திருக்கின்ற இரண்டு புருவங்களையுடையவரும், அர்த்தசந்திரனபோல அழகு பிரகாசிக்காகின்ற நெற்றியை யுடையவரும், அநேககோடி பாலகுரியாகன்போல பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்களா லமைந்த கீரீடத்தையுள்ளவரும், கிரசிலிருக்கிற கீரீடமுதல் உள்ளங்கால் வரையிலும் மனோகரமான அங்க சம்பந்தத்தையுடையவரும், ஆகிய பகவானைத் தருமதேவா பார்த்து நமஸ்காரம்பண்ணி யெழுந்துநின்று அவர்க்குரிய மந்திரத்தினாலும், புருஷகுத்தத்தினாலும், இன்னும் விஷ்ணு சம்பந்தமாகிய மஹா மந்திரங்களாலும், ஸ்தோத்திரம்பண்ணி பூஜித்து அருச் செய்தார்.

அப்போது அந்த ஸ்தோத்திரங்களைப் பகவான் கேட்டு மிகவும் சந்தோஷித்து தர்மதேவரைப் பார்த்து ஹே, தர்மதேவ! இந்தப் பர்வதத்தில், உன்னுடைய பிரியார்ததமாக நான் எழுந்தருளியிருப்பதால் எக்காலத்திலும் இவ்விடத்திலேயே வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பேன். பரிசுத்தமான நாரபுரக்கெங்கையினுடைய பூர்வத் ஸாங்கிதமான தரணிதலத்தில் விஸ்வாகர்மானினால் நிர்மிதமான இந்த விமானத்தில் கற்பகோடி காலமவரை விட்டகலாமல் தங்குவேன், ஆதலால் நீ என்கிற ஆராதித்து இங்கு நடக்கவேண்டிய காரியங்களையும் உறசவாதிகளையும் நடத்திக்கொண்டு இவ்விடத்தில் என்னோடுகூட வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கக் கடவாய். நீ யிவ்வாறே செய்து வருவாயானால் நற்பமுடிவில் திருபதியாக என்னைபடைவாய் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இந்தப் பிரகாரமுடைய பகவானுடைய வார்த்தையைத் தரும தேவர்கேட்டு எமது தேவனை! உமது பகதனாகிய எனக்கும், தேவர் கட்டும், முனிவர்கட்டும், தெரிசிக்க எவ்வாறு சலபராயிருக்கிறோ; அவ்வாறே மனிதருக்கும் தெரிசிக்க ஏற்றவராயிருக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிசை அழகன் பாஹுகளோடுங்கூடிய பூர்வநாராயணர் தருமதேவரைப்பார்த்து மகா புத்திசாதுரியமுடைய தருமதேவ! சந்திரவம்சத்தில், என்னுடைய பகதனுள் மலையத்துவஜன் என்னும் பெயருள்ள ஸர் பாண்டியராஜனவன் பிறந்து பிற்காலத்தில் என்னைப் பூஜிக்கப்போகிறான். அதுமுதற்கொண்டு எல்லா மனிதர்களுக்கும் சலபமாய்த் தெரிசித்து இஷ்டகாரியங்களை யடையும்படியாக விளங்குவேன். நீ இங்கு எனக்கு முன்னால் எந்தெந்தக் காலங்களில் என்னென்ன வரங்கள் யிசைக்கின்றாயோ? அந்தந்த வரங்களை அவ் வககாலங்களிற் கொடுப்பேன். பெற்றுக்கொண்டு என்றும் ஜீவியாக வாழக்கடவா யென்றருளுட னுரைத்த பகவானைத் தரும தேவர் மீண்டும் நோக்கி எமதிறைவனே! உம்மால் எல்லாப் பாக்கியங்களையும் மடைந்தேன். இன்னொரு விஷயத்தை யெனக்குத் தெரிவிக்கத் திருவுளம் பற்றவேண்டும். அதாவது:—தருமமானது எப்பொழுது பேதத்தை அடையும்? உம்மை ஆசிரயித்தே எந்தெந்தச் சமையத்தில் எப்படி எப்படி மாறப்போகின்றது என்னும்! அடியேனுடைய வினாவிற் குத்தக்க, விடையளிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்தார்.

அதற்கு பகவா னிரங்கித் தருமதேவனே! தருமத்தைச் சொல்
வேன் கேட்பாயாக. தருமானது கிருதாயுகத்தில் வடவிருக்ஷரூப
மாகவும், திரேதாயுகத்தில் அஸ்வத்தமரமாகவும், துவாபராயுகத்தில்,
பலாவிருக்ஷமாகவும், கலியுகத்தில் புத்திர ஜீவிவிருக்ஷமாகவும் ளிளங்
கி அந்தப் புத்திரஜீவ விருக்ஷத்தினுடைய அடியில் மனிதர்கள் என்
னைப் பூசிப்பார்களென்றுரைத்து மறைந்தருளினார்.

இந்தப்படிக்குக் கேஷத்திர மஹாத்மிய பாகத்தில்
ஏழாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்தியாயம்,

மேற்சொல்லிவந்த வைகளைக்கேட்ட பின்பு செளனகாதிரிஷிக
ளெல்லோரும் பேரானந்தக்கடலுள் மூழ்கினவராய சூதமாமுனிவ
ரை ஸ்தோத்சிரஞ் செய்து பின்பு வராக கேஷத்திரத்தின் மகாத்
மியத்தைக்கேட்க விருப்புற்று அவனாரோக்கி ஹேமகாமுனிவரே!
வராககேஷத்திரத்தின் மகிமையை யுணரவிரும்புகின்றோம், ஆன
தால் எங்கள்மீ தன்புகூர்ந்து பாண்டிராட்டி ஸேபுள்ள அந்தகேஷத்
திரம் இன்னவிடத்தி லிருக்கிறதென்பதையும், இவ்வளவு விஸ்தீர
ணமுடைய தென்பதையும், இன்னின்ன தீராததங்கரிருக்கின்றன
வென்பதையும், அதில்வவரெவர் நற்பலனை யடைந்தாரென்பதை
யும், சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, சூத
ர்மகிழ்ச்சியடைந்து செளனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹே. முனிவரே!
நீங்கள் மனவிருப்போடு கேட்டபடியால் அந்தகேஷத்திரமகிமையை
நாரதமஹாரிஷியானவர் நிரஜலமானவனத்தில் வியாசருக்குச் சொ
ன்னவாரே நான் உங்களுக்குச்சொல்கிறேன், கேட்கக்கடவீர்களாக
வென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹரிஷிகளே! அந்தவராக கேஷத்திரத்தினுடைய மகிமை
பைச் சொல்கிறேன். அன்புற்றுக் கேளுங்கள். தென்னன்னாட்டிற்
றென்மேற்கெல்லை முடிவில் மலயமென்ற ஓர் சிரேஷ்டபர்வதமிரு
க்கின்றது. அதில் அனேகமுனிவர்கள் எப்பொழுதும் வசித்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றார்கள். அகஸ்தியரும் அவ்விடத்திலேயே வசித்துக்

கொண்டிருக்கின்றார். அவர்லோகஹிதார்த்தமாக இன்னும் அங்குதவமியற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைச் சிறப்புவாய்ந்த அந்தமலயபர்வதத்தின் கீழ்ப்பாகத்தில் சிலபிரபல பர்வதங்களிருக்கின்றன. அவைகளிலமகாசிறப்புவாய்ந்தமணிகேடர்வதமென்னுமொர்பர்வதமுண்டு அந்தப்பர்வதத்தில் அநேகமுனி கணங்கள்புடைசூழ மணிகேடரின்னுபபெயருள்ள ஓர்மகான் தபோநிஷ்டைபிவிருந்துகொண்டிருக்கின்றார். இவர்தவமியற்றிக் கொண்டிருந்ததலத்திற்குழக்கே இரண்டு யோசனை தூரத்திற்கப்பால் உத்தமமானவராகக்ஷேத்திரமென்று சொல்லப்பட்ட தலமிருக்கின்றது, இந்தப்புண்ணியதலத்தில் ஹரிபானவர் பக்தர்களுக்கருள் புரியும்பொருட்டாய் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்து கொண்டிருக்கின்றார். இதில் அநேகரிஷிகள் தலத்தினால் ஜென்மசாபல்யத்தை யடைந்திருக்கின்றார்கள். பலர்யாதொருபிரயத்தினமூயில் லாமல் இத்தலத்தில் வசிக்குங்காரணத்தினாலேயே இஷ்டசித்திகளையெல்லாம் அடைவார்கள். இத்தலங்களுளெல்லாம் மகா சிறப்புவாய்ந்தது என்று சொல்லமேலும், முனிவர்கள் வணங்கிஹேசுதரே! அந்தமணிகேடரென்பவர் யாவர் அவர்-அந்த வராகக்ஷேத்திரத்தில் என்ன காரணர்த்தமாகத்தலஞ் செய்யவிசைந்தார், இங்குள்ளனசித்தியை யடைந்தார், இந்தவிபரங்களையும், இன்னும்இதுசம்பந்தமாக நடந்த பலவிஷயங்களையும் சனிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று மரியாதையோடுவேண்டி சூதபுராணிகர் அவர்கள் மீதன்புகூர்ந்து நாரதர் வியாசருக்குச் சொன்னவாறே மீண்டுஞ் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹேமஹரிஷிகளே! கேட்பீர்களாக,கொண்டிண்ய குலத்திலவதரித்தவராகிய சுதபஸ் என்ற திருநாமமுடைய ஓர்மகாத்மா வானவர் பிர்மசாயுஜ்யபதையடையவேண்டு மென்னும் விருப்பங்கொண்டவராய் இந்தவிருஷபாததிரியென்னும் புண்ணியதலத்தில், மிகவுமுன்னதமான தவமியற்றிவந்தனர் இவ்வாறு இவர்தவமியற்றிக்கொண்டு வருங்காலத்தில் ஓர்தினம்ஸ்நானத்தின் பொருட்டாக அந்தத்தபோவனத்திலுள்ளதாகிய தென்னிதானுபுரகங்கையை நோக்கிச்சென்றார் அப்போது அந்தப் புண்ணியதீர்த்தத்தின்கரையில் மிகத்தபோதனராயும், பிர்மநிஷ்டராயுமிருக்கப்பட்ட வாலகில்பாளும், தூருவாசபிரமுகாளும் ஆகியமுனிசிரேஷ்டர்கள் வந்தனர். அப்போது இந்தசுதபஸ் என்றமுனிவர் தாம்விரைவில் ஸ்நானஞ்செய்து செல்லவேண்டுமென்னுமெண்ணத்தால் அந்தமுனிவர்களை நோக்காமலும் அவர்களுடன் வார்த்தையாடாமலும் சென்று அகமர்ஷணமந்திரத்தை வாக்கி

ஐயுச்சரித்துக்கொண்டு அந்தமகா நதியிலிறங்கிஸ்நானஞ்செய்தார், இவருடையஸ்நானமானது முடிவுபெற நெடுநேரமானது. இவர் இறங்கி ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அந்த ஆர்ச்சிரமத்தில் மற்ற முனிவர் இறங்கி மூழ்துவதற்கு இடமில்லாது இவா ஸ்நானமுடியுமட்டுங் காத்து நின்றார்கள். அப்போது தூநுவாசர் ஓர் பக்கத்திலிறங்கித் தம்முடைய ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு வந்துநிட்டார். அதுவரையிலும் இந்த சுதபஸ் என்பவர் ஸ்நானமுடித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பின்பு அதிகநேரஞ்சென்று இவர் ஸ்நானத்தை முடித்துக் கொண்டு கரையேறி முனிவரை பூஜிப்பதற்காக கந்தமுல் பலாதிசுளைத்தேடிச் சுமந்து தமதாச்சிரமத்திற்குச் சென்று அங்குவந்திருந்த தூநுவாசர் முதலிய முனிவர்களை உபசரிக்க எததனித்தார். அப்படி எண்ணுஞ் சமையத்தில் தூநுவாசர் அதிக கோபத்தை யடைந்து அந்த சுதபஸ் என்பவரைப்பார்த்து பெரியோரை அவமதித்த பேதாய் நீ நாங்கள் வந்து காத்திற்பதைக்கொஞ்சமும் கருதாமல் உன்னிஷ்டப்படியே ஸ்நானஞ்செய்துகொண்டு எங்களை பதியாதிருந்தபடியால் நீ அந்த ஜலத்திலேயே வாசஞ்செய்யப்பட்ட மணிகேருபத்தைப் பெறக்கடவாயென்று சாித்தனர்.

இவ்வாறு சபித்தவுடன் அந்த சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் அச்சங்கொண்டவராய் அங்கிருந்த தூநுவாசர் முதலிய ரிஷி கூட்டங்களின் முன் அடியற்ற மரம்போல் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து மகா துககத்தோடு மஹரிஷிகளே! நான்செய்த அபசாரத்தைப் பொறுத்தருளியென்னை யிரட்சிக்கவேண்டும். நான் அறியாமையாலும என்னுடைய கெட்ட காலத்தினாலும் இவ்வாறு உங்களை அவமதித்தேன். இந்தக் கொடுஞ்சாபம் என்னுற் றாங்கமுடியாதென்று பலவாழ்க ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார்.

அப்போது முனிவர்களைவரும் மனதிரக்கமுடையராகி அவனைக் கைகளாற்றாக்கி ஹே சுதபஸ் என்னும உத்தமா! அரிய தவத்திற்சிறந்தவராகிய தூநுவாச மகாமுனிவர் எவ்வாறு நானக்கின்றாரோ? அவ்வாறே நடக்கும. அதில் எள்ளளவும் ஐயமின்று. ஆயினும் நீர் அஞ்சவேண்டாம். இந்த சாபமானது விமோசனமாகும் ஓர் மார்க்கத்தைச் சொல்வோம் கேட்பீராக, வராகக்ஷேத்திரத்தினுடைய அடிவாரத்தில் தர்மாதிரியென்ற ஓர் பர்வதமிருக்கிறது. அதனுடைய கிழக்குப்பாகத்தில் ஓர் மலையருவி பாய்கின்றது, அதன் இருமருங்கி

னும் கற்பகக் காவையோன்ற சோலைகளடர்ந்திருக்கின்றன. அந்த அருவிசநீர்த்தததில் ஸ்நானம்பண்ணி முறைப்படியே தவமியற்றி சத்திபசிஷ்டாநாயும், தபோசனாநாயுமிருக்கிற வசிஷ்டனாச்சேர்த இந்நயநாம், காசிபனாச்சேர்த முனி கூட்டங்களும், கண்ணுவ ராசேர்தவர்களும், பாரததுவாசரின வர்க்கத்தாரும் கௌதமனாச் சேர்தவர்களும், வாசஸ்பாயன ராச சேர்தவர்களும், ஆர்ஷணனாச் சேர்தவர்களும், இன்னும் சாகஸ்யான், சாகிகாயனன் முதலானவர்களும், மற்றவர்களும், பிரம்சாயுஷ்த்ததை யடைந்திருக்கின்றார்கள். ஆதலால் நீர் அந்த தலத்திற்குச் சென்று அந்த அருவியில் ஸ்நானஞ் செய்து முறையே தவமியற்றி வாய்விராணல் நீர் பெற்றிருக்கும் இந்த மணிகேடுபமானது மாறி இஷ்ட சித்திகளையெல்லாம் அடைவீரென்றுணாகக சதபஸ்மகிழ்ந்து வேற முனிஸ்பராளே! நான் இந்த விருஷபாததிரியில் மோக்ஷனைகக கருதி நூட்டரகங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்து முறைப்படியே பூமந்நாராயணனாத் கொழுது வருகின்றேன். அப்படியிருக்க ஏதோ என்னுடைய காலகதியால் இந்தக் கொடிய சாபத்தைப் பெற்றேன். இப்பொழுது அந்த சாபத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அந்தவராகபர்வதகைசசாரந்த விடத்திற்குப்போகச் சொல்வீர்கள். அவ்வாறேசெல்கின்றேன். ஆனால்நான் மோக்ஷத்தைக் கருதியிங்குசெய்துவந்ததவம் கெட்டுவிடுமே. இதற்கென்செய்வெனென்றார். இதைக்கேட்டிரிஷ்டன் அன்போடுதிரும்பவும் அவரைப்பார்த்துஹேசுதபஸ்ஸன்பவமே! அந்நகாகநீர்கலலைப்படவேண்டாம், இங்குஎப்படி ஹரியானவா வாசஞ்செய்கின்றாரோ அப்படியே அந்த இடத்திலும் வாசஞ்செய்கின்றார். அங்கு ஓடுகின்ற அருவியோ இந்த நூட்டரகங்கையினின்றும் வேறுபட்டதல்ல. ஆனதால் நீர் அங்கு சென்று முறைப்படியே நாராயணனா வழிபடுவீராணல் உமது சாப நிவர்த்தியாவதோடு உமக்கு இந்த விருஷபாததிரியில் என்ன பலன் கிடைக்க விருக்கின்ற அந்தப்பலனும் அவ்விடத்திலேயே கிடைக்கும். ஆனபடியால் வினாகிற செலனுமென்று சொல்லிவிட்டு அந்த இருடியரெல்லோரும் தமதிருப்பிடஞ் சேர்ந்தார்கள்.

பின்பு சதபஸ் என்பவர் மிக்க ஆனந்தத்தை யடைந்தவராய் அங்கிருந்த தமக்குரிய முனிகணங்களோடும், சிஷ்யாளோடும், அந்த விருஷபாததிரியைவிட்டு நீங்கி அங்கு தெய்வசங்கல்பத்தால் எதிரே தோன்றிய விமானத்திலேறி அதிகவினாவில் தர்மத்திர் வந்துசேர்ந்து அந்தப்பர்வதத்தின் கிழக்குப்பாகத்தில் ஓடுவதாகிய இருமருங்கி

னுஞ் சோலைகளடர்ந்த மலையருவியில் மிக்க பக்தியோடு ஸ்நானஞ் செய்தார். அவ்வாறு செய்தவுடனே அவற்குச் சாபத்தால் நேர்ந்த மண்கே ரூபமானது சூரியனுக்கு முற்பட்ட பனியைப்போல உடனே நீங்கிவிட்டது. முன்னிருந்த மாணிடதேகத்தை மிகவுஞ் சுலபமாயடைந்தனர். இவ்வாறு தமது சாபம்நீங்கியவுடன் சுதபஸ் என்பவர் பேரானந்தக்கடலுள்மூழ்கி தீநாதர்கிரிகாய நம்முடைய சாபமானது இந்த அருவியில் மூழ்கின மாச் சரத்திலேயே தீர்ந்துவிட்டபடியால் நம்முடைய இஷ்டசித்தியெ லாங் கைகூடுவதற்கு யாதொரு டயுமின்றென நிச்சயங்கொண்டு அந்த இடத்திலேயே அமர்ந்து ந்தவமியற்றி வந்தனர். இவ்வாறு தவஞ்செய்துவந்த சொற்ப தினங்களுக்குள்ளேயே சர்வலோக ரக்ஷகராகிய விருஷபாததிரிநாதர் அவர்மீது மனகிரக்கங்கொண்டு யாவரும் பிர்மிக்கும்வண்ணம் பீதாம் பரம் விளங்கிய தேகத்தோடும் வளர்ந்த செந்தாமரைப் புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்களோடும், சூரியப்பிரகாசத்தையொத்த தேககாந்தியோடும், மேகத்தையொத்து விளங்காநின்ற நிமத்தோடும், கௌஸ்தவாபரணம் பிரகாசிக்கின்ற மார்போடும், முத்தாரம், தோள்வளைகள், கடகங்கள், கிரீடம் இவைகளினாலாகிய அலங்காரத்தோடும், சீதேவி, பூதேவியென்னும் இருமாதரும் அமர்ந்திருக்கின்ற இருமருங்கோடும், சாமரங்களைக்கொண்டு விசுகின்ற சத்திகணங்களோடும், சேவிக்கின்ற ஆதிசேஷன், காடடன் முதலிய பக்தர்குழாத்தோடும், சனகசனந்த சனதஸ்ரஜாத முதலான முனிஸ்வரர் செய்யுந்துதிகளோடும், நான்கு பக்கங்களிலும் பிரமாதி சகலதேவாகளுஞ் சூழ்ந்து ஜெயஜெயவென்று போற்றிவருஞ் சிறப்பினோடும், சுந்தரராஜர் என னும் பெயரினோடு அவர்களுககு முன்பு பிரசன்னமானார்.

இவ்வாறு கருணைகூர்ந்து பிரத்தியக்ஷமான ஸ்ரீமந்நாராயணரது திருக்கோலத்தைக் கண்களாரககண்டு எல்லையற்ற இன்பமாகிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய்ப் பலவாறு துதிசெய்து எளியேன்தவத்திற் கிரவகித்திருக்கோலங் காட்டியதேவதேவனே உனதுதெரிசனை கண்டமாத் திரத்திலேயே எல்லாம்பாக்கியங்களையு மடைந்தவனானேன், என்னைஎப்பொழுதும் ஆண்டருளவேண்டும் எந்தையே யெனவணங்குகின்றனர், அப்போது எம்பெருமான் மகிழ்ந்து அந்த சுதபஸ் என்பவரைப்பார்த்து தவத்திற்சிறந்த சற்குணனே! நீசெய்தபெருந்தவத்திற்காகமிகவுமகிழ்ந்தனம், நீஇன்றுமுதல் இஷ்டசித்திகளையெல்லாம் அடையக்கடவாய், நீஎக்காலத்தும், இவ்விடத்திலேயேயிருந்து நம்

மைமீழிபட்டு முடிவில் நமது பதத்தை அடைவாயாக. மண்கே ரூபத்தைப்பெற்ற உனனால் தலமிபற்றி, இஷ்டகாமியத்தை யடைந்த தலமாகையால், இன்றுமுசல் இரகப பாவத்திற்கு மண்கே பர்வத மென்று பெயர் வழங்குக கடவது. நீயும்மண்கே ரூபத்தை, எனதருளால் நீக்கிக்கொண்டபடியால், அந்த ரூபகார்த்தமாக, உனக்கு இன அமுததல மண்கேனென்னும் பெயர் பிரகாசிக்ககடவது என்று சொல்லியனுக்கிரகித்தார். இவைகளைக்கேட்ட அந்த சுதபஸ் என்பவரீன்றிம ஸ்தோத்திரமபண்ணி சில காரியங்களை விண்ணப்பஞ்செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இத்தப்படிக்கு விருஷபாந்திரி மஹாத்மியம்.

எட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

முன சொல்லியபடி அரியின் தெரிசனத்தையும் வரப்பிர சாதத்தையும பெற்ற மண்கே முனியானவர் மீண்டும் பூரீபகவானிடத்தில் சிலகாரியங்களை விண்ணப்பித்துக் கொண்டதும் அதற்குப் பகவான் அனுகூலமாக துமாகிய விஷபங்களை நாரதர் விபாசருக்குச் சொன்னபடியே, அகபுராணிகா ஸ்மிசாஸனிய வாசிகளுக்குச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

பிராமரிஷிகளை! கேளுங்கள் முந்தியுரைத்தபடியே மண்கே முனியானவர் ஹரிவாச தேவரது தெரிசனத்தையும் வரப்பிரசாதத்தையும பெற்றதுகொண்டு மீண்டும் அந்த பகவானைப் பார்த்து வணங்கி உலகரக்ஷகர்! நீர் பிரம்ஸ்வருடிராயும், சர்வ காரணங்களில் நிறைந்தவராயும். அடியார்செய்யுந் கவத்திற்கிரங்கித் தெரிசனை யளிக்கின்ற திடகாத்திரததையுடையவராயும், யோகிகளுக்கு முத்தியைக் கொடுக்கிறவராயும், அவ்பக்தராயும், ஆதிருபராயும், சர்வபிராணிகளுடைய அப்தராத்மாவாயும், சகலமும் அநிந்தவராயும், மனசுத்தியுள்ளவராயும், முக்தராயும், முகதாதமாக்களான முனிவரிடத்தில் விசுவாசமுடையவராயும், சுதத சுததுவருண சம்பனனுள்ள ஞானிகளால் சேவி

க்கப்பட்டவராயும், ஜகத்காரணராயும், சர்வபூதங்களுக்கும் பிரளயஸ்தானராயும், அவ்யயராயும், சர்வபூதங்களும் லயத்தையடைந்த பொழுதும் சகலமும் ஸ்திரமாயியங்கும்பொழுதும் சர்வத்துக்கும் பிரதான மூர்த்தியாயும், சமஸ்தவஸ்துகளுடைய சேஷங்களினாலே பரிசிக்கப்படாத ரூபத்தையுடையவராயும், சேஷியாயும், பூதேவியோடும் பூதேவியோடுங் கூடிக்கொண்டு சிரமபரிகாரார்த்தமாக உரிய ஸ்தானங்களில் அடிக்கடி சயனமபண்ணப் பட்டவராயும், சாந்தாளாகிய பக்தர்களாற் சூழப்பட்டவராயும், சராசராதமகமான லோக முழுவதும் சமமாய்ச் சூனியமாகும்பொழுது நாமரூபங்களில்லாத சமஸ்த சேதனங்களோடுங் கூடிக்கொண்டு எல்லாப் புருஷர்களுடைய நானுவிதங்களான புராதன காமங்களைப் பார்த்து ஏகராய்ச் சுயரூபத்தோடிருந்துகொண்டு அநேக ரூபங்களோடு வெகு பிரகாசமாக ஆகப்போகின்றவராயும். நானுவித ஆதமகணங்களும, மறைந்திருக்கிற மாயையை ஆதமககியான ததினாலேயே போககடிக்கிறவராயுமிருக்கின்றீர்.

இந்தத்தன்மையானது அக்ஷரசோரூபமாயும், நான்குபக்கங்களிலுஞ்சமமாயும், வேதமனஸ்வினின்றும் வேறுபட்டதாயும், மகத்தாயும் வழங்குகின்றது, இந்த அக்ஷரரூபத்தினின்றும் பூதங்களுக்காதிபூதமான அகங்காரமுண்டாகிறது, சதவ, ரஜஸ், தமோ, வென்னுமூன்று குணங்களினவயப்பட்டு அந்தஅகங்காரம் மூன்றுவிதமாகிறது, இராஜசகுணத்தோடுங் கூடிய ததவகுணத்தினின்றும் இந்திரியமுண்டாகிறது, ஸதவரஜோ குணயுக்தமான தமோ குணத்தினின்றும், பஞ்சதன் மாததிகைகளுண்டகின்றன, பஞ்சசகிருதமான பூதங்களினின்றும் மகத்தான அண்டமானது உண்டாயிற்று, அந்த அண்டத்திலுள்ள பிரமாவானவா உமதனுக்கிரகத்தால ௪ நடிகுகாமலவாயிலாகத்தோன்றினார். அவராலேசகலமான ஜகததும் சிருஷ்டி கற்பப்பட்டது. அந்தஜகததை நீர்ப்போதும் பலமைபண்ணுகிறார். இந்தப் பிரமாணத்தை முடிவுகாலம் வந்தபோது நீரேஸ்வயமாக சங்காரம் பண்ணுகிறீர். இந்தப்பிரகாரம் எல்லா ஜகத்தையும் சிருஷ்டித்தும், இரகஷிதமும், சம்ஹாரம் பண்ணியும் சந்தோஷத்தையடைகிறீர். வேறு மாதவா! நீர் ஒருவரே சுகல தேவர்களுக்குள்ளேயும் பிரதிபாதிக்கப் படுகிறீர், சர்வாத்மாவாயும் ஜனார்த்தனராயு மிருந்து சகலராலும் சர்வயக்கியங்களாலும் கொண்டாடப்படுகிறீர். சர்வபூதாத்மாவாயும் எல்லோருக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கிறவராயு மிருந்து கர்மவினாலே ஆரா

திக்கப்படுகிறீர்; சதத தேஜஸ்ஸையுடையபிரம்மாவிலும ஆராதிக்
கதககவரா யிருக்கிறீர், பகத நுகரு சம்சார பயதைப்போக்கடிக்கிற
கைவல்யமான ஞானத்தை யளிக்கின்றவராயு மிருக்கிறீர்,
மோக்ஷ விருப்பமுடையவர்கள் உமமையே சரணமாக அடைகின்
றார்கள், உமமுடைய அனுசுகிரகத்தினாலே தொண்டர்கள் உமமு
ஷைய சாயுக்கூப்பதை யடைந்து உமமாலேயே எப்பொழுதும்
சந்தோஷத்தையடைகின்றார்கள், சமசாரதாபத்தினாலே துக்கத்தையு
ம, மயக்கத்தையும் அடைந்தவர்களாயிருந்தாலும், ஹிதாளாயிருந்
தால் அத்தகையினர்களையும் நீரேபரிபாலிக்கிறீர், ஹேபுருஷோத்த
மா நீர்தான் கொஞ்சமவியாஜீகரித்து ஆதமஞ்ஞாளாயும், ஆதமபக்
தாளாயும், இயக்கற்றவர்களை உபாசிக்கிறீர், அவர்களைமறுபடியும் பிர்ம
வித்துக்களோடு சோககுரம்படிசெய்கிறீர், உமமுடையபிரசாதத்தின
லேயே சகப்பிராணிகளையும் விடுவிக்கிறீர்களாகிறது உமமுடைய சர
ணரவிரதப்பிராபதியை யடையும்படிசெய்கிறீர், இந்தலோகத்தில்
காலகோஷத்தினாலே சாறுககருகருச சங்கடமுண்டானபொழுதும்,
வைதிகசம்பிரதாயங்கடகு துஷ்டாக்ஷாலிக்ஷினம் நோந்தகாலத்தும்
அவைகளைத் தீராகரும் பொருட்டாக அடிக்கடி உலகத்திற்பல ரூபங்க
ளோடவதரிக்கின்றீர், மணிதாழ்வுவிய எவர்க்கும் யுகதோறும் அந
தந்தசம்பங்கட்கேற்ப ஆங்காங்கு இஷ்டதெய்வமாக விளங்குகின்றீர்
ஆதலால் இதத்தைப் பெருமைவாய்ந்த உமக்கு என்னை பிரகாசிப்பது
ஓர் பெருவ காரியமல்ல, ஆதலால் என்னை ஆண்டருள வேண்டுமென்
றார்.

அப்போது ஸ்ரீ யாபதியாகிய பகவான் அந்த மண்கேளைப்
பாசத்து ஹேமுனிவி! உன்னுடைய அருந்தவத்திற கிரங்கியே உனக்
கு எளிதிற பிரபதியுக்கூறாக வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தோம்.
இன்னும் உனக்குவேண்டிய வரம் பாதேனுமுளதேல் தெரிவிப்பா
யாக. அதன்படியே அனுக்கிரகப்போமெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள
மணிநீழ் பனியானவர் மிக்க சந்தோஷத்தையடைந்து அஞ்சலியஸ்த
ராய் சுகல லோகரக்ஷகராகிய எமது பகவானே! சாவபிராணிகளுக்கும்
அந்தராத்மாவாயிருக்கப்பட்ட உமமுடைய சாயுக்கூப்பத்தை யடைய
விரும்புகின்ற நான் தற்போது உமமைத் தெரிசித்த பலனால் சுகல
நனமைகளையும் அடைந்தவனாய் விட்டேன். ஆயிலும என்னை எப்
போதும் உமது பாதத்தடியிலிருக்கும்படியாயும், எல்லாவிடத்திலும்
எப்போதும் எந்த அவஸ்தைகளிலும் உமமீதுள்ள பக்தியானது
என்னைவிட்டு நீங்காதிருக்கும்படியாயும் அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமென்
றார்.

இப்படியுணர்த்த அந்த மண்கைகா விருஷபாதத்திரி வாசியான
 பூ ஹரியானவர் பார்ந்து மிக்க தயவோடு ஹே மண்கைமுனிவர்' இந்த
 தவராக கேஷத்திரமானது மிகவும் தகமம் பொருந்திபதானையால்
 இந்த இடத்தில் நாம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷை நாகி விநதஷாத்திரியரில்
 அடையவேண்டிய பலனை இங்கு அடையும்படி செயதோம். ஆன
 தால் இந்த இடத்தில் நாம் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய் அகொண்டிரு
 ப்போம். நீயும் பூசகங்களெல்லாம் நாசமாகி வரையில் உன்னுடைய
 சிஷ்யவர்க்கத்தோடுகூட விருந்து நமரைக்குறித்து தவமியற்றி வரு
 வாயாக. அப்படிச் செய்துவந்தால்முடிவின் மமுடைய சாயுகுஷிபததை
 உன்னுடைய அபிப்பிராயப்படிபே யடைவாய். இந்த இடத்தில்
 நம்மை வழிப்படுகிற மற்றொவர்க்கும் இதே பலன ஐயமின்றிக் கிடை
 க்குமெனச் சொல்லிவிட்டு உடனே மறைந்தனா. அதுமுதற்கொண்டு
 மண்கை முனியானவா தமமுடைய சிஷிபாளோடிருந்து இன்னும்
 அந்த இடத்தில் தவமியற்றி வருகின்றார். இப்போது அந்த இடமா
 னது மண்கை பரவதமென்று வழங்கப்படுகிறது. இந்த வராக கேஷத்
 திரமானது விருஷபாதத்திரிகுரு சமமான மேனமையுடையது. ஹே
 முனிவர்களே! இந்த வராககேஷத்தித்தகனை மகிமைமைய ஸ்ருவித்த
 தாம் சொல்லமுடியாது. இந்த விநததாரத்ததை மிகுந்த பகதி சிரத
 தையோடு கேட்ட மனிதர்கள் எவரும் அடைதற்கரிய உனத பல
 ன்களைப் பெறுவார்கள். இதைப் பிரசங்கிக்கச் செய்வாநகுமமிக்
 மேன்மையே யுண்டாகும் என்று நாமதா வியாச நகுசு சொன்னபடி
 யே சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகருக்கு வராககேஷத்திரத்தி
 ன் மகிமைமையச் சொல்லிமுடித்தார்.

வராகபுராணத்தில் மண்கைமுனி சாயுகுஷியத்தில்

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

முன் கொல்லியவரையும் வராகக்ஷேத்திரத்தின் மகிமையைக் கேட்ட சைவ சமயவாதிகளை விரும்பிச் சிவ மனம் துறச்சியடைந்து நுகரமுனி வரைநோக்கி வேற முனிபுங்கவ! உமது பேரருளால் விநுஷபாதத்திரிபின் மகிமையையும், பகவானது அநந்திதத்தையும், வராகக்ஷேத்திரத்தின் உன்னத தன்மையையும்கேட்டு மிக்க மகிழ்வடைந்தோம். அச்சரிப்பாரும் சமானமற்றதாயும், புண்ணிய ரூபமாயும், கேட்பவருடைய பாங்களை அப்பொழுதே போக்ககூடிய தாயும் இருக்கின்ற இரகசிய நுஷபாதத்திரிபின் வைபவமானதுமகாபுண்ணியந் தகவியதாயும், புராணங்களில் முகனமைபாகச் சொல்லப்பட்டதாயும், சாவலோக ஹிதமாவதாயும், எங்கும் பிரசித்திபெற்றதாயும், மனோகரமானதாயும், மனோபீட்டகங்களைத் தராததக்கதாயும் கேட்கக்கூடிய ஆனந்தகதைகளின்கீழ்க் கூடியதாயும்மிருக்கிறது ஆனந்தஇன்னும இதைப்பற்றிய சரித்திரங்கள் இருநுமானால் அவைகளையும் தயைகூடிய உபதேசமுடைய வேண்டுகொண்டு கேட்டார்கள்.

அப்படியே கேட்கின்ற காலத்தில் குகபுராணிகா மிகவுமகிழ்ச்சி கூறும் அயக்கோபார்த்தது மொளகாதிரிவினே! நீங்கள் ஸ்ரீவாச தேவரிடத்தில் மகாபுத்திரபுள்ளவா னாகவும், விநுஷபாதத்திரிவைபத்தைக்கேட்கவேறு மேலும் விநுஷபுடையவர் குளாயும் இருக்கிற படியால் உங்களை முன்னிட்டு நாரதர் அகஸ்தியரிடத்திலிருந்து பக்தியோடு கேட்டு விராச நகுரரொல்லி அவரிடமிருந்து நான்கேட்ட தாயிய இந்தவிநுஷபாதத்திரியைப் பற்றிய இன்னுமிருக்கப்பட்ட சில கதைகளையுஞ் சொல்லுகிறேன், பக்தியோடு கேட்கக்கடவீர்களாக வென்று சொல்லத்தொடங்கினா.

வேற மஹரிஷிகளே! கேளுங்கள் ஓர்காலத்தில் நாரதரானவர் பலரிஷிகளோடு சேர்ந்து பொதிகை மலையைச்சார்ந்து தவமியற்றிக் கொண்டு வருங்காலத்தில் அந்தப்புண்ணிய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர்வாசஞ் செய்வதைக்கேள்விபுற்று நாரதரானவர் அவரைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும அவாவுடையாராய் மிகவும்விடைந்து சென்று அவரைக்கண்டு முறைப்படியே வணங்கினார். அவரும்பிரதி வந்தன

ங்கூறி பிரம்மிஷிகளுட்சிறந்த நாரதமே? வருக! வருக!! உம்மோடு சம்பாவித்து நெடுநாளாயிற்று. தாமதிரிலோகசஞ்சாரியாயிறதே, ஏதேனும் விசேஷமிருந்தாற் சொல்லுமென்றுகாக்க நாரதர் அவரைப் பார்க்கு முனிவர் பெருமானே! நான் தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டிய விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. தாங்கள் எனக்குச் சொல்லவேண்டிய விஷயமொன்றிருக்கின்றது. அது குறித்தே தமது திருமுன்னர் வாழேன். ஆதலின் தயையசெய்யவேண்டுமென்றுகூற அகஸ்தியர் தாம் குறிப்பிட்ட அந்த விஷயமென்ன தெரிவியும், நான் கூறுகின்றேனென்றுரைத்தார்.

அப்போது நாரதர் அவரைநோக்கி தவத்திறு சிறந்த அகத்திய மாமுனி பெருமானே! நான் இகற்குமுன் விருஷபாததிரியென்ற ஓர் புண்ணிய கேஷத்திரத்தின் மகிமையைக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஆயினும் இன்னும் அதில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற பகவான் எவ்வெவருக்கு எதனெதன்பொருட்டுப் பிரத்தியக்ஷமாகி எவ்வகைப்பட்ட வரங்களைக் கொடுத்தாரென்பது முதலாக அது சம்பந்தமாயுள்ள பல சரித்திரங்களையும் தங்கள் திருவாகுகளிலேயே மீண்டுங் கேட்க விரும்புகின்றேன். இதுதான் எனது கோரிக்கையெனவாகுக, அகஸ்தியர் பேரானந்தமெய்தி நாரதமே! அந்த விருஷபாததிரி நாதரது மகிமை நம்போலிபரால் அளவிடற் கரியது. ஆயினும் நீர் அதிக பகதி சிரதையோடு கேட்கின்றபடியால் யான் எனக்குத் தெரிந்தமட்டுஞ் சொல்கின்றேன் கேட்டு ஆனந்தியுமென்று சொல்லத்தொடங்கினார்.

நாரதமகாமுனிவரே! நீர் விரும்பியவண்ணமே அந்தவிருஷபாததிரி நாதரது மகிமையை யெடுத்துரைப்பேன் கேட்பிராக. பூாவதில் சந்திரகுலத்திலே யவதரித்த புருஷவஸ் என்ற ஓர் அரசனிருந்தான். இவன் வேதாங்கங்களுடைய தத்துவங்களை யுணர்ந்தவன் சமஸ்த சாஸ்திரங்களிலும் மகா சமர்த்தன். நீதிமாககங்களை முற்று முணர்ந்தவன், சர்வசாஸ்திரப் பயிற்சியுள்ளவர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ் சிரேஷ்டம் வாய்ந்தவன். தேவேந்திரனுக்குச் சமானமாயும், மகா பூரிமானாகியும் இருந்தவன். அசுரர்களை ஜெயித்து முனிவருக்குப் பேருதவி புரிந்தவன். சமுத்திரஞ்சூழ்ந்த புனிமுவதிலும் அரசாண்டுவந்த பல மன்னரை ஜெயித்து ஏகசக்கராதிபதியானவன். இவன், சக்கிரவர்த்தியென்று பலருங் கொண்டாட ஏழு தீவுகளுக்கும் அரசனாய் உத்தரத்திக்குள்ளுள்ள காசியென்னுந் தலத்திலே வதிந்து புனி

முடிசையும் ஓர் குடைநீழலி லாண்டு செங்கோல் நடாத்தி வந்தான். இவன் இவ்வாறே நெடுங்காலம் அங்கு வாசஞ்செய்து பின்பு ஒரு காலத்தில் தக்கூண திசையை நாடிவந்து புண்ணிய பூமியாகிய ஓரிடத்திற் சிப்பிக்ஷைகொண்டு மணலூரென்னும் ஓர் சிவ்யபட்டினத்தை நிநமித்து அதில் வசித்து ஏக சக்கராதிபதியாய் அரசு செலுத்தி வந்தான்.

இவனுக்கு அதிக பராக்கிரமமுள்ள நான்கு புத்திரர்கள் அவதரித்திருந்தார்கள். இவர்கள் சரியான பருவத்தை யடைந்த காலத்தில் புருரவஸ் மோக்ஷதையடைந்தான். இவன் இவ்வாறு சென்றபின் அவன்புத்திரராகிய நால்வருக்குள மூலகவனாகிய இந்திரத்யுமனனுக்கு மந்திரிமுதலியோர்கூடி இராச்சியப்பட்டாபிஷேகம் செய்துவைத்தார்கள். இவ்வாறு பட்டாபிஷேகத்தைக் கொண்ட அந்த இந்திரத்யுமனனென்பவன் மிகவும் தர்மிஷ்டனாய் பாண்டியபூமிக்கு இராஜாவாயிருந்து அரசுசெலுத்திவந்தான். இவன் இவ்வாறு அரசுசெலுத்திவருங்காலத்தில் நெடுங்காலமவரை புத்திரர்ப்பேறின்மையால் வருந்தி பின்பு புத்திரர்பேணையால் புத்திரகாமேஷ்டியாகருசெய்தான். அந்த யாகத்தின்பலனால் அந்த இந்திரத்யுமனுக்கு பூநாராயணரைப்போல பூநாமாகிய ஓர் பலவனவதரித்தான். இந்தபுத்திரன் சகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தியவனாயும், சக்கரவர்த்திகளுக்குரிய குணம்படைத்தவனாயும், யுதத்திறசக்கரபாணிக் குச்சமான மானவனாயும், மலயாசலத்தை உபபோன்ற திடனாகியமுள்ளவனாயும், மகாபலமுடையவனாயுமிருந்தான். இப்படியிந்ந இவனுடைய பிரதாபத்தைக்குறித்துத் தந்தை மகிழ்ந்து இவனின்னால் மலயபர்வதத்திற்குத்துவஜம் போன்று விளங்கப்போகின்றதுணர்ந்து அதற்குத்தக்கபடி இவனுக்கு மலயத்துவஜன் என்னுமிருநாமத்தைச் சூட்டினான்.

இந்தமலயத்துவஜனுனைவன் எல்லாவிஷயத்திலும் மகாபிரசித்திபெற்றவனாயும், பிரசித்தமான குணசீலங்களை யுடையவனாயும், சகலவிஷயங்களிலும் சமர்த்தனாயும், மகாகுரனாயும், ஆத்மகாரியங்களிற் தேர்ந்தவனாயும், சந்திரனைப்போல குளிர்ச்சியும், அழகும், பரோபகாரமுமுள்ளவனாயும், சகலஜனங்களுக்கும் விருப்புடையவனாயும், மிகவுஞ்சத்தியநதங்கியவனாயும், மகாமேதாவியாயும், பூரண பாண்டித்யமுள்ளவிதவானாயும், சமயத்தை யறிந்தவர்களுக்குள்ளே சிறேஷ்டனாயும், விஷ்ணுபக்தியினாலே வியாபிக்கப்பட்ட ஆத்மபுத்தியையுடையவனாயும், மாதூர்பிதூர்களை ஆதரவோடு சம்ரக்ஷனை

சுஅ திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

பண்ணுகிறவனையும், பிராமணபக்தியுள்ளவனையும், கூத்திரியகருமங்களைத்தெரிந்தவனையும், மகாத நமிஷ்டனான பண்ணிப்பந்தகஸ்நானங்களிற்பிரியமுள்ளவனையும், வைதிகாமங்களை சரிவர நடத்துகிறவனையும், வினங்குநதன்மையை இவன்பிசாவாகிய இரத்திரத்யுமனைநிந்து சகலஜனங்களுங் கொண்டாட இரதமலையத்துவஜனுக்கு இராச்சியப்பட்டாபிலேகஞ் செய்துவைத்தான்.

பின்பு அரதஇரக்கிரத்யுமன்னவைவந்தனது புத்திரானுகிய மலயத்துவஜன இராசசியத்தை ஆண்டுவரும் ஸ்ரீமங்கைநோகரி இவன் இந்த இராச்சியாதிகாரத்தைகவசிப்பதற்குத் தகுதியானவனே யென்று நினைத்து அவன்நெறிவழுவாது அரதசெலுத்துவா நென்னுந் தைரியங்கொண்டு அவனை அங்கிருந்து அரதசெலுதுதுமபடி செய்துவிட்டு தானமகாபிணணிய சேககஜ்ரமாகிய நிருஷ்பாசலத்திற்குப்போய் அங்கிருந்து மகாலகஜ்ரமாகிபகவதகை சொது புநஷோததமரான சுந்தரராஜனை உபாசிக்கத் துணிபகாலத்திலயோகாபபியாசத்தினால், சரீரத்தை விட்டுவிட்டு பூநீரம் ராராயண நுடைய பரமபதத்தை யடைந்தான்.

பின்பு மலயத்துவஜராஜன சகல பூநீரம் பூநீரனைப்போன்றிருந்து யாவரும் சில ககிரத்யுமபடி பரிபாலிக்கவந்தான். இவ்வாறு பரிபாலித்து வந்தகாலத்தில், தினந்தாறும் கங்கையில் சென்று நியமபடி ஸ்நானஞ்செய்து வந்தபின் பரமகருமங்கிற பிரவேசகடியுதென்ற ஓர் உளனத விரதபூண்டு அவனியை நடோட்டும் கவழமல் விரதத்தை நிறைவேற்றி வந்தான். இவ்வாறு நடத்திய நங்காலத்தில், ஸ்ரீநாள் வழங்கப்பட்டபே கெங்கையுற்போல ஸ்நான கிருத்தியமுதலிபை வகளைச் செய்து திரும்பிவருங் காலத்தில் பிருஷ்படாவத்தின் வழிபாக வந்து அப்பாவத்ததின் மேலேறி உபாசியுந் சென்றான். அப்படிச் செல்லுங்காலத்தில் அங்கே வாசமாபி நுநத விஷ்ணுபக்தாள் கூடிக் கோபங்கொண்டு அவனை மேலே செல்லவொட்டாமல் தடுத்தத தள்ளிவிட்டார்கள். அப்பாடித் தள்ளினவர்கள் இன்னவரென்று மலயத்துவஜனுக்குத் தெரியாததினால் திகைத்து நாம் இவ்வளவு பாககிரமசாலியாயி நுநும யாரோ நமமைய பிடித்து தள்ளிவிட்டார்களுையென்று கோபங்கொண்டு தன்னை உத்தேகவணை இன்னவரென்று றறியுமபொநட்டு நான்கு திகுக்குகின்றும் தேடினான். இஃதுணர்ந்த மலயத்துவஜனது வேலைகாராகரும தெடித்திரிந்தார்கள். அப்பொழுதும், அவர் கண்களுக்கு ஒருவருந் தோற்றவில்லை.

அதன்றோ பணியாளர் மலயத்துவஜனைப் பார்த்து எமதிறைவனே! தங்களைத் தள்ளினவரை யரிடும்பொருட்டு நாங்கள் பலவிடங்களிலும் தேடியும் ஒரு நம் அகப்படவில்லை. இது ஏதோ மாயமாயிருக்கின்றதென றுணாததாகாது. அகனமேல் மலயத்துவஜன் தனது பரிவாரங்களை நோக்கி மமயாதனோ நமக்கு இதுவரையிலும் இவ்வித ஜயமானம் நடந்ததேயில்லை. ஆனபடியால் எப்படியாவது நம்மைத் தடுக்கவரைகளைச் சந்திரித்துத் தனது காலலாது நாம் இவ்விடத்தை விட்டுப்போவது சரியல்ல. நீங்கள் எப்படியாவது பிரயாசத்துடன் சேர்ப்போம் என்ற கடுகதவரைகளைக் கட்டாயம் பிறக்கவேண்டுமென்று ஐரோபிசுதவிட்டு அவன் மிகந்த விசனத்தோடு, சந்தேகத்தோடு அவன் மீது அந் தவிர்ப்புநான். அவன் பணியாட்கருகே ஆரம்பித்தவன் என்றே தெரிந்ததாகாது.

உவாது அவருடைய பிந்தையோது அரசன் நிகதினைச் செய்து கொண்டிருக்கிற ஹரிபாண்டி கனவிர பிரததிபக்தமாகி ஹே மலயத்துவஜனே! நீ நேசியுள்ளபி பாவத்திலே நங்காலத்தில் தகா கெனது நெருக்கமான ஹே மலயத்துவஜனே! நீ அதற்காகத் தவிர்ப்புநான், என்னைச் சொந்தவர்களான இரந்தப் பூவுமில் உன்னைத் தடுப்பவ ரெவிரி நகன்தான். உன்னையாட்கொள் றுமபொருட்டாகவே யுத்த கடுகதவரைகளை உன்னு தந்தை என் னை விட்டுப் போகாது என்றபடி பத்திரைகை அடைந்தான். நீயும் உன் தந்தைகளைப் போலவே உன்னை அதிக பத்தியுடையவனு யிருக்கொடிய. உன்னை எனக்கும அதிகப்படுத்தி யேறப்பட்டிருக்கின்றது. நான் சொல்லியபாவத்தில் எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கின்றேன். ஆனபடியால் நீ என்னை இவ்விடத்திருந்தே வழிபட்டு இஷ்டசாயிப்பதெய்தடைவாயாகவென்று உடனையிட்டு மறைத்தரு வினா.

உவாது சண்ட மலயத்துவஜன் அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு ஆகா மதிமோசம் போயவிட்டேன், எமபெருமான் வாசன் தானமென தறியாமல் இதைப் புண்ணிய பருவத்தின் மேலேறி அவமதித்தேன். எமபெருமான் என்மீது இவ்வளவு கருணைகொண்டு நெரிசனைதரு நான் செய்த பாகியமே இனி எப்பொழுது அந்தரராஜருடைய திருக்கோலத்தைக் காண்பேன். இனி அவருக்கே

தொண்டுபூண்டு அவனைக்குறித்தே தவமியற்றி அவ்வால் வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வானறி வேவெற னுடைய நானே என தீர்மானித்துக்கொண்டு உடனே பொச்சொப்பிபாலனத்தை மீட்குநி களைக்கொண்டு நடத்தும்படி செயதுவிட்டு தான் அந்நாள் நஷ்டபாற் திரியிலேயே தவவேடங்கொண்டு அபரஹ்மண பூதத்தை யுடைய வரும், அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாசக நாமைய அசுர நாசகப் பிறித்துத் தவமியற்றி வரத்தலைபட்டால்.

அவ்வாறியற்றுகதொடங்கி சில வருடங்களானை கந்தரமுலபலா திகளை உண்டும், வாயுபுஷ்ணஞ்செய்யும், பூரி வாசுதேவனை மனதிற மியானித்துக்கொண்டு இத்திரி நிகரொடு செய்து நிராகாரணயக் கொஞ்சக்காலமிருந்து வந்தான். பிறகு 6 வருடகாலம் அசுரநாசகநா கோவிரதாவென்ற திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு கருடாருடரா யிருக்கின்ற அந்த அரீசைய எகாஸ்தபா, மனநெருகதி அவருக்கு அர்க்கியபாத்திய ஆசமயேமெனப் உபசாரங்களைச் செய்து ஸ்தோத தரித்துக்கொண்டு வழியாட்டும் வந்தான்.

இவ்வாறு செய்நவநஞ்சாலத்தில் சத்தன ஸேவராமய கந்தர ராஜபபெருமான மலயத்துஞ்ஞைய ஆசனப் பதிகமொகது கருடா ரூடராயும், சங்குசககரதாரியாயும், மகாலட்சுமி விளையும் மார்பினை யுடையவராயும், தாமஸபரிஷ்வசனையொத்த கண்களை யுடையவ ராயும், சர்வாபரணங்களைக் கூடியவராயும், சாவிராணிகட்கும் ம்னோகரராயும், பிதாம்பரதாரியாயும், மாலைகளை அணிந்தவராயும், நீலமேகல்யாண ரூபராயும், பூதகணங்களாற் சூழப்பட்டவராயும், நேரிற் பிரசன்னமாகித் தம்முடைய திருவாகினுலை அவனைப் பார்த்து ஹே குமரதாய், ஹே கலயாண, உனக்கு மங்களமுண்டாகுக. உன்னு டைய மகாபரிசுத்தமாகிப் தவத்திற்கும்கியே இங்ஙனமெடுத்தியகூத மாயினோம். நீ நன்றாயுறாநோகுகெனநோதொர்சிப்பாயாக. உன் பீது எனக்கு எல்லை அன்பு உண்டாயிருக்கின்றது. உனக்கு வேண்டிய அனு க்கிரகங்களைச் செயவேனென்று திருவாயமலர் தருவினார்.

அவ்வாறு அருஞ்சரந்து பிரத்தியகூதமாகி கிருபைமொழிகளைக் கூறிய தேவதேவமாகிய அசுரதரை மலயத்துவஜன்பாத்தது அடங் காப் பேருவகையையும் ஆசனியத்தை யுமடைந்து தேகபரவசமாகப் புனகாங்கிதங்கொண்டு மகிழ்ச்சிபொருந்திய வார்த்தைகளோடு சாஷ்

[illegible]

அநந்தசுமைபாதிதில் ஸ்ரீ பகவான் மயபக்தவஜ்ஜனை அருளோடு
 ஸ்ரீமாத் து புவன நாசக சீனே சிலைமெக்காகடுமெசுகி ஹேமலயதது
 வஜா பூநுபு கபிப வரபுரும பகாசகநிபமுடைய வாகளாய எனனை
 உபாசிசுது என வடைய வாயபிரசாகத்தி னுலேயே இரகமண்டல
 ததையாண்மொரு முடியில் என்னுடைய பதந்தை யடைநதார்கள்.
 அதுபோல நீயும் என்னுடைய வரபபிரசாகத்தினால் இராசசியத்தை
 யடைந்தவனுயிருக்கின்றாய். நீ அனுபந்தி கங் வரதவிரசத்தினால்

நிஉ திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

நமக்கு அதிக திருப்தியேற்பட்டிருக்கின்றது ஆகலால், உன்னுடைய மனோபீஷ்டப்படியே சகலவாங்களைபும சித்தபாய்க்கொடுக்க விரும்புகின்றோம். நீ உனக்கிஷ்டமான வரங்களைச் செய்துகொள்ளக்கூடவாயென்றுரைத்தனர்,

இவ்வாறு சொன்னபகவானுடைய அபாயம் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே மலயசதுவஜன பெருங்கிழாசிபடைநாய தேவராஜ ய ஸ்ரீ வாசுதேவரைப்பார்க்கு எனயா யமெல்லாமெழிச்சவந்த பகவானே? உன்னுடைபூரணதெரிசின் சதை யாடநந்திகே எங்குது போதுமான வரமாபிருக்கின்றது ஆபீறும இன்னும் நுகாரியத்தை விருமபுகின்றேன். அதாவது நின்ற பேரநர் நிபந்தகதோற்றத்தை இந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் தெரிந்த துபுத்திபடைய வேண்டுமென்பதாகச் சித்தாக்ரும இராஜாதிபதிரா இச்சுகிததுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் கேவல ஞானசைகரைய மணிதார்க்கு உன தெரிசனை கிடைப்பது மிகவும் அரிதாய் அகலால் சந்நிய உன்னுடைய அலங்காரவடிவத்தை எப்பொழுதும் பெரிதும் பாகுபித்தை யடையுமபடியாச ஆங்க வ் நஷ்டாபலத்திலேயே நீ ஸ்ரீதேவி ஸ்ரீதேவிகையாய சமஸ்த சீசனாதிபதி கணபசருடன் என்னுடைய பூசையைக் கிரஹிததுக்கொண்டு எவ்வுருப பிரபலனாயும் இருக்க வேண்டும். எனக்கு வரமநா வேண்டிப் துணைபிர்ப்பல புகுந்த ஒரு வரத்தைமட்டும் அருளவேண்டிய்ை என் பதாகானே,

அந்த வார்த்தைகளை அடியார்க்கு அபிபராதிய பகவான சேடம பேராணந்தவகொண்டு மிக அனபோடு மலையததுவஜனை நோக்கி எனதன்பனே! நீ சொன்னபடியே இந்தப் பாவத்தில முத்தியும் வசித்துக்கொண்டிருக்கேன். இனிமே லும வசித்துக்கொண்டிருப்பேன் முன் ஒருகாலத்தில் கடிய தேவன என்கைக்குறித்து அருந்தவஞ்செய்யும்போது அத்தவத்திறங்கி நான் பிரபத்திபகூட்டவையுடன் அவன் எனனை நோக்கி ஹே பகவானே! நீ ஸ்ரீதேவி பூதீகையோடு கூடினவராயும், சகல பரிவாய தேவனசகலோடும் இந்த விந்ரவதபாத தீரியில் எழுந்தருளவேண்டும். அப்படி யெழுந்தருளிப் உமமை மகா பக்திமானகளாயும் மிகப்புகழ்ஞானாய் மிகக்கிறமணிதார்களும், மார்க்கண்டேயராதிரிஷிகளும், மறநாராயணரிஷிகளும், தர்மிஷ்டாக்களான வைஷ்ணவர்களும், சூத்திரர்களும் தெரிசிக்கவேண்டும். நீர் அவர்களுக்கிஷ்டமாகிய வரங்களைக்கொடுத்ததாதரிக்க வேண்டும், அவர்களால் நீப்பொழுதுஞ் செய்கின்ற பூசையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்,

இது காண் எனக்குத் தரவேண்டிய வரமெனதுகேட்டுக் கொண்டகாலத்தில் நான் அவனுக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கொடுத்ததோடு அவனிடத்தில் பிறபட்டகாலத்தில் இராஜரீஷ்டனாயும், மலயத்துவஜனென்னும் பெயர்ப்பெயர்வனாயும், சந்திரவமிசுத்துக்கு அலங்காரபூசனாயும், என்னுடைய பரிபரிதததிலிடுதகபகதியுள்ள வனாயும், குருனாயும், சுகந்தனாயும், சமரதனாயும், சகாபாபரஹிதனாயும், எனனிடத்தில் சமஸ்கமான அங்கங்களைபும் என்னுடைய பிரயோசனாத்மமாக உபயோக பரிசுத்தனவனாயும், சாவேந்திரியங்களைபும் அடக்கினவனாயும், அமைச்சருவன் இயருவந்து மமமைத்தெரிசிப்பான அப்போது அவனிடத்தில் தவத்தித பொருட்டாய் நாம மிக்க அன்புபுணரி வேண்டியவராகவோடு பொருப்போடு, அப்போது நீகேட்ட இரதாபாரிபவனாயும் அவன் மீகடபாண, அவனபொருட்டாக நாம அனுக்கமரத்தெரிசிய மெனது, உன்னுடைய விஷயங்களைபும்; நீகேட்டினதும் நாமகொடுக்க இசைந்திருபுகமாகிய இரதவரவகளைப்பற்றியும், முன்னடியே ரொலிப்ப இவடத்திலேயே இரகசியமாய் வசுரதபரொலித்தோடு, இப்பொழுது நாம அநதததருமதே வனுபுருசொலித்திருக்ககாலானது வந்துவிட்டபடியால நீ இவருவந்து தவருடுவையும மாரபரிசுநகரவாயுமநோதது, ஆதலால் மலைய நவச்சுனிந் விருத்தியபடியே எல்லாவரங்களைபும் கொடுத்தோம், உன்பொருதும என்கைத் தெரிசித்துக்கொண்டிரு, நாபுரக்கங்கையுடைய வாயிடுந் நோத புத்தர்வினனுமமரத்தினுடைய புகதமான புகுபரிசுத்ததில், அதாவது, இரதசசைலத்தத்ததில் எனக்கு வசிக் தபபுபாண பரிசுத்தபபடியுக்கின்றது. அநத இடத்தல் தேவபுரமாயும் எல்லாகாமாவினலே நாமிக்கப்பட்டதாயுமிருக்கின்ற விமோசனத்தில் இரதன புகலானகேவாகளும, முனிஸ்வரரும, காலநீசா நாம செவிக்குறம்படியாக உன்னுடைய சநகோஷத்தித்தமாபொபொழுதும் வசிக் துக்கொண்டிருப்போம், உன்மனோபிஷ்டப்படியே எவாகருத்தெரிசின்த நலோம், ஆசலால் நீ அஸ்வயுஜிமாசத்தில் எமக்கு பிரமோதர்வகதைசெய்யவேண்டும், இதன்பொருட்டாகத் தேவாகளுலோரும இடைவிடாது நமமைவேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள், ஆகலால்இதை நிறைவேற்றுவதோடு இன்னும் நமக்காகவேண்டிய சகலகாரியங்களைபும் நீயேநடத்திக்கொண்டு வரவேண்டும், நமது ஆலயத்தைமிகவும் விஸ்தீரணமானதாகவும், சகலமண்டபங்களோடு கூடினதாகவும், மிகவுன்னதமானதாகவும், ஆகா

[illegible]

பெளமவாரததினா, சந்திராபகிரகணை காலத்திலும், புனர்
 ணியசக்திதரங்களிலும், இதில் ஸ்தாவரபஞ்சபால அபயபிரதேயந்த
 வர்கள் இதிரபதநிபபபடைந ஏ சாதிப நர்ப் பானாபட்டுபகசகதை
 யடைவார்கள். இதிலுள்ள நர்ப் பானாபட்டுபகசகதை
 ம், தானமுதலியவைகளைச் செய்பவாகப் பாய எண்ணலாக செயலங்
 களைக்கொடுக்க மிரவும் கடமைபட்டிருக்கின்றனர். நாய நுகறிந
 ஷபபர்வதத்திலுள்ள நாய நுகறிந ஷபபர்வதத்திலுள்ள நாய நுகறிந
 ம். கருணைததிருக்கொலகுகே கருணைததிருக்கொலகுகே கருணைததிருக்கொலகுகே
 வந்து தெரிசித்தால் தரித்திரநுக தானமுடை பரிகார சந்திரபதநாயந
 ம்புத்திரபாகவயதையடைவார்கள். பாவதையடைவார்கள் பாவதையடைவார்கள்
 பத்தையடைவார்கள். பாவதையடைவார்கள் பாவதையடைவார்கள் பாவதையடைவார்கள்
 நிஷ்காம முத்தியை வேண்டிபவர்கள் சந்திரபதநாயந ஷபபர்வதத்திலுள்ள
 யடைவார்கள். ஆகவே நாய நுகறிந ஷபபர்வதத்திலுள்ள நாய நுகறிந
 ஷபபர்வதத்திலுள்ள நாய நுகறிந ஷபபர்வதத்திலுள்ள நாய நுகறிந ஷபபர்வதத்திலுள்ள

இந்தவாறு தலையினை மலைபகுதியிலுள்ள கேட்டுத் தேகாபுரி நதும் பகலாலைப்பார்த்து என் உத்யபேரமுறையினைக் கையினை உன்னுடைய கருபாகடாக் கைத்திலுமே நான் எல்லா நன்மைகளையும் பெற்றேன் எனது பிதூர்க்களும் கருகாரத்தரானாகள். இனிமேல் இவ்வுலகத்தி

[illegible][illegible]

ரசாதத்தினுலேமுடிவில் நம்முடைய வுலகத்திற்கு வந்துவிடக்கடவா யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தரத்தை யடைந்துவிட்டார்.

அதன்மேல் மலைபத்துவஜன் பெருத்தஉலகையோடு சக்கரபா ணியாகிய ஸ்ரீஹரிக்கு பன்முறைநமஸ்காரம்பண்ணி அவராகநாடித் தவண்ணமே அவ்விடத்திருநடு பல கைநோங்க ஈபாடுகளைக்கொண்டு பகவானெழுந்தருளி யிருக்கும் ஆலங்கை மிகவிஸ்திரணமாங்க சகல லக்ஷணங்களும் அமைபும் டியாசக மட்டிமுடிதது எம்பெருமானுக் குச் சகலவுற்சுவங்கையும முறைபாடி யோசெய்துவிட்டு தன்னகர்க்குச் சென்று மைந்தனுக்குப் பட்டாடி ஷேதாருசெய்து பழைப்படியும் விருஷபாத்திரிக்குச்சென்று அந்நவருசெய்து முடிவில் பகவானது திருவடி நீழலடைந்தான். அவனொருகொம்பாடி பே சகலவுற்சுவாந் துகளும் இன்றுநடந்தேறிவருவென அந்நமஸ்பததுவசஞல் கட்டி முடித்தஆலயமானது எசகாலத்தா டியா ததாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. எம்பெருமானு மெவர்ப் பூமியைனராய் இன்றுமீனங்குகின்றனர்.

ஆதலால் ஹே பஹிஷிபே இத்தகையபகவானைத்தெரிசிப்பவ ரடையும்பலனுக்களவின் து தபபுராணியகதைகைய எவனேனும ஒருவன் கேட்டாலும், கேட்குபடிய செயதாலும், சொன்னாலும், சொல்லும்படி செய்தாலும், அவன்சாவ பாவங்களினின நம் விடுபட்டவனாய் முத்திகலத்திற்கு உரியவனாவான். இத்தகையகவர்களிலும், பிரம்ச்சததிரங்களிலும், இரண்டுசூதியாகாலங்களிலும், விஷ்ணுவின் துபக்க சனங்களுடைய சன்னிதானத்திலும் படிக்கவேண்டும். இத் தனைவிஷ்ணு பக்தானைக்கொண்டு சாவகாலத்திலும் சந்திர சூரிய ஷேத ணகாலங்களிலும் பிரசாதிசூயபடி செய்யவேண்டும். இப்படிச்செய் வதால் எவ்வகைப்பாபங்களும் நீங்கிச் சாவுபுணரணியங்களும கைகூடு ம் முனிபுங்கவரே! இரத அத்தியாயத்தின்பெருமையை யில்வனவென அளவிட்டுச்சொல்லவென்னுமுடியா தென்று அகஸ்தியர் நாரதருக் குச்சொல்லிமுடித்தார். ஹே மகரிஷிகளே! நான் தன்படியே யுங்கரு க்குவமுத்தினேனென்று ருதபுராணிகா சொல்லிமுடித்தார்.

விருஷபாத்திரி பஹாந்மியத்தில்

பத்தாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

பதினேராவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டபடி விருஷபர்த்திரியில் மலையத்துவஜனால் நடந்த சிறப்புக்களையும் ஸ்ரீ சுந்தரராஜப் பெருமானுடைய திருவிளையாடல்களையும் சொன்னகாதிரிவிகள் கேட்டவுடன் மிகவும் பேரானந்தமடைந்து மீண்டும் புராணங்களிற் சமர்த்தராயும், தத்துவங்களை யறிந்தவராயும், வியாஸசிஷ்யராயும், மிகவும் உதார குணத்தோடு கூடியவராயும், சர்வாத்மாக்களிடத்திலும் நேயமுடையவராயு மிருக்கப்பட்ட சூதமகாபுனிவரை நோக்கி பகவத் பக்தியோடு நமஸ்காரம்பண்ணி ஹே மஹாபுனி சிரேஷ்டமே! தங்கள் சமூகத்தினின்றும் விருஷபர்த்திரியினுடைய எல்லாவைப்பவங்களையும், விசேஷமாகக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தோம். ஆயினும் இன்னும் அந்த இடத்திலேயே எப்பொழுதும் வாசஞ்செய்துகொண்டிருப்பவராகிய சுந்தரராஜஜூர்த்திரியினுடைய தூபுரகெங்கையினது விருத்தார்த்தத்தையுங் கேட்க விரும்புகின்றோம். எங்களுக்கு அழைத் கேட்பதினால் அளவற்ற குதூஹலமேற்படுமென்று தோன்றுகிறது. ஸ்ரீ வாசுதேவரைச் சம்பந்தித்த பல சரித்திரங்களை அடிக்கடி கேட்டிருப்பினும் இது எவ்வளவு கேட்டாலும் ஆனந்தத்தையே விளைத்துக்கொண் டிருக்கக்கூடியதாகையால் அவருடைய புண்ணியசரித்திரங்களில் ஒன்றாகிய இதையும் கேட்கவேண்டுமென்னும் அளவற்ற அவா எங்களுக்குண்டாயிருக்கிறது. மேலும் உம்முடைய வார்த்தைகளாகிற அபிரதசாரமானது செவ்வழியாக உண்ணப்பட்டவர்களுடைய மனதை இழுத்து அதனிடத்திலேயே இருக்கச்செய்கிறதாய் விளங்குகின்றது. பலசாகரத்தில் ழுழிகச் சமுலுகின்ற ஒருவனுக்கு உமது மங்களகரமான வார்த்தையாகிய தெப்பமானது கிடைக்கும்படித்தில் உடனே அவன் அந்த பலசாகரத்தினின்று களாயேறி முத்தித் தலத்தையடைந்து மகிழ்வான், உம்முடைய அபிரதம்போன்ற வார்த்தைகளாகிற பிரவாகமானது பலபுராணங்களாகிற பலகளைநதிகளாகி ஆபிரத்திற்குமேற்பட்டவைகளாகப் பிரிந்துசென்றுஇடையறாதுஜனங்களுடைய பாபமாகிய தாபங்களைப்போக்கிச்சாரமாகிய அக்கினியினால் தகிக்கப்பட்ட ஜீவர்களுக்குஞ்ஞானமாகிற குளிர்ச்சியைக்கொடுத்து வளர்த்துவருகின்றது.

ஆகலாபகவத் பிராப்தியை இச்சித்தவர்களாகிய எங்களுக்கு மேற்கண்டவாறு சிறப்பையடைந்த உம்முடைய அந்தத்திருவாக்கினாலேயே அந்த தூபுரகெங்கையானது மஞ்சீரத்தினின்றும் எவ்வாறு, உண்டாயிற்றென்பதையும், சமஸ்தகலயாணங்களையும் உண்டு

திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னும்

ண்ணுகிறதாயும், ஜனங்களுக்கு உபகாரத்தைச்செய்கிறதாயும் இருக்கின்ற அந்தகெங்கையானது எவருக்கு முத்தியைக்கொடுத்திருக்கின்ற தென்பதையும், எவருக்குப்பிரத்தியகூழமான தென்பதையும் என்ன இதில்ஸ்நானஞ்செய்து மோகூழத்தை அடைந்திருக்கின்றனென்பதையும், இன்னும் அது சம்மந்தமான சகலவிஷயங்களையும் சவிஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச்சூதுபுராணிகள் விகவுஞ்சந்தோஷித்து பகவானுடைய திருப்பாதாம் புஜத்திற்கு நமஸ்காரமபண்ணிச் சொல்லத்தொடங்கினார்.

ஹே மகரிஷிகளே ! நீங்கள் தூபுகெங்கையினது விருத்தாந்தத்தை விரும்பிக்கேட்டபடியால் உங்களமனோபேஷ்டப்படியே சொல்கின்றேன்கேளுங்கள், அசுரகுலத்திலே உற்பவித்த பிரகலாதனுக்கு பிள்ளையும், விரோசனன் என்னும்பெயருடையவனுமான ஓர் அசுரனுக்குப்பூர்வத்தில் பவிச்சக்கரவர்த்தியென்று ஓர்புத்திரன் தோன்றியிருந்தான், அவன்மகாபலிஷ்டனாயும், மிகுந்த கொடையாளியாயும், சத்தியவிரதனாயும், ஜனங்களுக்குள்ளே விசேஷகார்திமானாயும், இருந்துமுடிவில் பிரமணேநோக்கி பெருந்தவஞ்செய்து ஒப்பில்லாதவரங்களைப்பெற்றுக்கொண்டான், அந்தவரமகிமையானும், தானவிசேஷத்தாலும், எல்லாத்தேவர்களும் தனக்குக்கீழாகும்படியெய்துயுத்தசாமர்த்தியத்தால் சகலதேவர்களையுஞ்செயித்து மூவுலகத்தையும்தானே அரகாண்டுவந்தான் அவனுடையயுத்தத்திற்காற்றாது இந்திராதிசமஸ்ததேவர்களும், திக்குப்பாலர்களும், புறமுதுகிட்டோடி மேருயலைச்சார்பிற்போய்ச்சார்ந்து பவிச்சக்கரவர்த்திக்குப் பயந்து பகலில் வெளிவராமல் பலயுகங்கள்மட்டும் குகைகளிலேயே வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள், இப்படியேயிருந்து துன்பஞ்சுகுகாராய்முடிவில் எல்லாத் தேவர்களுந் ஒன்றுசேர்ந்து ஓகாலத்திற் பிரமாவினிடஞ்சென்று அவ்வொக்கண்டு நாயன்வரிந்து சகல வுலகங்களையும் படைத்த தருமசீலமே ! நாங்கள் சந்துருங்கொற் குழைபடுத்தப்பட்டவர்களாய் விட்டோம். நீரே சுரவரராணர்களுக்கும் கருதகுறாயும், பாலன்மபண்ணுகிறவராயுமிருக்கிறீர், அப்படியிருக்கச் சிலரை உயாததிச்சிலரைத் தாழ்த்துவது நான் பரிமாருமா. தற்போது பவிச்சக்கரவர்த்தியால் நாங்கள் அடையுந் துன்பத்திற்கு அளவேயில்லை. எங்கள் ஸ்தானங்களை விட்டுப் பலயுகங்களாய்க் குகைகளில் வாசம்பண்ணிக்கொண்டு வருகின்றோம். அவன் உம்முடைய வரத்தினாலே மதோன்மத்தனாய் எங்குந் தடையில்லாது சஞ்சரித்து சகலரையும் போரில் வென்று புறங்

கணநி எல்லாருடைய சமயத்தாக்களையும் எளிதிற கைக்கொண்டு அவ
னே அனுபவித்து வருகின்றான். அகாவது தேவாருடையவும்,
கொதாவருடையவும், மனிதாருடையவுமாகிய சகலசமயத்தாக்களையும்
|| 1 || யானே உயர்ந்தவன். நாவாய் அக்காரணத்தால் மிக்க
வாய்மையானவன். ஆகவே நீதிக்குரிய ஆதலால் நாவள எவ
ருடைய பாவத்தையும் மறந்துவிட விரும்புகின்றேன். நான்
உயர்ந்தவன். நான் உயர்ந்தவன். நான் உயர்ந்தவன். நான் உயர்ந்தவன்.

[illegible]

அப்படி பிரத்தியக்ஷமாகி ஐக்காத நம் துக்கத்தைப் போக்கிக்
கிறவருமாகிய தேவதேவனை பிரமதேவா பலதடவை நமஸ்கரித்து
அந்தவாசுதேவனாபபாத்தது ஹே நிரோ! பஸி சமகரவாததிரிணை
இந்திராதீதே வாகள தானப்பிரஸடாளாமி த நு செலவங்களை யெல
லாமிழ்ந்து மிகவும் வறுமையுடன் துக்கத்தையடைந்து வருந்துகின்
றாகள, அவர்களாமின்றும் தங்களுடைய செலவங்களைப் பெற்றுச்சுக
மடையுமபடி கிருபைபுரியவேண்டுமென்று மிகவும்இரங்குகேட்டுக்
கொளவதால் அவர்களுடைய மனோபீஷ்டத்தை சிறையேற்றுதற்கு
ததமமையனறி வேறொருவரால் முடியாதாகையால் அதனபடியே
அவர்களுக்காக கிருபைபுரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தனைசெய்ததா,

அவ்வாறு பிராமதேவா சொன்னதை ஸ்ரீ பகவான்கேட்டு அவரைப்பார்த்து சிரந்தியுக்காததனை! நான் முன்னமையே உன்மனதிலே நுபபதைத்தெறிந்து தேவாகளுக்குக்கிருபைபுரியுமாறு விரும்பியிருக்கின்றேன், அதலாலின்னும கொஞ்சக்காலத்தில் நான்காசிப்பேற

ஜாபதிக்குத்தியினுடைய கற்பத்தில் இந்திரனுக்குத்தமபிராகபிற்
ந்து பிரம்சாரியாகவும், பரிசுத்தனாகவும் இருந்துகொண்டு அந்தப்பரிசு
சக்கரவர்த்தியினுடைய சம்பததையெல்லாம் விபாசகதிகிலே விபா
பித்து அவனிடமிருந்து கைப்பற்றி கொண்டு வர வாய்ப்பு
இந்திரன்முதலாகிய சேலாநாயகன் தீவிரப்பாடு வாய்க்க கொடு
ப்பேன், என்றுசொல்லி இராமசேனாபுரம் பரமேஸ்வரனிடம்
தெய்வனுப்பிவிட்டு பூமிநகரம் வரமா காவிரி பரமேஸ்வரன்.

பின்கொண்டாலததிருமலையுள் சென்று பரமேஸ்வரன் பூமிநகர
ராயணாதாம பிரமதேவநாயகன் பெயர் மலையுள் சபுபுனை யகியேச்
சையினுலேகாசிபுரம் மலையையடைந்து அந்நிபுனை யகெற்ப
த்தில் பலபிரயாசை கடிபெருக நிறுத்தினான் உறப்பதிடானார், அவ
வாறு உறப்பதியான் கையான பெருமைபொருதிய சோழநாடு
உபேந்திரரென்னும் பெயர் மலையுள் வர வாய்க்க நிறையயடைந்து
மனசினுலேநாம உத்சேரித்து வந்தகாரியபரமேஸ்வரன் திருச்செங்கோண்
டு தவயிபற்றி சித்காசரமேஸ்வரன் சிறிது சாலவசிக்ந்து கொஞ்சக்கால
ம்பூமியில் வாசஞ் செய்குமொண்டிருந்தான்

இப்படியிருந்து வநம்போது உருவாகி அந்த உபேந்திர
ரானவாதாம எண்ணிவந்த சாரிய சோழ நகரம் மாறுதரு நிர்பகாலம்
வந்ததெனகருதி செருகத்து விருந்தவனாய் மகா மலையிட்டு நெசனறு
அவனைக்கண்டுஒரு மண்டலேஸ்வரர் நீரொழிபுறம் மகாபிரகித்தி
பெற்றவனென்று கேள்விப்பட்டேன அப்பால் நீ தவச்சிறுக்கப
ட்ட எனக்கு உன்னுடையசுவாநீனத்தினின்று நன்றி விசுவாமிநியை
ன்றடி அளவுபூமிபத துணமா ககொடுக்கவேண்டுமே, அப்படியுமொ
டுப்பாயானால் உன்னுடையகோத்தியானை விட உருவாமல் அப்படியா
து என்று பலவாறு அவனை ஸ்தோதசிராஜம் செய்க்கேட்டான், அவ
வாறுகேட்கும்போது பலவாங்களுக்குள்ளே மிகவுருகிரேஷ்டனை
பரிச்சக்கரவர்த்தி மிகவும்கொடுக்கிகொண்டு அவரைப்பார்த்து சுவாமி
களே இந்த அறபக்காரியத்தைத் தானு என்னிடம்கேட்கவேண்டும்
தங்களைப்போன்ற தவசிரேஷ்டர்களுக்கு இந்தமுவுலகத்தைதாரும் வே
ண்டுமானாலும் கொடுக்கச்சித கமாயிருக்கின்றேன், ஆதலால் நீர்கேட்
டப்படியே மூன்றடிபூமியை இதோகொடுக்கின்றேன் பிடியுமென்று
தானை நீரையெடுத்து அந்த உபேந்திரராகிய வாமனபிரம்சாரியின்
துகையில்வார்த்துப் பூமியைத்தானம் பண்ணினான், உடனே அந்த
பூமியும் பரிச்சக்கரவர்த்தியினுடைய பூதானைலத்தை கையிற்கிர

றித்தார், அவ்வாறு கிரஹித்தானபிற்பாடு லாமனரூபமாயிருந்த அந்
பகவான் அண்டத்தை யெல்லாம் ஒரே அடியில் அடக்கத்தக்க ஆச்ச
ரியமாகிய பெருத்த தேகத்தை யுடையவராகத்தோன்றி அந்தப்பலி
பலிச்சகரவர்த்தியானவன் மிகவும்நடுக்கங் கொள்ளும்படியாக அவனால்
ஆளப்பட்ட மூவுலகங்களையும் நமக்கு அளவன் தானஞ்செய்தபடியே
மூன்றடிபளந்து எடுத்துக்கொள்வார்போன்று இரண்டேயடியளந்து
விட்டார், பின்பு அந்தப் பலிச்சகரவர்த்தியைப்பார்த்து ஹேநர்மாத்
துமாவே நீ தர்மவிஷ்டர்களுக்குள்ளே மிகவுஞ்சிரேஷ்டம்பொருந்தியவ
ன் அப்பேர்ப்பட்ட உன்னால் உன்னுடைய ஆளுகையில் எனக்கு மூன்
றடிமண்கொடுக்கப்பட்டது, அதன்படியே, நான் அளக்கத்துணிந்து
இரண்டடிமட்டும் அளந்துகொண்டேன், இன்னும் ஒரு அடி அளப்ப
தற்கு இடத்தைக்காண்கிலேன், ஆதலால் நீ சொன்னவாக்குத்தவறாம
ல் குறைவுபடுகிற ஒரு அடி அளவையுங்கொடுத்துவிடவேண்டும், இல்
லாவிடில் சுத்தியந்தவறினவனாகின்றாய், ஆனபடியால் இன்னும் ஒரு
அடிக்கு என்னசொல்லுகின்றாயென்றார்.

இந்தச்சம்பவத்தைக் கண்டவுடன் பலிச்சகரவர்த்தியானவன்
மிகவும்பிரமித்து சொன்னவாக்கியத்தைத்தவறி நடக்கமுடியாமலும்
வேறுமார்க்கம் ஒன்றுந்தோற்றாமலும் பகவானைப்பார்த்து சுவாமி!
இனிமேல்தங்களுடைய ஒரு அடி அளவுக்குப்போதுமான இடம்
என்னிடத்தில் ஒன்றும் இருப்பதாகத்தெரியவில்லை, என்னைத்தவிர
இங்குவேறென்றுமில்லை இதோ என்கிரமிருக்கின்றது, இத்திறுன்
அந்த ஒரு அடியையும் அளந்து கொள்ளவேண்டுமென்று மிகவும்
பக்தியோடு சிரசைக்கூட்டினான், அதைக்கண்டுவிபுவான பூர்வமநாரா
யணர் மிக்க சந்தோஷத்தோடு புன்சிரிப்புக்கொண்டு அவன்சொன்ன
படியே தம்முடைய ஒருஅடியைச் சிரமீதுவைத்து அளப்பார்போ
ன்று அவனை அப்படியே பாதாளத்தில் அழுத்திவிட்டார் அந்தப்படி
பலிச்சகரவர்த்தியை அழுத்தியகாலத்தில் பிரமாவினுலே பிரமலோ
கமட்டும் வளர்ந்திருந்த பூர்பகவானுடையபாதம் பூஜையின்பொருட்
டாக பரிசுத்தஜலத்தால் சுத்திசெய்யப்பட்டது. அப்படிசுத்திசெய்வ
தற்காக விட்டஜலமானது பூமியில்விழுந்து சித்தர் கெந்தருவர்களா
லே கொண்டாடப்பெற்ற கெங்கையாகிப்பிரகாசித்தது. அந்தக்கெங்
கையானது இன்னும் ஆகாயத்தில் அம்ஸபக்சு, போலபிரகாசித்துக்
கொண்டு அதன்தொடர்ச்சி பூமியிலும் வழிந்தோடி வருகின்றது.

மேற்சொன்னபடி பிரமாவினால் கழுவப்பட்டபோது பகவானு
டைய பாதச்சிலம்புகளிறற்கிய மீதி ஜலமானது அவர்சுவர்க்கமத்தி
யபாதாளமென்னும் மூன்றிடங்களிலும் அடிவைத்தளக்கும்போது
அங்கங்கே ஒவ்வொரு அருவிகளாக உண்டாகிமூன்றருவிகளாக ஓடி

ன, அதில்பாதாளத்தை மகாபலியின் சிரசில்வைத்தளக்கப் புருங்கா
லத்திலுண்டான அருவியானது இந்தநிருஷபாத்திரியின் உச்சியில்வ்
முந்து கீழிறங்கிபோடியது அதுதான் இங்கேஒடுகிற நூபுறகெங்கை
இந்தநூபுறகெங்கையின் பெருமை ஒருவிதத்தாலும் அளவிட்டுச்
சொல்ல முடியாது, இந்தப்புண்ணிப் தீர்த்தமானது, இன்னும்பல
அருமைவாய்ந்த அருவிக்கோடு கலக்கப்பட்டு மிகவும் பரிசுத்த சுந்த
ரமான ஜலத்தோடு கூடியிருவுஞ் சிரேஷ்டமான வலிமக்கற்களுக்கொ
ப்பாகிய பிரகாசத்தோடு சிலஇடங்களில் அழகிய நீலோற்பல புஷ்ப
த்திற்குச் சமானமாகிய காந்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில்
வைரேபகற்களின் காந்தியையுடையதாகியும், சிலவிடங்களில்முத்தா
பலமுள்ளதாகியும் சிலவிடங்களில்முத்துக்களைப்போன்ற பிரகாசமு
ள்ளதாகியும், அமுஞ்ளதாகியும், நிர்மலமானதாகியும், மாதூர்யகுண
முள்ளதாகியும், சித்தர், சாரணர், கெந்தருவர் இவர்களாலே சேனிக்
கப்பட்டதாயும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது, இன்னும் இந்தநூ
புரகங்கையாகிய தேவதீர்த்தமானது இப்பூமியில்எப்பொழுதும்
உத்தியான வனங்களிலிருக்கின்ற மரங்களின்வோர்களை நனைப்பதின
ல் அவைகளை வளர்க்குந்தாயைப்போன்று விருத்திபண்ணுகிறதா
யும், செண்பகம், அசோகம் புன்னாகம், மருதாணிமுதலிய திவ்ய
மணமலர்களைப் புஷ்பிக்கின்ற பல தருக்களையுடைய அநேகசுந்த
ரமாகிய வனங்களை இருகரைமருங்கினும் உடையதாகும், யூதிகை
புஷ்பம், ஜாதிபுஷ்பம், மல்லிகைபுஷ்பம் கருநெய்தல்புஷ்பம் ஆகிய
பலஅளவிறந்தமலர்களின் வாசனையைப்பெற்றதாயும்,வனசைலங்களி
ல் மிகவும்பிரியத்தோடு வசிப்பவராகிய அந்தச் சுந்தரராஜருடைய
நேத்திரம் போன்றதாயும், சமுத்திரராஜனுடைய கன்னியாயும், பக்
தியோடு வாசுதேவருடையபாதத்தை ஆஸ்ரயித்துக்கொண்டிருப்ப
தால் புருஷனோடு கூடியபெண்போன்றதாயும், மூவுலகங்களையும் இர
ண்டடியாலளந்த பாதாம்புஜங்களையுடைய ஸ்ரீசுந்தரராஜப்பெருமான
து நிர்மலவங்களாகிய தாமரைப்புஷ்பங்களையுடையதாயும், சகலமு
னிவர்களாலும், இஷ்டசித்தியையுடையும் பொருட்டாகச் சேவிக்கப்
பட்டதாயும், தேவசுரமனுவிபர்களுக்கு ஸ்நானஞ்செய்த மாத்திரத்
தில் இஷ்டசித்தியைக்கொடுக்கக்கூடியதாயும் நிலைபெற்றுப் பிரகாசி
க்கின்றது.

மேலும் இதில் ஸ்நானஞ்செய்து மரீசிமஹரிஷியைச் சேர்ந்த
மூக்கிய முனிவர்களும், நிர்மலமுடையவராய் விஷ்ணுசாயுச்சியத்தை
படைத்திருக்கின்றார்கள். இன்னும் தர்மதேவன் சாயுச்சியத்தையும்

பிரமீதவர் விஷ்ணுனினது சமீபததையும், சுதபஸ் என்பவர் சாரூபத் தையும், இகன ஸ்நான விசேஷத்தால் அடைந்திருக்கின்றார்கள். இந்த விருஷபாததிரியில் வசித்துக்கொண்டிருக்கிற சுந்தரராஜனாத் தெரிசிப்பதினால் இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்வதினாலும் அடையும் பலனுக் களவேகிடையாது என்றுநாத தருளினார்.

இதைக்கேட்ட முனிவர்களெல்லோரும் விமரிதத்தராகி அந்தச் சூதாப்பார்க்கு முனிசிரேஷ்டரே நூபுரகெங்கையினது சரித்திரத்தைக் கேட்கவே கமிசர் ஆனந்தமே விளாநுகொண்டிருக்கின்றது ஆதலால் இன்னும் புதின ஸ்நானபலனால் எவரெவர் உன்னதபதி பெறமுடிகளெனனும் விரததையும் உரைத்தருள வேண்டுமென்று கேட்க, அவாஜோப்பாச, சூச சூதமகாமுனி சொல்லத்தொடங்கினார்

ஹே முனிபுங்கயமே! நீங்கள் விரும்பிய அருகச் சரித்திரத்தை யுஞ் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். பூர்வதலை பாததுவாசகுலத்தில் உற்பவித்த சுதபஸ் என்பவா மோக்ஷ இசையுடையவராகி விருஷபாத்திரி பர்வத்திறகுவந்து நூபுரகெங்கையி ஸ்நானஞ்செய்து வெகுசாலம்வரை தபைசரசெய்துக்கொண்டுவந்தார். இப்படிச் செய்துகொண்டு வந்தகாலத்தில் ஓர்நாள் நாராயண மந்திரங்களை ஜெபித்துக்கொண்டு இந்த கெங்கையில் முழுகிக்கொண்டிருந்தார். அந்தச் சமையத்தில் தூருவாசப்பிரமுகாளான முனிஸ்வராரும் இன்னும் பல முனிவர்களும் இந்த சுதபஸ் என்பவரைப் பாரக்தும்பொருட்டாகவும் ஸ்நானத்திற் பொருடாகவும் வந்து நதிக்கரையிலிருந்து இவர் வாவுகெதிர்பார்த்திருந்தார்கள். அவர்கள் நெடுநேரமவரை காத்திருந்தும் சுதபஸ் மோக்ஷகாமிராய வந்தவர்களைக் கருதாது நூபுரகெங்கையில் முழுகிக்கொண்டேயிருந்தார்.

அப்போது கனாயிற காததிருந்த தூருவாசப்பிரமுகாளான எல்லா முனிவரும் மிகக் கோபத்தை யடைந்து அவரைப்பார்த்து ஹே சுதபஸ்ஸே! உம்மைப்பார்க்கவும் நூபுரகெங்கையில் முழுகவும் வந்து காததிருந்த எங்களைக் கொஞ்சமும் மதியாமல் நீர் உம்முடைய வேலை யிலேயே மிகவும் விருப்பத்தோடு ஜலத்தில் முழுகிக்கொண்டிருந்தபடியால் நீர் மண்ணேமாகப் போகக்கடவதென்று அவர்களுள் தூருவாசரென்பவா சாபங்கொடுத்தார்.

அப்போது சுதபஸ் என்பவர் மிகவும் நடுக்குற்று அந்த முனிசிரேஷ்டர்களைப் பார்த்துத் தபோதனங்களே! நான் உங்களை மதிக்காமலிருக்கவில்லை. விதிப்பிரகாரம் சூத்தர்தினுடைய முடிவை பிரீதி

கூழித்துக்கொண்டிருந்தபடியால் அந்த இடத்தில் சற்று தாமதமாகி விட்டது இது எனமீது ஒரு பெருந்தவறாகது. இதற்காக எனக்கு இவ்வித சாபத்தைக் கொடுத்திருப்பது தவறாகது. அப்படியே பெனமீது குறைமிருந்தாலும் மனஸித தருளவேண்டுமென்று கெஞ்சினா

அதுகண்டு ௨௧ நவாசு பிரபாகரான முனிகமொல்லோ நம் அந்த சூதபஸ் எனபவன் பாராத்து வல்கிறஷ்டமோ நீர் அருச்சவேண்டாம் கோபத்தினால் அவரப்பட்டு நெயர்சாபம் நிகழ வளிட்டது. ஆயினும் நீர் சுந்தரராஜருடைய அரம் பிரபாகரத்தினால், இந்த புரகெனையிலா ஸ்ரீராம சி ரேஷ்டகரம் வந்தால் அருச்சவேண்டி, நீக்குக்கொள் நீர் நீர் இரக சூதபஸ் எனபவன் தவறாகது. களைச கொடுக்கொண்டு பாராட்டுவான் கொடுத்தால் ஆயர்கள் அந்த நூபுரங்கொண்ட வந்தவருடைய அந்த விருஷ மாதிரியிலேயே மனஸித என்று வருத்தமால் தவமிடாது வந்தாகா சூதபஸ் எனபவரும் தாம் சாபத்தினை மெற்ற தவனை நூபுரங்கொண்டவருடைய களைசசெய்து கொண்டு நூபுரம்

பின்பு அந்த து நவாசு பிரபாகரான முனிகமொல்லோ நம் அந்த ராஜமென்னும் பெருந் தவறாகது, விருஷபாச கீழ்வாடியாயிருக்கப் பட்ட பூர்வாதேவனை மெற்றசொன்னபடி மீது மனஸிதவருஷகாலமவரையில் ஸ்ரீராம தந்தி தவ வழிபட்டு நூபு விலபவானது அனுக கிரகததால் வராககேஷ்கதிரததபுது புது பட்டமாவது. அப்போது மண்கே ரூபத்தைப்பெற்ற சூதபஸ் எனபவன் அவரமீது உமகாமுனி கிரேஷ்டங்களை எனக்கு எப்பொழுது இந்தமொன்றும் சிவாததியாச மென்று வணங்கிக் கேட்டார். அதற்குக்கார சூதபஸ் எனபவன் வராககேஷ்கதிரததபுதுபுது அங்குமனஸிதவருஷகாலம் எ ிக்கப்போகின்றேன், அங்கே பூர்வாதேவன் தமது சூதபததேவரீ பக்தாளின்பொருட்டு எழுகருநுவார, இந்தநூபுரகெனையும் அந்த யிடத்தில் மஞ்சிரேந்தியெனனும் பெயருடன் சூதபவரும், இவ்வருஷ பாத்திரிக்கு அந்தததலாதிறதும் யாதொருவிததியாசபுமிலகே இதுவே அது ஆதலால் நீர் எங்களுடனவரு அங்குதவருசெய்து அங்கெழுந்தருளும் சுந்தரராஜமாத் திபை வழிபடு வீரானால் உமககே ற்பட்ட இந்தமண்கேரூபம் நீங்கமோகூதானததையடைவீர் நீர் சாபமீமோசனம் பெற்றுக்கொள்ளப்போகுகாரணத்தால் அந்தபப ரூபம் மண்கேபாவதமென்றும், உமக்காகவரும் அந்தத்தீர்த்தம் மண்

ரேழித்தமென்றும், எக்காலத்தும் பெயர்வழங்குப்போகின்றன, நீர் எவகளுடன்வந்து அந்தஇடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் குறித்துத் தவ னுசெய்து அபயபகவானுடைய சிருபையைப்பெற்றுக்கொள்ளு மென்றாகக் அகன்படியே நகபஸ்என்பவர் அவர்களுடன் சேர்ந் துபுறப்பட எல்லோரும் வராகக்கூத்திரம் போய்ச்சேர்த்தார்கள்.

[illegible]

பூதநாடிகைகளால் தவறாததில் ஸ்ரீராமன் பண்ணினால் மணிதாசாரு, கைபாடல்வாக்கா, பஞ்சிபுருங்காநாடாறும அவை நக்குபுண்ணியேகைய கடை நத மோகதமதானோ கைகடும், சண் டாருங்குட பூதநாடாறு, திராமலராயுட, புண்ணியர்களாயும், து லங்குவார்கள், இந்நதில் ஒருபுறம்ஸ்ரீராமன்செயவதினால் கோடி ஜென்மங்களாகச் செய்த பாபங்களெல்லாம் நீங்கும். ஆனதால் இந்த தீர்த்தத்தை எவரும் உண்ணதாமாக நதநாமலீராம, தேவம அம்பி கைமாத்ததில் சகலபகஷதவாத்ததில் 1080 சரீரம் 100, த்துருவி இந்த நாபுரகெங்கையில் ஸ்ரீராமன் பண்ணி புரீசு, அவன் சர்வபாவ ங்களினின்பும கிடுபயுவதில் எள்ளளையுஞ் சரீரேகமே கிடையாது. பெளமவாரததிதியில்ஸ்ரீராமன் பண்ணினவர்கள் இங்கு கிட்டுதியபயகடை

வார்கள். இந்த நூபுரகெங்கையை தெரிசிப்பதினாலும், ஸ்மரிப்பது னாலுமே தபசிகள் மோகூத்தை யடைகின்றார்களென்றால் ஸ்நானஞ் செய்வதால் கிடைக்கும் பலனைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஹே மஹரிஷிகளே! இந்தக் கெங்கையின் சார்பாகிய பூமியில் வசிக்கின்ற எவ்வகைப் பட்டவரும் மோகூத்தை யடைவார்களென்றால் இதன் மகிமை எப்போர்ப்பட்டதென்பதை நீங்களே அறிந்துகொள்வீர்களாக நான் தற்போது உங்களுக்கு ஸ்ரீ சுந்தரராஜருடைய வைபவங்களில் லாவற்றையும் சொல்லிவிட்டேன். தவிரவும், நூபுரகங்கையில் ஸ்நான ம்பண்ணினவர்களுக்கும், பகவத் பக்தியுள்ளவர்களுக்கும், ஹரிவாச தேவர் பிரத்தியக்ஷமானதைப்பற்றி அங்கங்கே சொல்லிவந்திருக்கின்றேன். அத்தோடு மகாபக்திமானாகிய மலையத்துவஜனுக்குப் பகவான் பிரத்தியக்ஷமானதையும் சொல்லியிருக்கின்றேன். இந்த விருஷபாத்திரியினது மகத்துவங்களும் அங்கங்கே என்றால் நிர்சயித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் இனிமேல் இந்த விருஷபாத்திரி விஷயத்தைப்பற்றி ஒன்றாமசொல்லவேண்டிய பாக்கியிராதென்று நினைக்கிறேன். இந்தப் புண்ணிய கதையை மனிதர் சிரார்த்த காலத்தில் படிப்பார்களேயானால் அப்படிப் படிப்பவர்களுடைய பிதுர்கள் சுவர்க்கத்திலிருந்தாலும் விஷ்ணுவோகத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுவார்கள். ஒருவன் கினந்தோறும் பரிசுத்தமான மனதோடு இந்த மஹாத்மியத்தை சிரவணம் பண்ணிவைத்தாலும், படித்தாலும், அவன் வேதவேதாங்க கங்கிரானபலத்தை அடைவதில் எள்ளளவுஞ் சந்தேகமில்லை நூபுரகெங்கையின் மகத்துவங்களை யெல்லாம் சொல்லிமுடித்தார்.

பிரமாண்டபுராணத்தில் விருஷபாத்திரி மஹாத்மியம் பதினேராவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்.

மேற்கண்டவாறு நூபுரகங்கையின் மகத்துவத்தைச் சொல்ல முடித்த சூதமபுரிவர் மேலும், சிலவற்றைச் சொல்ல நினைத்து செளனகாதிரிஷிகளைப்பார்த்து ஹேமஹரிஷிகளே உங்களுக்கு விருஷபாத்திரியின் மகத்துவங்களை யெல்லாஞ்சொல்லிமுடித்தேன், ஆயினும்இன்னும் எல்லாப்பொருள்களையும் அதிபரிசுத்தம்பண்ணுகிறதாயும், பரமஆபரியகரமாயும் இருக்கப்பட்ட சந்திரனது வம்சத்தில்தோன்றிய சிலஅரசர்களால் இந்தக்ஷேத்திரசம்பந்தமாய் நடந்தசரித்திரங்கையுஞ் சொல்லிவிடுகின்றேன் அதையுங்கேளுங்களென்று சொல்லித்தொடங்கினார்.

ஹேமஹேரிஷிகளே! உங்களுக்கு எல்லாச்சரித்திரங்களையுஞ் சொல்லியிருந்தாலும், இந்தச்சரித்திரம் எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததாகையால் இதையுஞ்சொல்கிறேன் கேளுங்கள், பூர்வத்தில் சந்திரகுலத்தில் அனாதரிததபுருரவஸ்வினுடையபிள்ளை பாயும், பூர்மானாயும், மஹாபனிஷ்டனாயும், இந்திரத்தாயிமன்னனும், ஓர் அரசனிருந்தான் இவனுக்குப்பிள்ளையாகத் தோன்றியமலையத்து வஜனென்னும் அரசன்மேருகிரிக்குத் தெற்கேயுள்ள இராஜாக்களையெல்லாம் ஜெயித்து மேரு பர்வதத்திலும் தன்னுடைய நிருநாமஅடையாளத்தையெழுதி மகாஜெபசலனாய் உயரமாய்கரத்தில் தனதுபுரோகிதரான அகஸ்தியமுனிவரோடும், பிரசித்தமான மந்திரிகளோடும் இப்பூவுலகத்தை யராட்சிசெய்து ஆபிரம்வ நஷம்வனா அந்நகரத்தில் வசித்துவந்தான், அப்படிவருக்குரபோது ஒருகாலத்தில் மலையத்துவஜன் அகஸ்த்தியரைப்பார்த்து ஹேமுனிசிரேஷ்டரே! நினைத்தவிடங்களுக்குல்லாம் கொண்டு செல்லதக்க ஓர்விமானத்தை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்க அவ்வாறே அகஸ்தியர் ஓர் விமானத்தை அவனுக்குத்தருவித்துக்கொடுத்தார், மலையத்துவஜன் அந்த விமானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டவுடனே அதில்தினந்தோறும் ஏறிச் சென்று கெங்காசங்கமத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து கையயிலிருக்கிற சுகாதரனானமாதவனைபூஜித்து வரவேண்டுமென்னும் விரதங்கொண்டு அதன்படியே நாள்நோறும் வேதபாராயணமான முனிகளோடும் பகவத்பக்தராளானமுனிகளோடும் பகவத்பக்தராளானபிராமணர்களோடும், அந்தவிமானத்திலேறிச்சென்று கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து கையயிலிருக்கும் அந்தமாதவனைப் பூஜித்துவந்து கொண்டிருந்தான்,

இப்படிவழக்கமாகச்செய்து வருங்காலத்தில் ஓர்நாள் அந்தமாதவரைப்பூஜிக்குமபொருட்டு மேற்கண்டவிமானத்திலேறிக் கையக்குச்சென்றான், அப்படிச்செல்லுங்காலத்தில் இவன்வழியிருந்த விமானத்தினுடைய நிழலானது விருஷபாததிரிபுடத்தில் விழுந்தது, அப்படிவிழுந்தமாத்நிரத்தில் விஷணுபாரிஷதாள் கோபங்கொண்டு அந்தவிமானத்தை அங்குமிங்குஞ்செல்லுஷ்டாமல் நிறுத்தி மலையத்து வஜனைக்கீழே தள்ளிவிட்டார்கள், அப்போது மலையத்துவஜன்திகைத்து நின்றதுள்ளினவர் இன்னவரெனத் தெரியாமல்திகைக்குங்காலத்தில் விருஷபாததிரி நாதரானவர் அவன்முன்புபிரசன்னராகி அரசனே! உன்னைத்தடுத்தவர் இன்னவரென்று தெரியாமல் திகைக்கின்றாய் அவர்கள் நம்முடைய பக்தரானே? உன்னுடையவிமானதின்நிழல்நாம்

௬௮ திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்னும்

வாசமாயிருக்கிற இந்தக்கிரியின் மீதுபடக்கூடாதென்றே தடுத்தார்
 ன், ஆனதால் நீ சஞ்சலப்படவேண்டாம், நீகங்காஸ் நானத்திற்காக
 இனிமேலபோகவேண்டியதில்லை, என்னுடைய பாசுசிலம்பினின்று
 ம் உண்டானதாகிய இந்த நூபுரகெங்கையில் ஸ்ரானஞ் செய்யக்கட
 வாப், பூலோகத்தில் இதற்குமிஞ்சின தீர்த்தப் லேனெனறிலலை, பங்
 களகரமாயும், சமானமற்றதாயுமிருக்கப்பட்ட இந்த நூபுரகெங்கை
 யில் ஸ்ரானஞ்செய்தால் கோடினொன்மங்களுக்கரசு செய்தபாவங்களை
 ல்லாம் நீங்கும், பரிசுததன்வருபதை அடைந்த பிரணவாத்தங்குபிர்ம
 சொருபத்தை மகாலக்ஷ்மிகுந்தெரிவிக்கும் நிமித்தம் எப்பதி நுகிகொரா
 மாவதாரத்தில் காஷியால் மூடிக்கங்கையோம் அளக நுபபோஷா பபமு
 டைய சமனூரவிந்தததைப் பிடனக முனிய ஜலகதா லுண்டாகியபூயி
 யில் வழிந்தகெங்கையானது ஆகாயத்தில் திரிபலகென்று சொல்ல
 ப்பட்டபெயருடன் நிலவந்ததது, பூர்பில் அதைகெங்கையென்று
 கொண்டாடுகின்றார்கள், அநககெங்கையானது முன்னுலோகபாவங்
 கையும்கோகதடிக்கப்பட்டது, இந்த நூபுரகெங்கையே! பிரமனக து
 விய அக்காலத்திலநமது பாதசலபபிததகுநிபுரநுநநி, வின்றம
 உண்டானது இத்தகையபாஷாநிபாஷாநு சமனா பாதசலபபிததகுநி
 கும் மோகததது சமனாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு சமனாநிபாஷாநு
 ல் உனக்குகெங்கையானது சமனாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 ன் கிடைக்கும். நீமகவநென்னுபபெட்ட நுனாப மமத்தெரிநிபாஷாநு
 காகக கணபக நுபபோஷேஷாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 தரநிரும்காவத்ததது இவ்வேபபதநுநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 இந்தஜுடததிலேயே நமனாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 செய்வாயானால் நீ பரிசுததது அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநு
 ட்டைடைவாய், முனத நுமத்தவாநுலே இத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 ய காரதிகுரு சமனாகிய விபானை வறநிபாஷாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநு
 ந்தவிமானத்திற் பிரயாவுக நுபபோஷேஷாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநு
 ம் நாமகெங்கையானது சமனாநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 ன்றும் சகலமனனநம காலநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநிபாஷாநு
 ற்றையடையபபோகனநுபகன, நீ இன்றுமுதலாய் அபகதாளிடத்தி
 ல் பக்தபக்தனாயிருந்து உன்னுடைய திரவியங்களைகொண்டுபோகவ
 தியினுடைய கெதருதககையில தரும்கேவன விபககாரகைகொ
 ண்டு நிரமித்தருககும் விமானமாகிய நமது ஆபததை வஸ்தபனா
 க்கி அலங்காரம் பொருநதது திருப்பணிகளைமுடித்தது நமது சகல
 கையும்கோகதடிக்கொண்டு என்னை முனதவநுநிபாஷாநு அத்தகையபாஷாநு

யே! இங்கு என்னகாரண நிமித்தமாகவந்தீர், எங்கேசொல் போகின்றீர் என்றுவினவ, அதற்குஉமாபதியானவர் ஹரியே! மைத் தெரிசிப்பதற்காகவே வந்தேன், நானறினே தது வந்தபடி ஷம்மைக்கண்களி கூரக்கண்டுகொண்டேன், ஆதலால்போய்வருகிறேனென்று புறப்பட்டார், அப்படிப்புறப்பட்ட ஈசரணாபார்த்த விருஷபாத்திரி நாதர்சுகதோஷ சுகதோடு ஹே கைலைவாசமே! இரக ப்ஜன்என்னும் பாண்டியன புத்திரனைக்குறித்து நெடுநாளாக அந் வம்புரிசின்றான், ஆதலால் அவனுக்குப்புத்திர பாக்கியத்தையர வேண்டுமென்று செனனார் அந்நகர மையத்தில் குபஜபாண்டியனு பரமசிவக்கடவுளைப்பலவாறு ஸ்தோதிரஞ்செய்து கடவுளை! என் குப்புத்திரபாக்கியத்தை யருளவேண்டுமென்றறிந்தது நின்றான அ கண்டகைலாபதி அவனைப்பார்த்தது குபஜராஜனே நீ கவலைகொள் வேண்டாம், உமாதேவியானவள் ஒருநகரண நிமித்தமாக வந்தாள் த்தீர் பிறக்கவேண்டுமென்று பலவாறு நமமிடத்தில் அனுப்புகேட் வந்தேள், நாம் அதன்படியே உனக்குப்புத்திரியாக அளந்திருக்கும் முன்னமேயே அவளுக்குக் கூட்டளை மட்டி நட்கினேறும், அவள் க ணமாக நாமும் உன்விட்டில் வந்தடைவோம், ஹரியும் உனைப்பற் நம்மிடஞ்சொல்லியிருக்காணும் உமாதேவியும் நாமும்பாண்டியநாட் ல் அரசசெலுத்தவேண்டு மெனநெண்ணியிருப்பதாலும், இதன் ஸ்செய்யதவறேறும், ஆதலால் நீ சுகமே போய்வாவென்று சொல் பூர்வாசுதேவரிடத்திலும் விடைபெற்று தமதிருப்பிடஞ்சேர்ந்தார

குபஜபாண்டியனும் பரமசிவக் கடவுளைப்பலவாறு தொழு பூர்வந்திராஜப்பெருமானிடத்தில் விடைபெற்று கான் உடனழைத் வந்திருந்தமனைவியோடும தன்னுடைப்பட்டணம் வந்திரோந்தா பின்பு பரமசிவக்கடவுளானவர் தாம் குபஜபாண்டியனுக்குச் சொன் படி பார்வதிதேவியைப்பார்த்தது உமையே! நீ எண்ணியிருக்கற்படி குபஜ பாண்டியனது தவத்தின காரணமாக நீயோய் அவனுக்கு, மூ றுதனங்களைபுடைய பெண்ணாகப்பிறந்து நல்ல பருவத்தில் அவள் அந்தப்பாண்டி நாட்டின் இராச்சியப்பட்டாடுவேகம் பெற்று அ. செலுத்திவரக்கடவாய், நாமும் விாதியபர்வத்தினுடைய தாழ்வம் யிலுள்ள ஓர் வேடனது விட்டில் உத்திதது பில்லனென்பவனால் பூஜி ப்பட்டு அங் தவனார்து வருவோம், அக்காலத்தில் நீ திருவிஜயஞ்ே ய்து பல அரசர்களையும் வெயித்து முடிவில் நாமிருக்குத்திசைநோட வருவாய் அப்போது நாம் எதிர்த்து உனனுடன்போர்புரியவருவோ

சென்னை - 600090.
 டாக்டர். டி. ஜே. சாவிதர்
 இம் கிணம்.

ஸ்ரீ

முகவுரை.

“அழகர்கோவில்மான்மியம்,, என்னும் இத்திருமாவிருந்தே
 லைமலை ஸ்தலபுராணம், மதுரைநேட்டிவ்காலேஜியில் ஸமஸ்கிரு
 உபாத்தியாயராயிருந்த, லேட்டுரஞர் கிருஷ்ணமாச்சாரியாரிடத்தி
 ருந்தவடமொழி எட்டுப்பிரதிகையக்கொண்டு மதுரைபுதுத்தெருவ
 ருக்கும், திருவையாற்று வெங்கட்டராமசாஸ்திரியவர்களால் தெ
 மொழியில்மொழிபெயர்த்து த. ருப்புசாமிநாயுடுஅவர்களால் சீர்த்
 த்தஞ்செய்து அச்சிடமுயன்றகாலே “நல்லகாரியத்திற்கு நாலாயி
 க்கினம்,, என்றபடி சிலஅசந்தற்பங்கள் நேர்த்தன ஆயினும் நமதூ
 பர்கள் சிலர் இம்மான்மியம் வெகுஅருமையுள்ளன கூடியசீக்கிரம்,
 சியற்றி புத்தகரூபமாய்தரல்வேண்டுமென்ற வேண்டுகோட்கியை
 யாவரும்வாசித் தானந்தமடையுமாறு அச்சிட்டுவெளியிடலானே

சிற்சிலவிடங்களில் ஒருவாறு வழங்கல் காணுமேல் அதைவ
 க்கும் அன்பர்கள் திருத்திவாசிக்கும்படி பன்முறை கேட்டுக்கொ
 றேன்,

இப்புத்தகம்வேண்டியவர்கள் மதுரைபுதுமண்டபம்புத்தகஷ
 களிலும் அடியில்கண்ட எமதிடத்திலும் நேரிலாவது வி. பி. பே
 ட்முலமாவது பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இங்கனம்.

வி. என். இராகவக்கோ

புக்ஷாப் மதுரை.

மைக் கண்டமாத்திரத்தில் உனக்கேற்பட்ட மூன்று தனங்களில்
 ஶ்று மறையும் அதுகண்டு நீ நாணிநிற்பாய். அது காரணமாக நாம
 ஶ்ணைமனம்புரிந்து கொள்வோம், பின்பு நாயிருவரும், மதுராபுரியி
 ழுந்து அரசுசெலுத்திப் பலரும் நமமை வேராமசுந்தரபாண்டிய
 ஶ்ன்று கொண்டாடும படியாக வாழுக. விந்ஷபாததிரியெனனுந்
 ஶத்திலெழங்க ருளியிருக்குமகங்கராஜா ஶ்ஷே 1 ஶ்டிய சிறப்புகளை
 ஶ்ந்ததினீட்டு முடிவில் அரசுலையை விட்டு நமமுடைய தான
 ஶத்தியடைவோமென்று சொல்ல, அப்படியே ஶ் மாதேவி குபஜ
 ஶ்டியனுக்குப்புகுதிரியாக அவதரித்தாள். அவளுக்கேகுபஜனை தடா
 ஶகப்பிராட்டியா ரெனனும் பெயரிட்டுச் சரியானபருவம் வந்தவுட
 ஶ இராச்சியப்பட்டாடுஷேகளு செயது வைத்துவிட்டு மோக்ஷத்தை
 ஶடைந்தான். பின்பு தடாததை பிராட்டியா அரசுசெலுத்தி முடி
 ஶ் திகுவிஜயஞ்செயது பல அரசுகளை புமஜெபித்துவந்திப்பாவத்த
 ஶபக்கத்தில்போகும்போது அங்குலென விட்டில ஶ் முதருளியி ரு
 ஶகடவுள்ளதிராபட்டா, அப்பொழுதே தடாததைப் பிராட்டியா நக
 ஶ்ருதனமமறைந்துவிட்டது. அதுகூலபிராட்டியா போரைவிட்டுநா
 ஶ்நிறக, அந்தக்கடவுள் மணம்புரிந்துகொண்டனா. உடனே இவரும்
 ஶராபுரியையடைந்துபரமசிவக்கடவுள்சோமசுந்தரபாண்டியனென
 ஶ் பெயரோடு தடாததைப்பிராட்டியாவுடன் அரசு செலுத்தி ஶ்ருசுந
 ஶ்ராஜருக்கு வேண்டிய சிறப்புகளையும், ஶ்ஷே, திராபாலனத்தையும்
 ஶ்ந்து தினனதோறும் மஹா சந்தோஷத்தோடு விஷ் ஶ்வினுடைய
 ஶ்ருகசங்கத்தையும், அடைந்து முடிவில் கமதி நபட்டா ஶ் சோந்தனா,
 ஶ்மஹர்ஷிகளே! இந்த விருபாசதிரி நாதரை முனனிட்டு ஶ்ருரோ
 ஶ்ண்டியராக அவதரித்து அந்த கேஷத்திரத்திறகு வேண்டிய சிறப்பு
 ஶ்ளையெல்லாம் செய்கா ரெனனும் அதன்பெருமையை அளவிட்டுச்
 ஶ்ல்லமுடியுமா? நீங்கள் கேட்டபடியே விந்ஷபாததிரியின் விசே
 ஶ்ணைத்தையும் எடுத்துச்சொன்னேன, இதைக்கேட்டதினால் நீங்கள்
 ஶ் முகதாளவிஷ்டாபங்கள் ஶ்ன்றுசொல்லிமுடித்துமகிழ்ச்சிக்கொண்
 ஶ்ர், செளனகாதிரிஷிகளும் ஶ்பரானந்தமடைந்தவர்கள்.

இந்தப்பிரகாரம் பிரமாண்டபுராணத்தில் கேஷத்திர காண்டம்
 விந்ஷபாததிரிமஹாசமியம்.

பனிரண்டாவது அத்தியாயம்வரை

அழகர்கோயில்மான்மியம் முத்திற்று.

